

Giới thiệu Được Mã Hoàng Hà

Các bạn đang chuẩn bị được thưởng thức tác phẩm Được Mã Hoàng Hà là một trong những truyện thuộc thể loại kiếm hiệp hay đặc sắc nhất của tác giả Ôn Thụy An. Nội dung truyện nói về Thần Châu Kỳ Hiệp Hệ Liệt bao gồm 9 tác phẩm chính là: 1. Kiếm Khí Trường Giang 2. Được Mã Hoàng Hà 3. Lưỡng Quảng Hào Kiệt 4. Giang Sơn Như Họa 5. Anh Hùng Hảo Hán 6. Sấm Đẳng Giang Hồ 7. Thần Châu Vô Địch 8. Tịch Mịch Cao Thủ 9. Thiên Hạ Hữu Tuyệt Hân Dũ (768-824) là văn hào đời Đường, nửa đời không tin Phật.

Khi Đường Hiến Tông sai tăng chứng làm lễ nghênh đón Phật cốt vào Trường An, cung phụng trong cung ba ngày, sau đó chuyển đến các chùa để lễ bái, Hân Dũ liền viết "Gián nghênh Phật cốt biểu" để ngăn cản. Đường Hiến Tông nổi giận, biếm Hân Dũ làm Thứ sử Triều Châu. Hân Dũ tại Triều Châu không có người xứng cùng bàn luận, dâng biểu xin về Thái Sơn Đông Phong nhưng cũng không được để ý, vì thế sinh ra buồn bực bất đắc chí.

Một lần lên Linh Sơn, Hân Dũ gặp hòa thượng Đại Điền, biện bác không lại, trong lòng bội phục, sau đó cũng dần thay đổi cách nhìn với đạo Phật. Trong Sử Ký có ghi lại cuộc gặp giữa Hân Dũ và hòa thượng Đại Điền, bình rằng: "Sau khi gặp Đại Điền thiền sư, văn hào cuối cùng cũng phải cúi đầu".

Bạn đang đọc truyện *Được Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang

Ngoại ô phía tây Thành Đô Cẩm Giang, Hoán Hoa Khê, nhà họ Tiêu.

Từ Xuyên có hai gia tộc nổi tiếng, một là Đường môn đất Thực, một là nhà họ Tiêu Hoán Hoa.

Ám khí Đường môn quán tuyệt thiên hạ, tung hoành giang hồ hơn bốn trăm năm, Đường môn vẫn là Đường môn, danh gia ám khí trên giang hồ đương thời, không ai có thể so bì được.

Nhà họ Tiêu là kiếm phái, Hoán Hoa kiếm phái.

Chưởng môn Tiêu Tây Lâu.

Ba người con trai, một người con gái, trong đó khiến Tiêu Tây Lâu mừng giận bất thường nhất là con trai út, Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy có lẽ cũng không có gì đáng nói, nhưng Tiêu Thu Thủy có bằng hữu.

Bằng hữu của Tiêu Thu Thủy có Đặng Ngọc Hàm, tính cách kỳ quái, sư đệ chưởng môn Hải Nam kiếm phái nhân đình đơn bạc.

Có Tả Khâu Siêu Nhiên, chân truyền của Tả Khâu thế gia, tổ tông cầm nã thủ.

Lại càng có Đường Nhu, con cháu Đường môn đất thực, rất ít kết giao bằng hữu.

Tiêu Thu Thủy có thể vì hai câu thơ: “Tam cổ tàn phiến thiên hạ kế,

Lưỡng triều khai tế lão thần tâm” mà chạy tới phùng Long Trung, có thể vì để chiêm ngưỡng Hân Dũ và hòa thượng Đại Điền “Phùng ngoại chi giao”(*) mà tới tận Lưu Y đình ở triều đô.

Người ngoài có thể cười hân ngốc, kẻ khác có thể chê hân rồi hoi, đến cả Tiêu Tây Lâu cũng cảm thấy đứa con út này không có tiền đồ, nhưng người con năm nay tròn hai mươi tuổi này lại có rất nhiều bằng hữu, sinh từ đồng tâm, múa kiếm hát ca, đường thẳng mà đi, trượng nghĩa mà chiến.

Thiên hạ đệ nhất đại bang đương thời là Quyền Lực bang.

Quyền Lực bang đại biểu cho quyền lực, quyền lực không ai dám không tuân.

Thế nhưng Tiêu Thu Thủy lại trong chuyến đi Tỳ Quy lần này, cùng với Nam Hải Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu đất Thực, Tả Khâu Siêu Nhiên, giết chết một Địa ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma dưới trướng Quyền Lực bang, Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, cùng với bốn tên đại tướng dưới tay lão, Xứng Thiên Kim, Quán Bát Phương, Hung Thủ và Vô Hình.

Quyền Lực bang tung hoành giang hồ ba mươi năm, mười hai phái, bảy đại thế gia, năm đại giáo, ba đại kiếm đều không dám tranh phong tương đối, vậy mà lại bị bốn tên “tiểu nhân vật” dứt khoát chống đối.

Nếu đã bắt đầu ra tay thì sẽ không thể dễ dàng kết thúc được.

Bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, ngoại hiệu Quân lâm thiên hạ, vợ hắn là Triệu Sư Dung, “túi khôn” của hắn là Liễu Tùy Phong, cho tới tận bây giờ vẫn chưa nghe tới có ai thắng nổi Triệu Sư Dung, Liễu Tùy Phong.

Lý Trầm Chu là kẻ một khi đã bắt đầu thì tuyệt đối không dễ dàng dừng tay.

Tiêu Thu Thủy cũng vậy.

Khác biệt là, Lý Trầm Chu là bang chủ thiên hạ đệ nhất bang, có tiền tài, có địa vị, có tay sai, hơn nữa còn có một thân võ công.

Tiêu Thu Thủy chỉ là một thanh niên vừa mới xuất đầu, người trong võ lâm đương nhiên là nghe danh Tiêu Dịch Nhân lãnh tụ quần luân, lại truyền ngôn Tiêu Khai Nhạn võ công thâm hậu, nhưng phần nhiều đều không biết còn có một gã Tiêu Thu Thủy ham rong chơi, ưa náo nhiệt, thích kết giao bằng hữu.

Tiêu Thu Thủy chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy giết Thiết oản thần ma ở Cửu long bồn giang, nhưng Đường Nhu cũng bị Vô Hình giết chết.

Bốn người Tiêu Thu Thủy cùng nhau tới đồi Ngọa Long, khi quay về Cẩm Giang chỉ còn lại ba người.

Tiêu Thu Thủy đau thương, nhưng cũng có đôi phần hưng phấn.

Nguyên nhân hưng phấn chủ yếu là vì khơi lên ác chiến với Quyền Lực bang. Dám đối đầu với Quyền Lực bang, đó là một đại sự võ lâm.

Đại sự võ lâm này lại do một tay Tiêu Thu Thủy tạo nên.

Một phần nguyên nhân khác là vì ở nhà họ Tiêu nhất định sẽ có ba người đang chờ hắn.

Ba người bạn!

Ba người bạn thân như anh em!

“Thái Sơn cao, không bằng Đông Hải Lao.”

“Đông Hải Lao” này chính là để chỉ Lao (勞) Sơn, hoặc viết là Lao (嶗) Sơn.

Lao Sơn có một tòa Quan Nhật đài, là Lao Sơn nhất tuyết, có thể ngắm kỳ cảnh mặt trời mọc.

Người tới Quan Nhật đài để ngắm mặt trời tự nhiên là không ít, nhưng ngắm suốt mười năm, không quản mưa gió, mặt trời mọc lặn, tất cả đều thu vào trong mắt thì chỉ có một người, người đó chính là “Quan nhật kiếm”, Khang Xuất Ngu.

Khang Xuất Ngu có một người con trai, tên là Khang Kiếp Sinh.

Khang Xuất Ngu và Tiêu Tây Lâu là bạn tri giao, Khang Xuất Ngu mỗi lần tới nhà họ Tiêu đều dẫn theo Khang Kiếp Sinh, Tiêu Thu Thủy liền cùng Khang Kiếp Sinh trở thành bạn bè tâm đầu ý hợp.

Khang Xuất Ngu ngắm mặt trời ngọ ra kiếm pháp, Khang Kiếp Sinh mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã được hết chân truyền của cha.

Vạn lý phó nhung cơ,

Quan sơn độ nhược phi.

Sóc khí truyền kim thác,

Hàn quang chiếu thiết y.

Tướng quân bách chiến tử,

Tráng sỹ thập niên quy.(**)

Núi Mọc Lan khí thế nguy nga, tên gốc là Thanh Sư lĩnh, đúng là sinh ra được một vị cân quân anh hùng.

Tiêu Thu Thủy vì kính ngưỡng vị anh hùng thay cha tòng quân đó mà đến tận Hoàng Pha Hồ Bắc, nhưng lại ở gần Bảo Định, cùng với một thanh niên không quen không biết, đánh suốt một ngày một đêm, đánh tới mức tâm đầu ý hợp, đánh tới bắt tay cười nói, đánh tới kết nghĩa anh em.

Người đó họ Thiết, tên Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt thích nói chuyện, người cao lớn, hảo sát, chân đồng tay sắt, nhanh như lưu tinh, thể như mãnh hổ.

Hắn trước khi ra chiêu luôn phải hét lớn một tiếng, muốn thông báo với người khác hắn sắp sửa động thủ, sống trên đời thích nhất tranh cãi với người khác.

Nếu không phải vì tính tình hắn như vậy thì Tiêu Thu Thủy đã không hiểu lầm mà đánh với hắn suốt một ngày một đêm.

Tích “Quan Vân Trường một ngựa đi ngàn dặm” không ai là không biết, Quan Vũ làm người trung nghĩa cũng là chuyện nhà nhà đều hay.

Dưới núi Trung Điều Giải Châu có miếu Quan Đế, khí thế hùng vĩ, cảnh sắc tú lệ, trong miếu có hai chiếc “Hán Thọ Đình hầu ấn”, bên góc cột chạm rồng còn có cây Thanh Long yên nguyệt đao trứ danh thiên hạ.

Nhưng có một ngày, một đám người không biết là người Kim hay người Hán, tổng cộng bốn mươi tám người, trong đó một tên vung tay đánh ngã hai hòa thượng coi miếu, muốn tiến vào phá hủy miếu Quan Đế!

Lúc này Tiêu Thu Thủy vừa khéo đang ở trong miếu Quan Đế thấp hương vì thế lập tức ra tay, lại phát hiện có một người cường tráng, xấu xí, nhanh nhẹn, mệnh mẽ, khi Tiêu Thu Thủy đánh ngã hai mươi bốn người thì hắn cũng vừa khéo đánh đánh ngã người thứ hai mươi tư.

Người này họ Khâu, tên Nam Cổ.

Hắn đánh ngã hai mươi bốn người, không hề dùng tay, chỉ dùng chân đá, dùng đầu húc, dùng miệng cắn, dùng khuỷu tay, dùng đầu gối, nhưng chết không chịu dùng tay.

Đây đích xác là một quái nhân. Hóa ra nguyên nhân hắn không chịu dùng tay là vì muốn kiểm tra thử năng lực những bộ phận khác trên cơ thể mình.

Bất quá, quái nhân thì cũng trở thành bằng hữu của Tiêu Thu Thủy.

Khang Kiếp Sinh, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên.

Sáu người bạn tốt sắp sửa gặp mặt.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại phải thất vọng.

Khi hắn về đến Hoán Hoa, Thiết Tinh Nguyệt chưa đến, Khâu Nam Cổ chưa đến, chỉ có Khang Kiếp Sinh đã tới.

Tiêu Thu Thủy hiểu rõ Thiết Tinh Nguyệt là người thủ tín, hắn nói nhất ngôn cửu đỉnh thì tuyệt đối không có tám đỉnh rưỡi.

Khâu Nam Cổ du hí nhân sinh nhưng rất giữ chữ tín, trọng ngôn từ.

Khang Kiếp Sinh tới rồi, cha Khang Kiếp Sinh, Quan nhật kiếm Khang Xuất Ngư cũng đã tới, đang mật đào trong sảnh chính với Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Thu Thủy thấy đại sảnh khí tượng sâm nghiêm liền lẽ lẽ lười, biết nhất định là có đại sự không tầm thường sắp xảy ra vì thế liền rón ra rón rén, dẫn Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên, Khang Kiếp Sinh xuyên qua nạo điện, tới khúc đình, tiến vào trong hoa viên mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Hơi thở mới ra được một nửa liền nghẹn lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy mèo.

Một con mèo chết.

Hắn biết con mèo này, là do đầu bếp Tiêu Tổng nuôi, cũng chưa già lắm, không biết tại sao lại vô duyên vô cớ chết ở đây.

Toàn thân con mèo không có một vết thương nào, sợ rằng không phải bị bốn con chó săn lớn kia cắn chết.

Dù sao cũng chỉ là một con mèo mà thôi, vì thế Tiêu Thu Thủy cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Hắn lập tức quay lại câu chuyện lúc nãy.

- Tôi vạn vạn lần không ngờ tới gã sai dịch đó lại là Vô Hình, đến khi biết được thì Đường Nhu đã bị ám toán, ôi. Có điều Đường Nhu vẫn là Đường Nhu, vẫn dùng ám khí Đường gia giết chết Vô Hình...

Tà Khâu Siêu Nhiên cũng thở dài:

- Lần này cậu không đi, đúng là đáng tiếc.

Đến cả Đặng Ngọc Hàm cũng lên tiếng:

- Đấu với Phó Thiên Nghĩa là lần nguy hiểm nhất từ khi tôi sinh ra tới nay.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Đáng tiếc Đường Nhu mất rồi... Một người là Đường Nhu, một người là Đường Cương, đều là cao thủ thế hệ trẻ tuổi của Đường gia bảo.

Con cháu Đường gia xưa nay ngoan tự phụ, gia quy cực nghiêm, sự hạn chế rất cao, một khi được phái ra hành tẩu giang hồ tất phải là nhân tuyển có võ công, tài trí hàng đầu,

Nhưng Đường Nhu, Đường Bằng lại thành tri giao của Tiêu Thu Thủy.

Khang Kiếp Sinh bỗng cướp lời:

- Tôi thấy chuyện hôm nay tất có quan hệ với cái chết của Đường Nhu.

Tiêu Thu Thủy ngơ ngác:

- Chuyện gì?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Tứ Xuyên đất Thục, Đường môn Đường Đại, ông ta cũng tới rồi.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên đều động dung.

Đường Đại là người nổi danh nhất trong các cao thủ nhất lưu của Đường môn.

Công phu ám khí của Đường Nhu là do đại sư Đường Đại thân truyền.

Đường Đại trong Đường môn không những có thể điều binh khiển tướng, trong võ lâm cũng ẩn hiện là hùng chủ một phương, mọi người nghe đến hán đều xưng là “đại gia” chứ không gọi tên.

Tiêu Thu Thủy mặc dù chưa từng gặp Đường Đại nhưng bắt đầu từ khi hán học võ đã nghe đến tên Đường Đại, sau khi quen biết Đường Nhu lại càng được nghe Đường Nhu nhắc đến vô số lần.

Lần cuối cùng nhắc tới Đường Đại, lại là sau khi Đường Nhu giết chết Hà Côn, trên đá lớn giữa sông khó nhọc nói ra những lời cuối cùng:

- Nếu như... Nếu như cậu gặp người nhà tôi... Đường Đại... Cậu thay tôi hỏi hán... Tại sao Đường gia chúng ta... Không hết thành thiên hạ... Thiên hạ đệ nhất gia... Mà phải để Quyền Lực bang... đám chuột nhất đó hoành hành...

Nghĩ tới Đường Nhu, Tiêu Thu Thủy chợt nghẹn giọng, đứng dậy nói:

- Tôi phải nói rõ mọi việc với Đường đại hiệp.

Khang Kiếp Sinh cũng đứng dậy:

- Không thể đi.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Tại sao?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Bởi vì Đường Đại ôm một thứ đi vào.

Tiêu Thu Thủy ngăn người, hỏi:

- Thứ gì?

Khang Kiếp Sinh khẽ thở dài:

- Thi thể Đường Nhu.

...Giữa mưa to gió lớn, trên vách đá trong đêm đen, ba người Tiêu Thu thủy quyết chiến Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, thi thể Đường Nhu lại bị sóng cuốn rơi xuống sông, sau đó mấy người Tiêu Thu Thủy dùng mọi biện pháp cũng không tìm thấy.

Đến bây giờ sao lại kéo cả Đường Đại vào?

Tiêu Thu Thủy cất bước, nói:

- Không cần biết thế nào, chúng ta vẫn phải kể rõ ràng chuyện này với Đường đại hiệp, chúng ta đã sai, mặc cho ông ta xử trí.

Khang Kiếp Sai lại ngăn cản:

- Không thể đi.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Khang Kiếp sinh đáp:

- Bởi vì trước ngực Đường Nhu có cắm một vỏ kiếm.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên:

- Đường Nhu sau lưng trúng một đao trí mạng của Hà Côn...

Đặng Ngọc Hàm tiếp lời:

- Vỏ kiếm sao lại ở trước ngực Đường Nhu?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Lúc đó cả vỏ kiếm cũng theo người Phó Thiên Nghĩa rơi xuống sông rồi.

Khang Khiếp Sinh lắc đầu, thở dài:

- Kiếm đó không phải của Hà Côn.

Đoạn đưa mắt nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Trên vỏ kiếm khắc một chữ “Tiêu”.

Rồi chậm rãi từng chữ một:

- Đó là kiếm của cậu!

Tiêu Thu Thủy sững sờ, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên đều không nói nên lời.

..Vỏ kiếm của Tiêu Thu Thủy để lại bên thi thể Đường Nhu, thi thể Đường Nhu lại bị Đường Đại phát hiện.

...Người khác không nghi ngờ Tiêu Thu Thủy giết Đường Nhu mới là chuyện lạ.

Khang Kiếp Sinh nhìn Tiêu Thu Thủy đang ngây ngốc, hỏi:

- Kiếm của cậu đâu?

...Lúc Tiêu Thu Thủy giao chiến với Thiết oản thần ma đã dùng “Loạn hồng phi quá thu thiên khử” trong ba đại tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, thân kiếm hóa thành mảnh vụn đánh vào người Phó Thiên Nghĩa, vỏ kiếm đương nhiên là cũng vứt đi rồi. (***)

Tiêu Thu Thủy đau đớn nói:

- Tôi sao có thể giết Đường Nhu?

Khang Kiếp Sinh thở dài:

- Tôi tin cậu, nhưng bọn họ sẽ tin sao?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Người của Đường gia bảo sẽ tin sao?

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Tôi có thể làm chứng cho Tiêu Thu Thủy.

Tà Khâu Siêu Nhiên nói:

- Chúng tôi tận mắt chứng kiến.

Khang Kiếp Sinh thở dài:

- Tốt, chỉ có điều nếu Đường Đại cho rằng Tiêu Thu Thủy giết Đường Nhu thì cũng sẽ không để các cậu thoát được liên quan đâu.

Tiêu Thu Thủy cười khổ đáp:

- Cho dù thế nào chúng ta cũng phải đi gặp Đường đại hiệp.

(*) "Phương ngoại chi giao", "phương ngoại" ở đây không phải chỉ nước ngoài mà là sự giao lưu giữa tăng lữ và văn nhân.

Hàn Dũ (768-824) là văn hào đời Đường, nửa đời không tin Phật. Khi Đường Hiến Tông sai tăng chúng làm lễ nghênh đón Phật cốt vào Trường An, cung phụng trong cung ba ngày, sau đó chuyển đến các chùa để lễ bái, Hàn Dũ liền viết "Gián nghênh Phật cốt biểu" để ngăn cản. Đường Hiến Tông nổi giận, biếm Hàn Dũ làm Thứ sử Triều Châu.

Hàn Dũ tại Triều Châu không có người xứng cùng bàn luận, dâng biểu xin về Thái Sơn Đông Phong nhưng cũng không được đề ý, vì thế sinh ra buồn bực bất đắc chí. Một lần lên Linh Sơn, Hàn Dũ gặp hòa thượng Đại Điền, biện bác không lại, trong lòng bội phục, sau đó cũng dần thay đổi cách nhìn với đạo Phật.

Trong Sử Ký có ghi lại cuộc gặp giữa Hàn Dũ và hòa thượng Đại Điền, bình rằng: "Sau khi gặp Đại Điền thiền sư, văn hào cuối cùng cũng phải cúi đầu".

(**) Bài thơ "Mộc Lan từ", do dài quá nên ghi đoạn trích thôi:

萬里赴戎機,

關山度若飛,

朔氣傳金柝,

寒光照鐵衣。

將軍百戰死,

壯士十年歸。

Muôn dặm theo quân vụ

Vùn vút vượt quan san

Mô sát truyền hơi rét

Áo giáp chiếu hàn quang

Tướng quân trăm trận đánh vong mạng

Tráng sĩ mười năm lại khải hoàn.(st)

(***) Theo chương cuối của Kiếm Khí Trường Giang thì kiếm của Tiêu Thu Thủy hỏng từ trận đánh với Hung Thủ, nhưng Ôn tiên sinh viết vậy thì cứ để nguyên.

Còn chưa đến đại sảnh đã mơ hồ nghe thấy tiếng Tiêu Tây Lâu gầm thét.

Tiêu Thu Thủy lạnh ngắt cả chân tay, hấn không sợ trời, không sợ đất nhưng sợ nhất là cha mình.

Càng hướng hồ trước khi cho hấn ra ngoài, Tiêu Tây Lâu còn nhắc nhở: “Tuyệt không được phép trêu chọc đến người của Quyền Lực bang!”

Bây giờ hấn không những chọc vào mà thậm chí còn giết cả Thiết oản thần ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang!

Nghĩ đến vẻ mặt giận giữ của cha, Tiêu Thu Thủy trong lòng phát rét.

Tà Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, hỏi:

- Trong sảnh rút cuộc là có những ai?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Tiêu thế bá, bá mẫu, Đường đại hiệp, gia sư, cùng với Chu thúc thúc.

... Tiêu Tây Lâu là tông sư Hoán Hoa kiếm phái.

... Tiêu phu nhân vốn họ Tôn, khuê danh Tuệ San, là con gái độc nhất của lão chương môn Thập tự Tuệ kiếm Tôn Thiên Đình.

... Đường Đại, là vị đại hiệp nổi danh nhất Đường môn.

... Khang Xuất Ngư, sư phụ Khang Kiếp Sinh, mười lăm năm trước đã được liệt danh trong đương kim Thất đại kiếm bảng.

... Bốn người này ở cùng một chỗ, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được.

... Chu thúc thúc thì sao, Chu thúc thúc là ai?

Khang Kiếp Sinh nói:

- Chu thúc thúc... Chu Hiệp Vũ thúc thúc.

Ba người Tiêu Thu thủy đều biến sắc.

... Chu Hiệp Vũ, ngoại hiệu “Thiết y, Thiết thủ, Thiết kiếm, Thiết la vông”, trên giang hồ, phàm là chuyện bất bình người này đều muốn quản, một khi biết được ai đúng ai sai, Chu Hiệp Vũ sẽ không bao giờ nhẹ tay.

... Chu Hiệp Vũ không thích nhiều lời, một vụ án tử, từ đầu đến cuối có khả năng chỉ nói đúng hai chữ “đáng giết”.

... Ông ta ra tay cũng ít như lời nói, xuất đạo mười sáu năm trời đến nay, ông ta chỉ giết có mười một người.

... Nhưng mười một kẻ này đều là loại người khác giết không được, không dám giết, chỉ cần Chu Hiệp Vũ ra tay, những kẻ đó đều biến thành người chết.

Chu Hiệp Vũ vốn đang ở kinh thành, tại sao lại đến Thành Đô? Nếu là Đường Đại mời ông ta đến thì kẻ ông ta muốn giết là ai?

Tiêu Thu Thủy thoáng quay đầu lại, hần lại nhìn thấy một chuyện đáng ngạc nhiên.

Bên ngoài phòng có một chó đang nằm.

Một con chó chết.

Tiêu Thu Thủy quỳ xuống, thỉnh an, dập đầu, Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên bái kiến mấy người Tiêu Tây Lâu xong, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tiêu Tây Lâu sắc mặt xanh lè, bộ râu ba chòm dài không gió mà tự bay!

Tiêu Thu Thủy trong lòng chấn động, vội vã cúi đầu.

Tiêu Tây Lâu giận giữ, nhất thời không nói lên lời, khàn giọng thốt:

- Mày giỏi lắm!

Tiêu Thu Thủy lại không hiểu Tiêu Tây Lâu nói vậy là có ý gì, luống cuống đáp:

- Hải nhi vẫn ổn.

Tiêu Tây Lâu vừa nghe lại càng giận không đầu cho hết, vỗ mạnh một chương, “rắc” một tiếng, tay ghế tựa bằng gỗ đàn hương đã bị đánh gãy. Tiêu Tây Lâu tức giận quát:

- Giỏi thật! Giờ thành cha già hỏi thăm sức khỏe con trai rồi đấy!

Tiêu phu nhân vội vàng nói:

- Thu Thủy, còn không mau nhận lỗi với mấy vị bá bá!

Tiêu Tây Lâu giận chân nói:

- Mày ra ngoài lần này đã làm chuyện gì đây!

Tiêu Thu Thủy quay đầu sang, chỉ thấy một người áo thâm, trên đùi đang ôm một thanh niên, chính là Đường Nhu.

Tiêu Thu Thủy kiên quyết nói:

- Con không giết Đường Nhu!

Tiêu Tây Lâu cả giận:

- Kiếm của mày đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Rơi mất rồi.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Rơi mất rồi, rơi mất rồi. Mày xem đang rơi trên người ai kia!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Con thật sự không giết Đường Nhu!

- Không phải người giết thì là ai!

Người hỏi một hơi bảy tiếng, dứt khoát mà mạnh mẽ, Tiêu Thu Thủy ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy người đó một thân bụi bặm nhưng lại như mặt trời, không thể nhìn thẳng.

Khang Kiếp Sinh khẽ kéo áo Tiêu Thu Thủy, thấp giọng nói:

- Sự phụ ta.

... Quan nhật kiếm khách Khang Xuất Ngư!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Bẩm Khang sư bá, kẻ giết Đường Nhu là “Vô Hình”.

Khang Xuất Ngư cười lớn:

- Vô hình? Vô hình!

Tiêu Tây Lâu bừng giận:

- Súc sinh, còn dám ba hoa với trưởng bối!

Đột nhiên có người nói:

- Đường Nhu không phải bị hấn giết.

Người lên tiếng chính là Đường Đại.

Đường Đại miệng khẽ mỉm cười, hóa ra là một người trẻ tuổi, khoảng gần ba mươi.

Đường Đại danh chấn võ lâm, tiểu ngạo giang hồ, hóa ra chỉ là một người trẻ tuổi mới tầm ba mươi.

Nhưng người trẻ tuổi này lại là đủ sức làm đại biểu cho Đường gia bảo ngũ đại đồng đường.

Tiêu Tây Lâu nghe vậy là ngẩn người, hỏi:

- Đường đại hiệp nói sao?

Đường Đại cười nói:

- Người giết Đường Nhu không phải Thu Thủy huynh đệ.

Tiêu Tây Lâu hỏi:

- Sao lại nói vậy?

Đường Đại đáp:

- Thu Thủy huynh đệ muốn giết Đường Nhu cũng không bắt trí đến mức muốn giết tất cả người của Đường gia bảo.

Đường Đại nói chuyện, thần tình mưòi phần ngạo nghễ:

- Thu Thủy huynh đệ nếu giết Đường Nhu xong, còn để lại vô kiếm, trừ phi hấn giết hết tất cả người trong Đường môn, nếu không Đường gia bảo dù chỉ còn lại một người, còn một hơi thở cũng phải bắt kẻ sát nhân đền mạng.

- Cho dù giữa Đường Nhu và Thu Thủy huynh đệ có oán, Đường gia bảo và hấn cũng không có thù.

... Đường môn Đường gia, ân thù khoái ý, trong võ lâm không ai là không biết, đã biết là không ai không sợ.

... Nếu như Tiêu Thu Thủy giết Đường nhu, tại sao lại để lại vô kiếm trước ngực Đường Nhu?

Đường Đại cười nói:

- Huống hồ ta từng nghe Đường Nhu nhắc đến tên Thu Thủy huynh đệ.

Đường Đại khẽ thở dài một tiếng:

- Một đứa nhỏ ngoan như Đường Nhu, hấn nói Thu Thủy là huynh trưởng hấn bội phục nhất, vậy nhất định không thể sai.

Tiêu Thu Thủy khước mắt uơu ướ.

Hấn nhìn Đường Đại, trong lòng có một chút ám áp, nhìn thấy thi thể Đường Nhu, lại trào lên một luồng nhiệt huyết.

... Tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu, Đường Nhu.

Khang Xuất Ngư trầm tư hồi lâu, cuối cùng nói:

- Đường đại hiệp nói có lý.

Trên mặt Tiêu phu nhân lập tức xuất hiện nét cười, bước tới đỡ Tiêu Thu Thủy dậy, Tiêu Tây Lâu lạnh lùng “ừ” một tiếng, không nói gì, có điều sắc mặt cũng đã hòa hoãn hơn nhiều.

Khang Xuất Ngư mười ba tuổi bắt đầu tập kiếm, hai mươi sáu tuổi danh động giang hồ, ba mươi sáu tuổi đứng vào hàng Thiên hạ Thất đại danh kiếm, đến nay năm mươi mốt tuổi vậy mà lại gọi Đường Đại là “Đường đại hiệp”, mà Đường Đại bất quá là một thanh niên gần ba mươi tuổi, không ngờ nghe vậy vẫn bình chân như vại.

Tiêu Thu Thủy không khỏi cảm thấy tò mò với Đường Đại, nhưng càng tò mò hơn là người trung niên áo vải hiên ngang đang ngồi im lìm ở đầu phía đông. Người này từ đầu đến cuối không nói một câu, thậm chí mi mắt cũng không chớp lấy một cái.

...Chẳng lẽ người này chính là Thiết y, Thiết thủ, Thiết kiếm, Thiết la võng, Chu Hiệp Vũ.

Đường Đại bình tĩnh hỏi một câu:

- Vậy Đường Nhu bị ai giết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Là “Vô Hình”!

Đường Đại nhíu mày:

- Vô hình?

Tiêu Thu thủy nói:

- “Vô Hình” là một trong tứ đại cao thủ dưới tay Phó Thiên Nghia.

Đặng Ngọc Hàm tiếp lời:

- Phó Thiên Nghia chính là Thiết oản thần ma.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng nói:

- Thiết oản thần ma là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Không khí vừa mới dịu đi vụt trở nên ngưng trọng, cả đại sảnh đều giống như đóng băng, hồi lâu sau Tiêu Tây Lâu mới lặp lại một câu:

- Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma?

Tiêu Thu Thủy đứng thẳng dậy, hiên ngang nói:

- Vâng, là Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma dưới trướng Quyền Lực bang, Vô Hình bị Đường Nhu giết, Phó Thiên Nghĩa cũng bị chúng con giết.

Những lời này vừa nói ra, cả đại sảnh đến tiếng một chiếc kim khâu rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Không có ai lên tiếng.

Thật lâu sau vẫn không có ai lên tiếng.

Tiêu Thu Thủy cứ nghĩ, Tiêu Tây Lâu sẽ đột ngột nổi giận, lao tới tát cho hắn một cái, không biết chừng sẽ một chương phết hắn luôn.

Nhưng Tiêu Tây Lâu lại hoàn toàn trầm mặc, từ đầu tới chân không có một chút dấu hiệu hành động nào.

Tiêu Thu Thủy đã đụng vào Thiên hạ đệ nhất đại bang.

Quyền lực bang, ai dám trêu chọc!

Tiêu Thu Thủy giờ mới biết định lực của cha mình, không khỏi càng bội phục.

Tiêu Tây Lâu bỗng cười lớn, cao giọng nói:

- Hân hạnh được các vị huynh đài từ xa tới đây, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng. Kẻ giết Đường Nhu là Vô Hình, kẻ sai Vô Hình giết Đường Nhu là Phó Thiên Nghĩa, Phó Thiên Nghĩa là do nhóm Thu Thủy giết, chuyện này không liên quan gì tới chư vị. Làm phiền chư vị tới tị trang, bây giờ sự tình đã tra ra được manh mối, xin mời các vị về thôi, nếu Tiêu mỗ may mắn còn sống, ngày sau tất sẽ dâng môn bái tạ.

Nói xong liền đứng dậy, giống như muốn tiễn khách.

Đường Đại mỉm cười, Khang Xuất Ngư không đi, Chu Hiệp Vũ đến một tia biểu tình cũng không có.

Tiêu Tây Lâu lại nhắc lại lần nữa, đoạn duỗi lưng, nói:

- Chư vị, lão phu mệt rồi, không tiễn xa được.

Đường Đại mỉm cười, là người đầu tiên đứng dậy, bước ra ngoài. Đột nhiên hắn dừng lại, đóng hết cả cửa ra vào lẫn cửa sổ, rồi thông thả quay lại chỗ ghế, ngồi xuống.

Tiêu Tây Lâu không hề biến sắc nhưng Khang Xuất Ngư thì nói:

- Tiêu huynh, huynh coi chúng tôi là ai vậy! Chuyện này chúng tôi đều nghe thấy, vậy là đều có liên quan, ở đây không ai là không có liên hệ cả.

Tiêu Tây Lâu muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài:

- Khang huynh hà tất phải... .

Đường Đại đột nhiên nói:

- Tiêu đại hiệp, Đường Đại tôi và ngài có phải là bằng hữu không?

Tiêu Tây Lâu không trả lời, Đường Đại lại nói:

- Tôi hỏi lại một lần, nếu vẫn không trả lời thì tôi lập tức rời khỏi đây, tự mình khiêu chiến Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy nghe mà nhiệt huyết sôi trào, cao giọng nói:

- Có! Đương nhiên là có!

Đường Đại quay lại nhìn Tiêu Thu Thủy, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, cười lớn:

- Tiêu đại hiệp, giờ ngài có đuổi tôi cũng không đi nữa, tôi với con trai ngài đã là bằng hữu rồi. Vì bằng hữu mà chịu hai đao, tuyệt không chối từ, ngay từ cổ đã như vậy rồi.

Tiêu Tây Lâu thờ dài một tiếng, Đường Đại, Khang Xuất Ngự cùng nhìn về phía Chu Hiệp Vũ. Chu Hiệp Vũ ngồi trên ghế, giống như đã mọc rễ ở đó. Khang Xuất Ngự cười nói:

- Xem ra Chu đại hiệp cũng không đi rồi. Có mấy người chúng ta, xem ra vẫn có thể đấu một trận với Quyền Lực bang.

Đường Đại mỉm cười hỏi:

- Thủy Thủy huynh đệ, các cậu tại sao lại kết thù với Quyền Lực bang, nói ra thử xem nào.

Lúc Tiêu Thu thủy kể xong thì đã đến hoàng hôn, bên ngoài đại sảnh ngoài tiếng cây cối xào xạc, chỉ còn tiếng chim chóc về tổ thảng thốt không thôi.

Ánh hoàng hôn từ ngoài song cửa sổ chiếu chênh chếch vào phòng, mấy chiếc bàn hẹp màu xanh nhạt, mấy chiếc ghế cổ bằng gỗ đàn hương, năm người Tiêu Tây Lâu đang ngồi, bốn người Tiêu Thu Thủy đang đứng, bóng đen kéo dài, mang theo đôi phần quái dị.

Đường Đại nói:

- Theo lệ thường của Quyền Lực bang, trước nay đều gà chó không tha, hơn nữa còn hành động cực kỳ nhanh chóng. Mấy người Thu Thủy huynh đệ quay về kiểm lư, sợ rằng bọn chúng cũng đã bám theo rồi.

Tiêu Tây Lâu nặng nề đáp:

- Hừ, không chết đã coi là nó mạng lớn rồi.

Khang Xuất Ngự nói:

- Tiêu đại hiệp, đến bây giờ dù có trách móc cũng vô dụng rồi. Đẳng nào cũng đã đối đầu với Quyền Lực bang, chúng ta trước hết hãy bàn bạc đối sách đã.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Tôi gửi tin cấp, sai người khẩn cấp thông báo với Quế Lâm, Mạnh sư đệ.

Khang Xuất Ngự nói:

- Tôi có thể đi mời vài người bạn, Tân Hồ Khâu là tích cực nhất.

... Tân Hồ Khâu là một trong Thất đại danh kiếm đương thời, tề danh với Khang Xuất Ngự.

Đường Đại chợt lên tiếng:

- Đừng quên tri giao của Tân Hồ Khâu là Không Dương Tàn.

Mọi người đều ngẩn ra, Đường Đại lạnh lùng nói:

- Trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma có một vị “Tam tuyệt Kiếm ma”, nếu như tôi không nhầm thì đó chính là Không Dương Tàn! Tôi nghe Đường Bằng nói vậy.

Không Dương Tàn là một trong Thất đại danh kiếm, thanh danh còn xếp trên cả Khang Xuất Ngự.

... Đường Bằng là đệ tử kết giao nhiều bằng hữu nhất trong Đường gia bảo. Tin tức của hắn hẳn nhất định là chính xác.

... Khang Xuất Ngự vẻ mặt trầm như nắm mồ, không lên tiếng.

Đường Đại nói:

- Đường Cương còn đang ở Tương Dương, nếu không chắc chắn có thể gọi hắn đến. Đường Phương hành tung bất định, vài ngày nữa có thể sẽ đi qua Cẩm Giang.

... Đường Cương là đệ tử võ công cương mãnh nhất trong Đường gia bảo.

... Đường Phương là đệ tử phiêu hốt nhất trong Đường gia bảo, cho đến nay vẫn không ai biết sở trường, võ nghệ, ám khí quen dùng, chiêu thức của nàng là gì..

Khang Xuất Ngự đột nhiên nói:

- Chỉ sợ mặt trời còn chưa lặn, chim chóc đã chết hết.

Tiêu Tây Lâu cũng nói:

- Tiếng chim kêu đột nhiên dừng lại.

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, đến bây giờ hắn mới nhận ra, không hề có một tiếng chim kêu.

Mặt trời chưa ngã về tây, chim chóc chắc chắn không thể yên tĩnh thế này được.

Đúng lúc này, ba bóng người lướt đi, cũng không biết là ai trước ai sau, ba cánh cửa đại sảnh nhất tề mở ra!

Người mở cửa là Tiêu Tây Lâu, Khang Xuất Ngư, Đường Đại.

Trong nháy mắt, ba người vung tay đánh mở cửa, nhưng đều đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy.

Trong sân có chim.

Không nhiều, không ít, tổng cộng bảy mươi ba con chim nhỏ.

Có quạ đen, có sẻ xám, có chim yến, có sơn ca, có chim khách....

Bọn chúng chỉ có một điểm chung... Đều đã chết.

Cách chết cũng hoàn toàn giống nhau.

Cổ bị chặt đứt, đầu thân tách lìa.

Chúng đang bay ở giữa không trung thì bị một người, dùng một kiếm, chém đứt.

Bạn đang đọc truyện *Được Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Truyền nhân Kiếm ma

Đường Đại không lên tiếng

Tiêu Tây Lâu cũng không nói gì.

Khang Xuất Ngư gần từng tiếng một:

- Không Dương Tàn!

... Kiếm pháp của Tam tuyệt Kiếm ma Không Dương Tàn đi theo đường “kiếm trăm”.

... Có thể một kiếm chém đôi một con ngựa đang phi nước đại thành hai nửa.

... Cũng có thể một kiếm chém đứt một sợi tóc đang rơi giữa không trung.

Đường Đại không lên tiếng

Tiêu Tây Lâu cũng không nói gì.

Đột nhiên, cửa nguyệt “két” một tiếng mở ra, hai tên gia đình sắc mặt hoảng hốt chạy vào, vừa thấy Tiêu Tây Lâu đã kêu lên:

- Lão gia, không hay rồi!

Tiêu phu nhân bước lên một bước, ánh chiều tà chiếu vào đôi mắt trong suốt của bà, hắt lại một màu vàng sáng:

- Có chuyện gì mà rộn lên vậy!

Gia đình bên trái nói:

- Trời tối, tiểu nhân đi... đuổi ngỗng, ai da, vừa thấy đã không xong, tất cả ngỗng đều chết hết, không con nào kêu lên cả...

Gia đình bên trái nói:

- Đến hoàng hôn tiểu nhân đi dắt trâu về. Ai mà biết ở trên đồng, con trâu khỏe mạnh như vậy... lại chết, trên người không có thương tích gì cả.

Đột nhiên cửa hông lại “xịch” một tiếng, mở ra, một người mặc trang phục đệ tử vội vã bước vào, vừa thấy mấy người Tiêu Tây Lâu liền quỳ xuống, nói:

- Bẩm báo sư phụ, sư mẫu, đệ tử đi đổi ca gác, phát hiện chó nuôi đều đã chết, toàn thân không có một vết thương.

Tiêu Tây Lâu nhíu mày hỏi:

- Đều không một vết thương?

Đệ tử kia đáp:

- Vâng.

Lúc này cửa sau lại bật mở, hai tên người hầu thở hồng hộc chạy tới, một tên kêu lên:

- Bẩm báo lão gia, nãi nãi...

Tiêu Tây Lâu vung tay lên, một mũi tên bắn vù lên trời, nổ tung giữa không trung.

Tiêu Tây Lâu quay người đi vào trong phòng.

Trong phòng rất u ám.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Châm đèn.

Ánh đèn lập tức sáng lên, Tiêu Tây Lâu bước tới một chiếc ghế tựa, ngồi xuống, ngồi bên cạnh Chu Hiệp Vũ.

Chu Hiệp Vũ vẫn không hề cử động.

Tiêu Tây Lâu hô lên:

- Hiệp Vũ huynh.

Chu Hiệp Vũ gật đầu.

Bấy giờ, Khang Xuất Ngư phi người tới, đưa tay nâng con chó dậy, hướng về phía Tiêu Tây Lâu nói:

- Toàn thân nó không hề có một vết thương nào.

Nói đoạn, ném con chó xuống đất. Bị chấn động, từ miệng nó chảy ra máu đen, Khang Xuất Ngư nói tiếp:

- Nó bị trúng độc chết.

Đường Đại cũng tiến đến:

- Chất độc này không phải thông qua thức ăn mà là hít thở vào nên trúng độc.

... Đường môn đất thực là đại gia ám khí, lại càng là danh gia dùng độc.

... Chất độc và ám khí, vốn không tách rời nhau.

Tiêu Tây Lâu không hề lên tiếng. Đương nhiên biết kẻ địch muốn nói gì.

Chất độc này tất nhiên là được phát tán trong không khí, nếu bỏ bỏ vào trong thức ăn thì nhà họ Tiêu Hoán Hoa có cả trăm, nghìn con trâu, không thể ăn cùng một loại thức ăn.

Kẻ địch nếu đã có thể đầu độc chết gia súc mà không giết người thì đương nhiên cũng có thể đầu độc chết người mà không thương hại đến gia súc.

Dụng ý hạ uy phong đối phương còn con con ấy, Tiêu Tây Lâu lẫn lộn giang hồ ba mươi sáu năm sao lại không hiểu được.

Đường Đại cười nói:

- Chỉ đáng tiếc, chúng ta không phải là trâu.

... Trâu có thể bị đầu độc chết, nhưng ai có thể đầu độc chết được Đường gia Đường Đại?

Tiêu Thu Thủy nhìn hẩn, trong lòng chợt thấy bội phục, nơi này, lúc này, Đường Đại vẫn có thể cười nói được.

Khang Xuất Ngư cao giọng nói:

- Có thể đầu độc chết trâu, không nhất định có thể đầu độc chết người.

Câu này ông ta nói ra bên ngoài đình viện, tiếng nói rất lớn.

Tiêu phu nhân từ bên ngoài bước vào, ánh mặt trời hắt lên lưng bà. Tôn Tuệ San ngày thường anh tu hào sảng, kiêu sảo giang hồ, vậy mà giờ cũng đã mang đôi phần già nua, mấy sợi tóc rối ánh lên một màu vàng sậm.

Tiêu phu nhân bám lấy cánh cửa, nói:

- Một trăm bốn mươi bảy con gà, ba mươi sáu con thỏ, ba trăm linh năm con vịt, mười một con mèo, tất cả đều đã chết.

Tiêu Tây Lâu thoáng tròn mắt, quát:

- Gà chó không tha?!

Tiêu phu nhân mặt mũi gật đầu.

Đường Đại gắng từng tiếng một:

- Có thể một thoáng đầu độc chết nhiều như vậy, chỉ có “Bách độc thần ma”, Hoa Cô Phần.

Chỉ thấy Chu Hiệp Vũ gật đầu, rồi lại gật gật đầu.

Khang Xuất Ngư đột nhiên ngẩng đầu lên trời cười lớn:

- Tốt lắm, đám Hoa Cô Phần, Không Dương Tàn đều đã tới rồi, lao phu đang muốn quyết một trận tử chiến với các ngươi đây!

Còn chưa dứt lời, một luồng đao quang như thiểm điện đã bắn tới.

Khang Xuất Ngư vẫn đang cười, trong lúc cười, bàn tay đột nhiên nhiên rung lên, đao quang vụt tắt ngúm.

Sau đó ông ta mở tay ra, trong lòng bàn tay có một cây dao nhỏ, trên cán dao có một mảnh giấy viết chữ.

Khang Xuất Ngư vẫn tiếp tục cười, khi cười dứt tiếng thì cũng đọc hết mảnh giấy.

Đoạn, ông ta giao mảnh giấy cho Tiêu Tây Lâu, Tiêu Tây Lâu đọc lớn:

- Phu Thê Tiêu đại hiệp, Đường đại hiệp, Khang đại hiệp, Chu đại hiệp mời đọc:

- Bắt đầu từ hôm nay, Tiêu gia kiếm lư, gà chó không tha. Quyền Lực bang quân lâm thiên hạ, theo ta thì sống, chống ta thì chết. Người thấy lời này lập tức rời khỏi nhà họ Tiêu, nếu không giết hết không bàn!

- Tam tuyệt Kiếm ma.

- Bách độc thần ma

- Phi đao Lang ma, khẩu đầu.

Tiêu phu nhân biến sắc, nói:

- “Phi đao Lang ma” Sa Thiên Đãng cũng tới rồi.

Tiêu Tây Lâu trầm ngâm:

- Thiên lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh, hồng đăng quý ảnh, nhất đao đoạn hồn! Phi đao của Sa Thiên Đãng, không thể khinh thường.

Đường Đại cũng gật đầu:

- Đường Phương từng kể với tôi về phi đao của Sa lang ma. Đao rời khỏi tay, cực kỳ sắc bén, vừa mới xuất thủ liền như sói gào dưới trăng, vô cùng thê

lương, tâm lý hỗn loạn rất dễ mất mạng dưới đao của hắn.

Tà Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, nói:

- Nhưng vừa rồi Khang sư bá đang cười lớn, chỉ đưa tay đã bắt được đao.

Khang Xuất Ngự bỗng nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi kẻ phóng đao là đệ tử của Sa Thiên Đẳng, nếu là hắn ra tay thì cho dù ta có bắt được cũng tuyệt đối không cười nổi.

Tiêu phu nhân bỗng nhiên hỏi:

- Sa Thiên Đẳng có mấy đệ tử?

Khang Xuất Ngự đáp:

- Đệ tử hắn cũng là con ruột hắn. Tổng cộng bốn tên, Sa Phong, Sa Vân, Sa Lôi, Sa Điện.

Tiêu phu nhân hỏi tiếp:

- Không Dương Tồn thì sao?

Khang Xuất Ngự không trả lời, Tiêu Tây Lâu Thì nói:

- Tôi nghe nói Không Dương Tồn không có đệ tử, nhưng dưới trướng hắn có ba đại kiếm thủ.

Tiêu phu nhân lại hỏi:

- Còn Hoa Cô Phần.

Đường Đại đáp:

- Một tên, nhưng đã được chân truyền dùng độc của Hoa Cô Phần.

... Một tinh binh, chắc chắn là đáng sợ hơn năm tên lính quèn.

Tiêu phu nhân nói:

- Bọn chúng có Hoa Cô Phần, Không Dương Tồn, Sa Thiên Đẳng tới, chúng ta có Khang tiên sinh, Đường đại hiệp, Chu đại hiệp, cùng với ông, tôi.

“Ông” là chỉ Tiêu Tây Lâu.

“Tôi” đương nhiên là Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San chỉ chính mình.

... Quyền Lực bang có ba đại ma đầu tới, nhưng Kiếm Lữ cũng có ba đại cao thủ.

... So về điểm này thì nhà họ Tiêu tuyệt không thua kém.

Tiêu phu nhân tiếp tục:

- Sa ma có bốn đệ tử, Không ma có ba kiếm sỹ, Hoa ma có một truyền nhân, tổng cộng tám tên. Nhưng chúng ta cũng có bốn người Tà Khâu hiền chất, Khang hiền chất, Đặng hiền chất, cùng với Thu Thủy.

Đường Đại cười hỏi:

- Binh quý tinh nhuệ, không quý nhiều... Chỉ là, chẳng lẽ hai vị huynh đệ Dịch Nhân, Khai Nhận không ở trong trang?

Tiêu phu nhân đáp:

- Cách đây không lâu, ở Quê Lâm xảy ra vài chuyện, Tây Lâu sợ Mạnh sư đệ thế cô lực yếu nên phái Dịch Nhân và Khai Nhận tới đó hỗ trợ.

Đường Đại thờ dãi:

- Thường nghe Dịch Nhân là nhân kiệt vô lâm, mặc dù tuổi trẻ nhưng đã thoát có phong thái lãnh tụ. Khai Nhận trầm ổn thành thực, công lực thâm hậu, lần này nếu có họ ở đây tất sẽ là trợ giúp lớn.

Tiêu phu nhân nói:

- Đường đại hiệp quá khen rồi. chút tu vi ấy của Dịch Nhân, Khai Nhạn sợ là vẫn chưa xứng với lời khen của Đường đại hiệp.

Đường Đại cười lớn:

- Tiêu phu nhân quá khiêm rồi.

Khang Xuất Ngư đổi chủ đề, nói:

- Trong số trường bối, nếu Quyền Lực bang lần này chỉ có ba tên ma đầu tới thì số lượng của chúng ta hơn bọn chúng, nếu nói về lớp trẻ tuổi thì bọn chúng chiếm lợi thế. Có điều địch ở trong tối, ta ngoài sáng, hơn nữa bọn chúng lần này đến ngoài số tinh binh kia, tất phải có chúng đồ Quyền Lực bang, không biết các đệ tử Kiếm lư...

Tiêu phu nhân mỉm cười:

- Khang tiên sinh, hãy ném thử phi đao trong tay huynh ra xem.

Khang Xuất Ngư liếc nhìn Tiêu phu nhân, cổ tay rung lên, phi đao bay vút vào trong sân.

Phi đao bay qua phòng khách, xuyên qua sân trước, vượt khỏi đầu tường, có thể thấy lực tay Khang Xuất Ngư mạnh thế nào.

Phi đao vừa vượt khỏi tường bao thì đột nhiên có ba mồn chục món ám khí đánh trúng nó!

Trong ám khí có phi hoàng thạch, tụ tiễn, lưu tinh chùy, phi tiêu, thiết liên tử....

Loạt ám khí nhất tề đánh trúng phi đao trong nháy mắt, phi đao lập tức vỡ vụn.

Thế nhưng đình viện vẫn yên ắng, tường bao vẫn im lìm, lặng lẽ đến mức như không có một ai, không có chuyện gì xảy ra.

Khang Xuất Ngư “à” lên một tiếng, Đường Đại thì than:

- Kiếm lư nhà họ Tiêu Hoán Hoa quả nhiên là tường đồng vách sắt.

Nét mặt Tiêu phu nhân giãn ra, cười nói:

- So với Đường gia đất Thục thì chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi(*).

Đường Đại cười lớn:

- Tiêu phu nhân khách khí rồi. Chi không biết Tiêu phủ đột ngột phòng bị sâm nghiêm như vậy từ lúc nào?

Tiêu phu nhân cười đáp:

- Vừa rồi lão gia phóng một cây pháo lệnh. Nếu kẻ phóng phi đao đó đi chậm một bước thì ba mươi sáu cột ám khí ẩn, bảy mươi hai cột hiện của chúng tôi một khi bày ra hẳn có mọc cánh cũng không bay thoát được.

Đường Đại “ồ” lên một tiếng, đột nhiên bỗng nghe tiếng Tả Khâu Siêu Nhiên kêu lên kinh hãi:

- Người xem... Khang sư bá

Khang Xuất Ngư sắc mặt xanh lè, nhìn qua giống như la hán ở trong luyện ngục khổ tu thành chính quả.

Giữa mi tâm ông ta có một điểm đỏ như mặt trời, giờ màu sắc thâm đậm như buổi hoàng hôn chuyển sang bóng tối.

Khang Xuất Ngư dùng tay phải nắm chặt mạch môn tay trái, lòng bàn tay trái đã đổi màu đen kịt, cả người lắc lư muốn ngã.

Tiêu Tây Lâu, Đường Đại bước nhanh tới, đỡ Khang Xuất Ngư lên. Khang Xuất Ngư khàn khàn nói:

- Trên đao có độc...

Thân thể rung lên, đổ gục xuống.

Khang Kiếp Sinh kêu lên: “Sư phụ!”, đoạn xông tới ôm lấy Khang Xuất Ngư. Đường Đại lắc đầu, than:

- Trên đao có độc không lợi hại, lợi hại là sau khi phóng đao đi mới phát tác.

Tiêu Tây Lâu gằn giọng:

- Hoa Cô Phàn!

Đao là do đệ tử Sa Thiên Đẳng phóng, Khang Xuất Ngư vừa rồi không để ý tới hấn.

Thế nhưng trên đao có độc, độc do Hoa Cô Phần bôi.

Nếu là độc chạm tay lập tức phát tác thì với nội lực của Khang Xuất Ngư có thể ép độc tính ra ngay, chấy độc tuy được bôi lên đao nhưng thuốc để chế độc cũng được bôi lên, chờ đến khi Khang Xuất Ngư phát hiện ta thì chất độc đã xâm nhập vào cánh tay.

Đường Đại nhanh chóng phong bế bảy huyệt đao trên tay trái Khang Xuất Ngư, hấn nhú chặt lông mày làm những người trong sảnh đều cảm thấy áp lực.

Đường môn nhiều kỳ tài dùng độc, đương nhiên là cũng là hành gia giải độc.

Hồi lâu sau, Đường Đại mở miệng, chỉ nói một câu:

- Ai hộ pháp cho Khang tiên sinh?

Nghe Đường Đại nói ra câu này, mọi người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt cũng vô cùng nặng nề.

Nếu cần người hộ pháp, vậy tính mạng Khang Xuất Ngư tự nhiên là không phải lo lắng, chỉ có điều cần người hộ pháp cũng chẳng khác nào mất đi sức chiến đấu của một người, hơn nữa còn phải rút ra một trong số các cao thủ ở đây tới bên cạnh, tránh để ông ta bị thương hại.

Khang Kiếp Sinh lập tức nói:

- Đệ tử bảo vệ sư phụ là chuyện đương nhiên.

Tiêu Tây Lâu bảo Tiêu Thu Thủy:

- Vậy con đưa sư đồ Khang tiên sinh đến Quan ngư các nghỉ tạm.

Đường Đại nói:

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Chờ bị người giết? Hay là chờ giết người.

Tiêu phu nhân mỉm cười, ánh tàn dương như chiếu lên vẻ cân nhắc anh tu, tao nhã năm xưa:

- Cả hai đều không phải, giờ chúng ta nên ăn cơm.

Đường Đại cười hỏi:

- Ăn cơm?

Tiêu phu nhân cũng cười, đáp:

- Đúng, ăn cơm. Đại địch phía trước, hơn nữa còn địch tới ta sáng, sao không lợi dụng ngược lại ưu điểm của chúng ta, dĩ dật đãi lao.

Tiêu phu nhân mỉm cười, phảng phất như vượt qua bao năm lo toan, vất vả ở nhà họ Tiêu Hoán Hoa, trở về thời thiếu nữ không biết sợ hãi sóng to gió lớn. Bà khẽ vén tóc, cười nói:

- Tôi đi làm mấy món ăn để mọi người ném thử.

Tiêu Tây Lâu nhìn vợ mình, gió đêm thổi tới, bộ đầu ba chòm cùng tay áo khẽ lay động, ông ngắm người vợ thân yêu, vô cùng trân quý, gần như si ngốc.

(*) Nguyên văn trong truyện "Hạ trùng ngôn băng", lấy ý từ câu "Hạ trùng bất khả ngôn băng" "夏虫不可言冰"

Không thể nói chuyện với côn trùng chỉ sống trong mùa hè về chuyện băng giá đóng khắp mùa đông, ý chỉ người kiến thức hạn hẹp, không hiểu đạo lý lớn.

Trong sách Tư trị thông giám, phần Tấn ký, Huệ đế có viết:

"Khi đó thiên hạ mất mùa, bách tính đói chết, không có cơm ăn. Để nghe liền hỏi: 'Tại sao không ăn thịt?'. Thật là: con sâu mùa hạ sao hiểu được chuyện đông rét, ve sấu sao biết được mùa xuân, thu"

Đồ ăn rất bình thường, Kiểm lư Tiêu gia bên dòng Hoán Hoa Khê ăn toàn những thứ bình thường.

Nhưng những đồ ăn đó qua tay Tiêu phu nhân một nướng, một xào, một hấp, lại hoàn toàn khác biệt.

Đĩa rau muống xào sao mà xanh mướt đến vậy, mềm mại giống như ở giữa cánh đồng sau cơn mưa, xanh biếc tươi mới giống như tràn ngập sức sống.

Cũng không biết Tiêu phu nhân nêm vào những gia vị gì, khiến những cọng rau xanh xanh vốn nhạt nhẽo giờ lại vừa đủ đậm đà, điểm thêm dăm lát ớt đỏ tươi, giống như Tiêu phu nhân những ngày đang là thiếu nữ Tôn Tuệ San, thanh kiếm của thiên chi kiều nữ, phóng vào vỏ kiếm cổ phác oai hùng của Tiêu Tây Lâu.

Cái thanh mát của rau muống, so với cái thanh ngọt của cá nheo hấp hành, gừng, chỉ khác nhau có một chữ, nhưng mùi vị lại hoàn toàn khác biệt.

Gừng, hành, cá đều là những thứ cực kỳ bình thường, nhưng chọn hành màu gì, chọn gừng già mức nào, thêm nước bao nhiêu, đặt tại vị trí nào trên thân cá, cá phải hấp bao lâu, trước khi hấp cần cắt mấy nhát dao để cho hương vị thấm thấu vào trong thịt cá, hấp như thế nào thịt cá mới mềm, mới giòn miệng, mới mang theo dư vị vô cùng, chỉ cần nhìn nước hấp thanh đậm, vàng óng tiết ra thôi là đến cả Đường Đại cũng không nhận được phải nuốt nước bọt.

Còn đĩa thịt xào cải bẹ thì lại như thủ bút của đấng tu mi, thịt miếng to, cải bẹ cắt dài, mặc dù mặn nhưng mặn đúng độ làm người ta muốn ăn, dám ăn, liên tục ăn, thậm chí còn muốn húp hết cả nước sốt, đến lúc ấy mới phát hiện thức ăn là mặn, nhưng nước sốt thì lại ngọt ngào!

Nó cũng giống như một đời Tiêu phu nhân, từng là sủng nữ của võ lâm, từng là con cưng của giang hồ, khi theo Tiêu Tây Lâu lại nếm đủ sương gió khổ đau, như một đôi kiếm, một đôi ngọc bích, dù long đong vẫn không mất đi phần danh giá!

Kia là một bát canh nhạt, có ngó sen, táo đỏ và thịt bò, ba loại thức ăn màu đỏ hồng hợp lại một chỗ, đến cả nước canh cũng mang màu hồng nhạt, ngó sen như Giang Nam, cho dù là hồng trang điểm mặt, đi tới Giang Nam cũng trở thành tươi mới, bát canh này cũng vậy.

Tiêu phu nhân lại càng như vậy, sau khi vất vả, trông bà lại càng hiện rõ vẻ vui tươi kiều diễm, trong ánh nền lung linh mang thêm một luồng anh khí, phong tao!

Chén canh này thật là thiếu, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã bị mọi người húp sạch. Đến cả danh nhân võ lâm như Đường Đại cũng trọn hết cả bát lên thì nói gì đến đám Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm chứ?

Chỉ thấy Tiêu phu nhân múc một cách khác, cứ tưởng sẽ bày ra nhưng không ngờ lại bùng đi mất, đến cả Chu Hiệp Vũ cũng lộ vẻ thất vọng. Đường Đại không nhận được, nói:

- Tẩu phu nhân... khụ khụ.... Bát canh này à.... Đúng là rất ngon....

Đường đường một vị đại hiệp vậy mà lại không nhận được đòi húp thêm một chút canh, lời này nói ra đến chính bản thân hắn cũng thấy hơi ngượng ngập.

Nhưng hắn vừa lên tiếng, đến cả Chu Hiệp Vũ trầm mặc ít lời cũng gật đầu theo.

Tiêu Tây Lâu lại cười:

- Đồ ăn này là để mời một người khác.

Tiêu phu nhân đúng là đặt mấy đĩa thức ăn nhỏ lên một chiếc mâm, thông thả quay người, nói:

- Thức ăn là phải ăn thiếu, không nên ăn quá nhiều.

... Quá nhiều, cho dù là sơn hào hải vị cũng sẽ khiến người ta chán ghét.

... Một người vợ thông minh luôn luôn nấu đồ ăn hơi thiếu.

Đường Đại nhìn thức ăn trên mâm, thời dài:

- Còn có khách sao?

Tiêu phu nhân gạt đầu, Đường Đại mỉm cười tự trào:

- Người này đúng là có khẩu phúc!

Đúng lúc đó, từ chái phía Đông đột nhiên vang lên mấy tiếng chó sủa, ba dài một ngắn, ba dài hai ngắn, rồi lại lại ba ngắn một dài, ba ngắn hai dài.

Sắc mặt Tiêu Tây Lâu lập tức biến đổi, đưa mắt ra hiệu với Tiêu phu nhân, Tiêu phu nhân nhanh chóng đi đưa thức ăn, Tiêu Tây Lâu vội vã nói:

- Khuyến tử số bốn, gian phía đông có biến, tôi đi xem thử.

Sự tình khẩn cấp như vậy thế mà Tiêu phu nhân vẫn đi đưa thức ăn, vị khách này quan trọng đến mức đó sao? Rút cuộc là có vị khách nào tới nhà? Chuyện này đến cả Tiêu Thu Thủy cũng thấy rất khó hiểu.

Tiêu phu nhân trước khi đi lại nói lại một câu:

- Thu Thủy, con đi theo mẹ.

Tiêu Thu Thủy đi theo Tiêu phu nhân, xuyên qua Thính vũ lâu, đi qua Hoàng Hà tiểu hiền, bỏ lại Trường Giang kiểm thất, đi tới Chấn mi các thì dừng lại.

Tiêu Thu Thủy giật mình, vị khách này ở trong Chấn mi các?!

Chấn mi các vốn là nơi Tiêu Tây Lâu làm việc, đọc sách, luyện kiếm, bình thường nếu không có việc thì đến cả Tiêu phu nhân cũng rất ít khi bước vào, hôm nay vị khách này không ngờ lại ở trong Chấn mi các?

Vị khách này là ai? Sao lại long trọng đến thế?

Tiêu Thu Thủy không suy nghĩ tiếp nữa, bởi vì hần sẽ rất nhanh được biết. Lúc này Tiêu phu nhân đã nhẹ nhàng gõ cửa, chỉ nghe bên trong truyền ra một giọng nói, giọng nói già nua, uy nghiêm, nhưng cũng vô cùng hiền hậu:

- Mời vào.

Tiêu phu nhân tiến vào, thần tình trên mặt hoàn toàn biến đổi, là kính phục, cộng thêm ba phần anh liệt, Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ thấy thần sắc mẹ mình trang trọng như vậy.

Bên trong rất rộng rãi, bốn vách tường có treo thư họa, bên tủ bày sách, bày biện tuy đơn giản nhưng mang một luồng khí phách. Ở giữa phòng có mấy bộ bàn ghế gỗ, một người đang ngồi, một người đang đứng, đều là phụ nữ.

Người đứng là một bà lão, mười phần cung kính, lưng cong đầu cúi, tuổi tác rất cao, hiển nhiên là người hầu phục thị.

Người ngồi, Tiêu Thu Thủy vừa nhìn đã kinh ngạc.

Người ngồi là một vị phu nhân bình phàm, quần áo trang phục đều rất phổ thông, mỉm cười hiền hòa nhưng không biết từ đâu lại có một luồng sức mạnh, Tiêu Thu Thủy chỉ liếc nhìn một cái là không dám nhìn thẳng nữa.

Chỉ nghe vị phu nhân kia mỉm cười hiền từ, nói:

- Tiêu phu nhân tới rồi.

Tiêu phu nhân cung kính nói:

- Văn bối thỉnh an lão phu nhân.

Vị phu nhân cười đáp:

- Tiêu phu nhân không cần khách khí. Lão thân tới đây đúng là làm phiền đến bà rồi.

Tiêu phu nhân nghe vậy giống như là rất buồn bã:

- Lão phu nhân xin đừng nói như vậy, người tới đây, chúng con tiếp đón không chu toàn... Đúng rồi, đây là thằng bé Thu Thủy, vừa từ Long Trung trở về. Thu Thủy, mau bái kiến lão phu nhân.

Tiêu Thu Thủy chợt có cảm giác muốn kính bái, thật sự quỳ xuống lạy, nói:

- Văn bối Tiêu Thu Thủy, xin thỉnh an lão phu nhân.

Lão phu nhân cười đáp:

- Mời đứng lên.

Đoạn quay sang phía Tiêu phu nhân nói:

- Đứa bé này mắt sao mà kiểm, tương lai nhất định là hào kiệt trong đám người, đại tài đất nước... Chỉ là có chút phóng túng, bướng bỉnh, không phải nơi triều đình có thể ước thúc được.

Tiêu Thu Thủy nghe mà trong lòng chấn động, lão phu nhân chỉ nhìn hần một cái đã hiểu biết rõ ràng tính cách hần đến như vậy... Chỉ nghe Tiêu phu nhân nói:

- Trẻ con ngang bướng, lão phu nhân xin chớ quá khen, khiến cho nó tâm cao khí ngạo thì không hay.

Lão phu nhân cười "à", đáp:

- Không sao đâu. Đứa bé này tự biết tự chế đều đủ, ngạo thì có ngạo một chút nhưng hành hiệp nhân thế cũng có thể trông cậy.

Tiêu phu nhân cũng cười nói:

- Đứa bé này...

Đột nhiên đổi chủ đề:

- ... Hôm nay trong trang xảy ra một vài chuyện, cho nên, cho nên mang đồ ăn tới chậm một chút...

Lão phu nhân mỉm cười:

- Tiêu phu nhân đừng nói như vậy... Lão thân tới quấy rầy quý xử, thật là rất bất an... Đồ ăn do Tiêu phu nhân chế biến, lão thân bình sinh ít được nếm, có thể thưởng thức món ăn Tiêu phu nhân tự tay nấu nướng, đúng là phúc khí.

Lúc này bên ngoài lại vang lên hai tiếng chó sủa một dài một ngắn, Tiêu phu nhân lập tức biến sắc, thi lễ với lão phu nhân, nói:

- Trong trang có chuyện, con xin cáo từ trước.

Lão phu nhân đứng dậy nói:

- Được. Thím Trương, thím đi tiễn Tiêu phu nhân.

Thím Trương đứng bên cạnh cúi người nói:

- Vâng.

Thím Trương là một người phụ nữ lớn tuổi, chân tay thô to, mặt đầy nếp nhăn, giống như đã nếm trải mọi tang thương vô hạn giữa nhân gian.

Ra khỏi Chấn mi các, thím Trương thi lễ rồi bước vào trong. Ngoài cửa viện có một lão bộc, đầu tóc trắng xóa, đang ngồi bên ngọn lửa son hút thuốc.

Tiêu phu nhân nói:

- Bác Khâu, đừng uống nhiều rượu, hút nhiều thuốc nữa.

Bác Khâu men say loạng choạng đứng dậy, hiển nhiên là vừa mới uống không hề ít, nghiêng nghiêng ngả ngả đáp:

- Vâng, phu nhân.

Tiêu phu nhân lại nói:

- Lão phu nhân trong Chấn mi các, bác nhất định phải phục vụ chu đáo. Tuổi tác thím Trương không nhỏ hơn bác, hơn nữa còn là phụ nữ, bác ở trong nhà ta mấy chục năm rồi, nên giúp đỡ thím ấy hơn một chút.

Bác Khâu đứng còn không vững nhưng đối với Tiêu phu nhân vẫn mui phần cung kính:

- Vâng, phu nhân.

Tiêu phu nhân khe khẽ thở dài, bước chân rời đi. Tiêu Thu Thủy đi theo sau lưng, chỉ nghe Tiêu phu nhân nói:

- Thu Thủy, lát nữa tất sẽ có ác đấu sinh tử, trong bất kỳ nguy hiểm nào, con cũng phải phụ trách chăm sóc Chấn mi các trước, không được để bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu lão phu nhân.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy lập tức kinh hãi, nếu bất hẩn chăm sóc cho lão phu nhân, không phải bên ngoài tranh đấu chém giết thế nào hẩn đều không tham gia được hay sao! Hẩn vội vã nói:

- Mẹ, chuyện này sao có thể...

Tiêu phu nhân sắc mặt trầm xuống nói:

- Đây là nhiệm vụ của con.

Tiêu Thu Thủy biết mẹ mình một khi đã quyết định chuyện gì thì cực khó thay đổi, chỉ có thể cố gắng nói:

- Vị lão phu nhân đó... Lão phu nhân đó là cao nhân võ lâm?

Tiêu phu nhân nghiêm mặt nói:

- Không phải.

Ngước nhìn lên bầu trời đêm chi chít những ngôi sao, Tiêu phu nhân khe khẽ thở dài một tiếng:

- Lão phu nhân không biết một chút võ công nào.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lại càng kinh ngạc, hẳn biết mẹ mình nói một là một, nói hai là hai, tuyệt đối không bao giờ lừa hấn, chỉ là, chỉ là như vậy, lão phu nhân là ai chứ?

Hắn không có thời gian để suy nghĩ nữa, bởi vì tiếng chó sủa lại vang lên, ba dài một ngắn, một ngắn ba dài.

Âm thanh phát ra từ hành lang phía tây nổi giữa Chấn mi các và Kiến thiên động.

Tiêu phu nhân và Tiêu Thu Thủy lập tức đi sang bên đó.

Khi họ đến nơi thì phía sau ngọn giả sơn đã không còn người sống.

Bốn đệ tử Khuyển tổ Hoán Hoa kiếm phái, đều bị cắt đứt cổ họng.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái đều là cao thủ dùng kiếm.

Trong Hoán Hoa kiếm phái Khuyển tổ phụ trách bảo vệ, Ứng tổ phụ trách điều tra, Long tổ phụ trách chiến đấu, Hồ tổ phụ trách nội chính, còn Phượng tổ thì là một chi thân binh bên cạnh Tiêu phu nhân.

Bốn vị kiếm thủ ở bên cạnh giả sơn này phát hiện tung tích kẻ địch, kêu lên hai tiếng, vậy mà chỉ trong nháy mắt, kiếm chưa kịp rút khỏi bao, Tiêu phu nhân chưa kịp tới nơi đã bị giết chết, có thể thấy kẻ tới thân thủ cực cao.

Tiêu phu nhân sắc mặt trầm trọng, kẻ địch không ngờ đã đột phá phòng vệ của Kiếm lục, tiến vào nội viện, giết chết thủ vệ, bây giờ kẻ địch đang ở đâu.

Đột nhiên ung rít ngang trời, cả Tiêu Thu Thủy cũng biến sắc.

Ung rít giữa trời, kẻ địch xuất hiện, cũng có nghĩa là, nội viện, đại sảnh, tiền trang đã tiến vào tình huống chiến đấu!

Bên ngoài đang chém giết thảm khốc, nhưng nội viện cũng có đối thủ cực kỳ lợi hại đã tiềm nhập vào!

Đúng lúc đó, lửa nên trong Kiến thiên động đột nhiên rung động.

Gió thổi nền lay, nhưng hiện tại không có gió, lửa nền sao lại rung động?

Tiêu phu nhân, Tiêu Thu Thủy đồng loạt lao đến Kiến Thiên động!

Kiến thiên động là nơi nhà họ Tiêu Hoán Hoa bái tế tổ tông.

Bên trong Kiến thiên động cung phục linh vị các đời tổ tiên nhà họ Tiêu.

Sáng sớm mỗi ngày, Tiêu Tây Lâu đều phải chỉnh trang quần áo, tắm rửa, tới Kiến thiên động cũng bái, thắp hương. Nhìn liệt tổ liệt tông nhà họ Tiêu, từ vô danh đến hữu danh, cơ nghiệp sự nghiệp tổ tiên một tay sáng tạo nên, Tiêu Tây Lâu lại càng thấy phải lập chí lớn, phải làm việc lớn.

Kiến thiên động là nơi đặt bài vị của liệt tổ liệt tông, cũng là nơi bày Trường Ca kiếm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa.

Trường Ca kiếm là bảo kiếm, cũng là trấn sơn chi kiếm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa, lại càng là tín vật của chương môn Hoán Hoa kiếm phái.

Trường Ca kiếm, tuyệt đối không thể để kẻ địch đoạt mất.

Từ đường nhà họ Tiêu lại càng không thể để ngoài ngoài tùy tiện tiến vào.

Tiêu phu nhân và Tiêu Thu Thủy đều nghĩ tới điểm ấy cho nên lập tức chạy tới Kiến thiên động.

Kiến thiên động có một vị lão bộc phụ trách quét dọn mỗi ngày. Ông lão đó vừa cầm vừa điếc, gọi là bác Quảng, bình thường ông ta quét xong là đi ngủ, hôm nay lại đứng bên ngoài động, cầm một cây chổi, dáng vẻ hoảng loạn sợ hãi.

.... Thứ gì làm ông ta tỉnh lại? Thứ gì làm ông ta sợ hãi?

Tiêu phu nhân vội vã hỏi:

- Có thấy người lạ nào không?

Bác Quảng cầm điếc gật gật đầu, ú ớ nói.

Tiêu phu nhân nhíu mày hỏi:

- Người lạ có phải là đang ở bên trong không?

Bác Quảng lắc đầu liên tục, ú ớ nói một chập, tay chỉ về phía cuối hành lang, Chấn mi các!

Tiêu phu nhân rùng mình, vội nói:

- Hồng rồi! Điều hồ li sơn!

Hai người vội vàng quay lại Chấn mi các, chỉ là trong lòng Tiêu Thu Thủy vẫn đang suy nghĩ, nhìn thần sắc của mẹ có vẻ như sự an nguy của lão phu nhân còn quan trọng hơn cả từ đường, bảo kiếm của nhà họ Tiêu. Rút cuộc thì, rút cuộc thì là “Lão phu nhân” là ai?

“Lão phu nhân” rút cuộc là ai?

Tiêu phu nhân chạy tới Chấn mi các, mặt trắng chìm vào sau mây đen, trời đất đều tối sầm lại, trong Chân mi các lửa nền bập bùng, không hề có một tiếng động, Tiêu phu nhân trong lòng cả kinh, đưa tay đẩy mạnh, ầm một tiếng, mở cửa ra.

Cửa vừa mở chỉ nghe bên trong có một giọng nói vang lên, không gấp không vội, hỏi:

- Là ai?

Tiêu phu nhân nhìn lại, chỉ thấy lão phu nhân vẫn đang ngồi yên trên ghế, thím Trương khoanh tay ngồi bên cạnh, tiêu phu nhân giống như bỏ xuống được một khối đá lớn trong lòng, mặt hơi nóng lên, vội nói:

- Văn bối nhất thời thất ngộ, cứ nghĩ có địch xâm phạm, mạo phạm lão phu nhân, xin người trách tội.

Lão phu nhân cười nói:

- Tiêu phu nhân lo lắng cho an nguy của lão thân, lão thân khắc sâu vào trong tâm dạ, cảm tạ còn chưa hết, nào có tội gì?

Tiêu phu nhân gượng cười nói:

- Văn bối còn vài chuyện cần xử lý, chỗ này bình yên thì không dám kinh nhiễu phu nhân nữa. Thím Trương, nếu thấy kẻ nào khả nghi tiến vào xin cứ hô lên là được, bọn văn bối hầu ngay ở ngoài.

Thím Trương cung kính nói:

- Vâng, Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân phát tay, gọi Tiêu Thu Thủy ra ngoài, đóng cửa Chân mi các lại, bấy giờ mới thở phào một tiếng, chậm rãi rút trường kiếm ra. Chỉ thấy kiếm như nước thu, trắng sáng vượt khỏi màn mây, ánh sáng lạnh người, Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San kiếm ngang trước ngực, ánh trắng nhu hòa cũng bóng đêm lặng lẽ phủ xuống người Tiêu phu nhân, lại làm nổi lên ánh khí vô song.

Tiêu Thu Thủy đứng thẳng lên, hần chột cảm thấy mình kính yêu mẹ vô cùng.

Chỉ nghe Tiêu phu nhân nói:

- Thu Thủy, rút kiếm ra. Kẻ địch nếu đã xâm nhập vào thì sẽ không chịu tay không mà về.

Đúng lúc này, chỉ nghe mấy tiếng vỗ tay lạc lõng truyền tới, dưới ánh trăng một người cao giọng hát, hai người hạ giọng hòa.

Bách niên tiền, anh hùng kích mã đích địa phương

Bách niên tiền, tráng sĩ ma kiếm đích địa phương

Giá nhân ngã ảm nhiên địa giải liễu an

Lịch sử đích tòa a một hữu thực thi

Ngã đề hành nang dã một hữu kiếm

Yếu nhất cá khanh thương đích mộng ba --

Sán nguyệt sắc, ngã truyện hạ liễu bi thích đích “Trương quân lệnh”

Tự cảm huyền.....

(chú: thơ của Trịnh Sầu Dư)(*)

Tiếng ca trong bi tráng mang theo vẻ thong dong, lời ca trong tự nhiên mang theo vẻ trầm hùng, tiếng hát dứt lại một tràng vỗ tay lạc lõng, dưới ánh trăng

ba công tử áo gấm bước ra.

Ba công tử đeo bội kiếm.

Tiêu phu nhân ánh mắt co lại, nói:

- Truyền nhân Kiếm ma?

Dưới trướng Không Dương Tần có ba đại kiếm thủ, kiếm ba người này mang theo, một là cô kiếm, một là danh kiếm, cái còn lại là bảo kiếm.

Công tử vừa hát lúc nãy vãi chào Tiêu phu nhân, nói:

- Tại hạ xin mượn Tiêu phu nhân một thứ.

Tiêu phu nhân hỏi:

- Thứ gì?

Công tử kia đáp:

- Một người.

Tiêu phu nhân hỏi:

- Người nào?

Công tử ca hát chỉ vào Chấn mi các, Tiêu phu nhân lắc đầu.

Công tử ca hát thờ dài, chìa tay bắt đắc dĩ nhìn hai đồng bạn, hai người kia một người nhún vai, một người xua tay.

Công tử ca hát than thờ:

- Vậy thì tại hạ đành phải...

Đoạn chậm rãi rút kiếm. Kiếm dưới trăng ánh lên một luồng sát khí.

Kiếm trong tay, nội viện lập tức tràn ngập sát khí!

Về ung dung của công tử ca hát vụt biến thành sát phạt!

Kiếm là lợi kiếm, là chí tôn của Nga Mi, bảo kiếm Đồ Dao.

Đồ Dao kiếm vừa hiện, Tiêu Thu Thủy lập tức chắn trước mặt mẹ mình.

Trên tay hấn cũng có kiếm, một thanh kiếm vừa mới dưới đất lên lúc này... Kiếm của hấn vốn đã bị phá hủy trong trận chiến với Thiết oản thần ma rồi.

Công tử ca hát bước xéo lên hai bước, Tiêu Thu Thủy cũng tiến chéo hai bước.

Công tử ca hát nhìn Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy cũng nhìn công tử ca hát.

Hai người đều không cử động, cũng không nói chuyện.

Nhưng sát khí của hai người đều bộc phát trong nháy mắt!

Không gì chống đỡ nổi, không gì ngăn cản nổi!

Công tử phát tay áo lại quay sang phía Tiêu phu nhân, cúi người vãi dài, nói:

- Tiêu phu nhân, nhớ hai mươi năm trước, Thập tự Tuệ kiếm của Tôn nữ hiệp nổi danh thiên hạ, mười chín năm trước tiêu diệt Trường Sa bang, mười tám năm trước giết chết Ngạc Ngư thần kiếm, mười bảy năm trước bắt giữ Trường Sa cửu tử, sớm đã vang dội thế gian.

Tiêu phu nhân thấy hấn ăn nói lễ độ, hơn nữa còn kể lại chiến công của mình năm xưa, trong lòng không khỏi sinh hảo cảm, mặc dù thâm cảnh giác nhưng vẫn để hấn nói tiếp.

Công tử phát tay áo nói:

- Đáng cười là... Khi đó tại hạ vẫn còn đang quán tã.

Đoạn, bật cười tự trào. Tiêu phu nhân nói:

- Những chuyện đó chẳng đáng nhắc tới. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đám già cả chúng ta võ công, tu dưỡng chưa chắc đã đều cao.

Công tử phát tay áo nói:

- Nhưng tại hạ so với Tôn nữ hiệp thật sự là hàng dưới. Tại hạ mặc dù cũng muốn được thưởng thức Thập tự Tuệ kiếm của Tôn nữ hiệp nhưng cũng tự biết võ công tạo nghệ thua kém quá xa, thật sự không dám bạo ngược chống xe, chỉ là...

Công tử phát tay áo do dự một chút, cuối cùng thờ dãi:

- Ai, chỉ là nhận lệnh của gia sư, đến mời một người đi... Tại hạ biết Tôn nữ hiệp tuyệt không cho phép, mà tại hạ lại không phải là địch thủ, thật đúng là rất khó xử.

Công tử phát tay áo lại nói:

- Chuyện đến bước này, nói gì cũng là khó cãi mệnh lệnh gia sư, nhưng lại tự biết mình không địch lại Tôn nữ hiệp, tại hạ chỉ có thể tận lực, xin được lĩnh giáo Tôn nữ hiệp, mong tiền bối chỉ điểm cho.

Tiêu phu nhân trong lòng cười thầm:

“Nói đi nói lại là sợ mình thất bại, ta sẽ đã thương ngươi.”

Lập tức nói:

- Vậy chúng ta điểm tới là dùng là được.

Công tử phát tay áo lại vãi dài, nói:

- Tại hạ cũng là bất đắc dĩ, rất mong nữ hiệp thứ tội, hạ thủ lưu tình.

Tiêu phu nhân bình thản nói:

- Ngươi là việc cho sư phụ, cũng là chuyện đương nhiên. Ngươi rút kiếm đi, ta tuyệt không làm ngươi bị thương.

Công tử phát tay áo cúi người thật sâu hành lễ, đứng dưới ánh trăng chậm rãi rút bội kiếm.

Kiếm ngân trong trẻo, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Tiêu phu nhân động dung, hỏi:

- Danh kiếm Trường Khiếu?

Công tử phát tay áo cung kính đáp:

- Đúng vậy. Tiêu phu nhân tứ giáo.

Tiếp đó nâng kiếm quá đầu, lưng cong xuống, mũi kiếm chỉ xuống đất, chính là chiêu Hữu phượng lai nghi.

Tiêu phu nhân nhìn qua, biết là đối phương làm lễ văn bối, trong lòng cũng không muốn làm khó, kiếm chuyển sang tay trái, nhẹ giọng nói:

- Không cần đa lễ, ngươi ra chiêu đi.

Công tử phát tay áo thận trọng đáp:

- Vâng.

Hắn vẽ lên một luồng kiếm hoa, giống như muốn đâm ra, đột nhiên tay trái vùng lên, một luồng đao quang lóe lên như chớp giật, vượt qua bảy thước, đánh thẳng vào ngực Tiêu phu nhân!

Đao quang nhanh, chuẩn, độc, hơn nữa còn làm người ta không kịp đề phòng!

Tiêu phu nhân dù sao cũng là Tôn Tuệ San tung hoành một cõi năm xưa, kịp thời nghiêng người!

Phụp! Đao đâm trúng vai phải, sâu vào thịt bảy phân.

Tiêu phu nhân lùi lại ba nước, dưới ánh trăng, khuôn mặt lộ vẻ trắng bệch!

Lúc này, Tiêu Thu Thủy vừa phân tâm, công tử ca hát đã xuất kiếm!

Kiếm đến nửa đường bỗng dừng lại, đao quang lóe lên, lại một cây phi đao bắn tới!

Chỉ là Tiêu Thu Thủy đã có phòng bị, vung ngang kiếm chặn lại. “Đình” một tiếng, kiếm gãy làm đôi, đao bay đi mất!

Đây là đao gì, sao lại có ma lực như vậy?

Trong phút chốc đã làm bị thương tay Tiêu phu nhân, còn chặt đứt kiếm Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy lập tức chắn trước mặt Tiêu phu nhân.

Trên tay hắn không còn kiếm, chỉ có thể nắm chặt tay, trừng mắt nhìn ba người trước mặt.

Tiêu phu nhân khàn giọng nói:

- Các ngươi... Các ngươi không phải truyền nhân Kiếm ma!

Ba người kia đồng loạt cười lớn, cùng chậm rãi ngâm:

- Thiên lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh. Hồng đăng quý ảnh, nhất đao đoạn hồn!

Công tử ca hát nói:

- Ta tên Sa Vân, ngươi đương nhiên đã nghe tới Phi đao Lang ma Sá Thiên Đăng, người chính là sư phụ của bọn ta.

Công tử phát tay áo nói:

- Ta tên Sa Điện, ra tay nhanh như thiểm điện. Bội kiếm của bọn ta là để các ngươi chú ý đến kiếm, tưởng rằng bọn ta là truyền nhân của Khổng Dương Tàn, nhưng đánh ra lại là đao, phi đao của ta ta có giống thiểm điện không?

Công tử nhún vai nói:

- Ta tên Sa Lôi. Ta còn chưa ra tay, ta ra tay thế nào lát nữa các ngươi tự sẽ biết. Còn có một vị Sa Phong, hẳn là đại sư huynh, hẳn tới lui như gió, sợ là đã sớm...

... Truyền nhân nhà họ Sa tổng cộng có bốn người, bây giờ Sa Phong không có mặt, chẳng lẽ đã tiến vào Chấn mi các?

... Lão phu nhân không biết võ công, chỉ sợ...!

Tiêu Thu Thủy cũng biến sắc.

... Ngoài trang kẻ địch tới xâm phạm, xem ra bên đó không thể phái người trở về.

... Ở bên này vừa giao thủ, mẹ đã bị trọng thương, bản thân lại bị gãy kiếm, làm thế nào địch lại ba người kia?

Tiêu phu nhân bỗng nhiên động thủ, bà quay người lao đi, tới trước Chấn mi các, một cước đá tung cửa!

Cửa các mở ra, đèn nến bập bùng, bên trong không có người!

... Người đâu rồi, chẳng lẽ, chẳng lẽ đã trúng độc thủ của Sa Phong?

Sau khi Tiêu phu nhân rời bàn ăn, người của Quyền Lực bang đã phát động đợt tấn công đầu tiên, Hoán Hoa phái cũng triển khai cuộc phòng thủ đầu tiên.

Lần tấn công đầu có mười một bang chúng Quyền Lực bang, bọn chúng vượt qua đường chính, lao qua tường ba đột nhiên gặp phải bảy cao thủ Long tổ.

Long tổ phụ trách chiến đấu, trong các đệ tử Hoán Hoa thì võ công của họ có thể coi là cao nhất

Nhưng bảy kiếm thủ Long tổ đều tuấn chức.

Người của Quyền Lực bang cũng không dễ chịu, chỉ có một trên chạy thoát.

Gã bang chúng này vượt tường chạy trốn, biến mất trong rừng cây phía trước Kiếm lục.

Sau đó Quyền Lực bang lại có mười sáu người tới, kẻ đi đầu chính là tên vừa chạy trốn.

Bọn chúng vượt tường tiến vào, xuyên qua sân trước tiến vào đại sảnh, sau đó chia ra tiến vào nội sảnh, khi tới hành lang gấp khúc thì mười sáu kiếm thủ Long tổ mới chặn đứng chúng lại, bắt đầu chiến đấu.

Võ công hóm bang chúng Quyền Lực bang này đúng là cao minh hơn nhóm đầu rất nhiều, chiến đấu một hồi hai bên đều có người chết.

Long tổ có ba người rút về, Quyền Lực bang có năm tên rút lui.

Năm tên này rút vào trong rừng cây.

Trong rừng cây không hề có tiếng động, hoàn toàn tối đen.

Đường Đại, Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ ở trên Thính vũ lầu, bình tĩnh quan sát tất cả, nửa chừng Đường Đại hỏi:

- Tiêu đại hiệp, trong sân, ngoài sân ít nhất còn bảy tám mươi cao thủ tiềm phục, tại sao họ không tham chiến?

Tiêu Tây Lâu đáp:

- Không có mệnh lệnh của tôi, bọn họ tuyệt đối không tham chiến.

Đường Đại chờ ông ta nói tiếp.

Gió đêm rất mạnh, Tiêu Tây Lâu râu tóc tung bay:

- Cộng thêm nhà trong nhà ngoài, trong hồ, bên hồ, ngoài lầu trong gác, gian bên nhà cạnh, kỳ thực tổng cộng còn có một trăm bốn mươi sáu người, Đường đại hiệp không nhìn thấy thời.

Đường Đại cảm thán:

- Tiêu phủ quả nghiêm mật, xin hỏi dụng ý?

Tiêu Tây Lâu đáp:

- Nhóm đầu tiên của Quyền Lực bang chỉ là thăm dò, thấy nhân thủ của chúng ta không đông nên có chút nghi ngờ, vì thế phái ra nhóm thứ hai, nhân thủ của chúng ta vẫn không đủ có lẽ đã tin tưởng rồi. Thực lực chân chính của chúng chưa lộ, binh lực của chúng ta sao có thể hiện ra?

Đường Đại chưa trả lời, sát khí bỗng xộc lên!

Sáu mươi hai bang chúng Quyền Lực bang đá tung cửa lớn, không chút sợ hãi, tiến thẳng một mạch!

Mà ở trong bóng tối, hai bên trái phải lần lượt có hai mươi bốn bang chúng Quyền Lực bang yên lặng xâm nhập vào trang.

Tổng cộng có bốn mươi tám tên bang chúng, vừa nhìn thân thủ đã biết đây mới là tổ có võ công cao nhất

Hai nhóm người này giằng co với hơn mười sát thủ Long tổ trong đại sảnh, sát thủ Long tổ đường nhiên không địch lại, bại lui, tiến vào nội viện, lại có hơn mười kiếm thủ Long tổ chi viện, mấy lượt tử thương quá nửa, lui vào trong Trường Giang kiếm thất!

Bang chúng Quyền Lực bang thừa thắng truy kích, giết vào trong Trường Giang kiếm thất.

Đúng lúc này, thế cục chợt đại biến!

Kiểm thủ Long tổ vốn chỉ còn lại bảy tám người bỗng nhiên tăng lên đến hơn năm mươi người, hơn nửa sau tường, dưới bếp, trên lầu, ngoài phòng còn có thêm trăm kiếm thủ khác tràn ra.

Ứng tổ, Khuyển tổ, Hồ tổ đều gia nhập cuộc chiến.

Quyền Lực bang vì thắng nên đắc ý vong hình, tiến sâu vào lòng địch, cuối cùng thành con thú bị vây!

Một kiếm thủ trẻ trung, mạnh mẽ, sắc bén tiến vào trong Thính vũ lầu.

Trẻ trung là tuổi tác hần, mạnh mẽ là thân thể hần, sắc bén là ánh mắt hần, Tiêu Tây Lâu chỉ nói với hần một câu:

- Không lưu lại người sống.

Thanh niên đó lập tức rời đi.

Sau đó tiếng hô giết vang trời, Đường Đại hỏi:

- Hấn là ai?

Tiêu Tây Lâu vuốt râu, đáp:

- Tổ trưởng Long tổ, Trương Trường Cung.

Đường Đại chỉ nói một tiếng:

- Giới.

Tiếng hô giết cuối cùng cũng ngừng lại.

Thanh niên kia lại xuất hiện trên lầu, chỉ nói một câu, một câu dài:

- Một trăm hai mươi tên tới, không ai sống sót trở về. Long tổ tổn thất hai mươi ba người, Ứng tổ mười chín người, Khuyển tổ sáu người, hổ tổ bốn người.

Tiêu Tây Lâu gật đầu:

- Tốt.

Trương Trường Cung lại lập tức rời đi, biến mất trong bóng tối.

Đường Đại thở dài:

- Người ta nói Đường môn đất Thục là đầm rồng hang hổ, kỳ thực nhà họ Tiêu Hoán Hoa mới là tường đồng vách sắt.

Đúng lúc này, từ trong bóng tối bên ngoài có hai người bước ra.

Sắc mặt Tiêu Tây Lâu lập tức căng thẳng, nói:

- Nhân vật quan trọng tới rồi.

Kẻ tới chỉ có hai người.

Một già một trẻ, già đi trước, trẻ theo sau.

Già da ngăm đen, trẻ trắng nhợt, dáng vẻ đi đứng của hai người lại giống nhau như đúc: thẳng tắp, cứng ngắc, lạnh độc như cương thi.

Chu Hiệp Vũ mở miệng nói, lần đầu tiên lên tiếng, chỉ nói có một câu:

- Hoa Cô Phấn!

Bách độc thần ma Hoa Cô Phấn!

Thiếu niên đi phía sau không nghi ngờ gì chính là đệ tử đích truyền của Hoa Cô Phấn, Nam Cung Tùng Hoàng.

Nam Cung thế gia vốn là danh gia võ lâm, nhưng con cháu ô nhục nhất là Nam Cung Tùng Hoàng đầu kháo Quyền Lực bang.

Hoa Cô Phấn và Nam Cung Tùng Hoàng chậm rãi bước tới, khi tới cửa lớn thì dừng lại không đi nữa. Hai người một đen một trắng giống như cương thi, trong gió đêm quần áo lay động, giống như quỷ mị.

Tiếp đó có bốn người đồng thời xuất hiện, khi xuất hiện thì đồng thời ra tay, ra tay đều nhanh chóng, nhanh chóng như nhau, vừa rút kiếm, kiếm đã tới.

Kiểm thủ được huấn luyện bài bản của Long tổ.

Mắt thấy kiếm sắp sửa đâm trúng hai người già trẻ đó, bốn kiếm thủ bỗng vô duyên vô cớ ngã vật xuống.

Vừa ngã xuống liền không đứng dậy được nữa.

Mà một già một trẻ kia vẫn không hề động dậy.

Gió rất lớn, sao sáng đầy trời, minh nguyệt trong ngần.

Tiêu Tây Lâu thân hình vừa động, Đường Đại đã nói:

- Để tôi lên.

Tiêu Tây Lâu lắc đầu, cười nói:

- Đây không phải đạo đài khách.

Đường Đại cười:

- Tôi không phải khách.

... Trong hai người bọn họ chỉ có một người có thể đi.

... Nếu Quyền Lực bang đã có hai người đến thì cũng chỉ có thể có hai người tới tiếp chiến.

... Trong võ lâm có quy củ võ lâm, trên giang hồ có phép tắc của giang hồ, nếu đối phương đã phái hai tên chủ tướng tới khiêu chiến thì nhà họ Tiêu đương nhiên cũng phải phái ra hai vị cao thủ. Phương pháp tiếp chiến này bắt đầu từ thời Hán Sở tranh hùng, sớm đã được người ta mô phỏng tương truyền.

Chu Hiệp Vũ đột nhiên nói:

- Đường Đại đi. Hắn biết dùng độc.

Đường Đại cười lớn:

- Hơn nữa chỗ này còn cần ngài chủ trì.

... Rắn không thể không có đầu, nhà họ Tiêu không thể quản long vô thủ.

... Nhưng trong câu này cũng có thể nhận thấy, Đường Đại tung hoành võ lâm vậy mà cũng không dám khẳng định sinh tử thắng bại trận này.

... Bất kỳ ai giao đấu với Bách độc thần ma đều khó nắm chắc được hơn năm phần.

Đường Đại mỉm cười nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm:

- Lão mang theo một đệ tử, hai cậu ai muốn đi cùng ta?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Tôi đi.

“Soạt” một tiếng, một thanh kiếm đã chặn trước yết hầu Tả Khâu Siêu nhiên.

Người xuất kiếm là Đặng Ngọc Hàm, hất lạnh lùng nói:

- Tôi ác hơn cậu, tôi đi.

... Đối phó hậu nhân của Bách độc thần ma, nhất định phải là người tâm ngoan thủ lạt mới được.

... Huống hồ Hải Nam kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm vốn là kiếm nhanh nổi tiếng.

Đường Đại nói:

- Đặng Ngọc Hàm đi. Tả Khâu, cậu dùng càn nã thủ, người của Hoa Cô Phần không thể chạm vào được.

... Ai chạm vào Hoa Cô Phần, chỉ có một đường chết.

Đường Đại, Đặng Ngọc Hàm chậm rãi bước xuống, cửa mặc dù đã bị đập vỡ nhưng vẫn còn là cửa, Đường Đại vẫn đưa tay mở cửa ra, thông thả bước xuống thêm đá gặp Hoa Cô Phần, Nam Cung Tùng Hoàng, dừng lại trước mặt lão ta năm thước, Đặng Ngọc Hàm đứng sau lưng hắn.

Đường Đại cười lớn:

- Xin chào.

Lão già vẫn luôn cau mày, bỗng nhiên chân mày giãn ra, nói:

- Người tới rồi.

Đường Đại đáp:

- Ta tới rồi.

Lão già hỏi:

- Đường gia Tứ Xuyên không thể mặc kệ chuyện này?

Đường Đại cười đáp:

- Không thể.

Lão già hỏi:

- Nghe nói các ngươi cũng biết dùng độc?

Đường Đại đáp:

- Ngươi biết dùng ám khí rất ít ai không biết dùng độc.

Lão già ngao nghể nói:

- Vậy thì ngươi chết đi.

Đột nhiên lão già khom người xuống, Đặng Ngọc Hàm biết lão ta sắp phóng độc, nhưng không biết phải tránh né thế nào. Chỉ thấy Đường Đại cũng cho hai tay vào trong túi, thần sắc cũng mười phần khẩn trương!

Đường Đại bỗng rút tay ra khỏi túi!

Tay rút ra không hề cầm ám khí, bởi vì ám khí đã bắn đi rồi!

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, không phải từ lão già, mà là từ thiếu niên!

Thiếu niên kia loạng choạng sắp ngã, lão già vừa thấy lập tức sắc mặt trắng bệch.

Thiếu niên vẫn luôn đứng sau lưng lão già, chỉ thấy hắn lê từng bước một lên trước, đi được ba bước liền dừng lại bất động, khó nhọc nói:

- Ngươi... Ngươi... Ngươi làm sao biết ta mới là... Mới là Hoa Cô Phần?

Đường Đại không cử động, thần sắc không đổi, đáp:

- Bởi vì ta cũng là hành gia dùng độc, vừa nhìn đã thấy lão già này đắm chìm trong độc vật chưa tới năm năm, mà Hoa Cô Phần thì đã dùng độc dương danh thiên hạ từ mười năm trước.

Đường Đại liếc nhìn lão già, rồi lại nhìn thiếu niên:

- Vì thế ngươi mới là Hoa Cô Phần, hắn là đồ đệ ngươi, Nam Cung Tùng Hoàng, ngươi muốn mượn hắn thu hút sự chú ý của ta, nhân cơ hội để hạ độc, ta giả như trúng kế, vậy mới một đòn giết ngươi!

Thiếu niên hét lên điên cuồng, giãy giụa bước tới, Đường Đại vẫn như cũ không cử động, Hoa Cô Phần bước được hai bước liền đổ gục xuống đất. Chỉ thấy trên lưng áo trắng của hắn có dính bảy thanh thép nhọn hình cung, áo nhuộm bảy điểm đỏ hồng.

Đặng Ngọc Hàm kinh hãi không thôi, Đường Đại và Hoa Cô Phần đứng đối diện với nhau, vậy mà không ai thấy rõ hắn ra tay thế nào, hơn nữa ám khí bắn ra không ngờ lại bảy vòng bắn trúng lưng đối phương.

Chỉ nghe lão già run rẩy nói:

- Đây... Đây là “Thiên hồi đăng khí, Vạn hồi trường”, Thất tử cương phiêu?!

Đường Đại cười lớn:

- Đúng, là Thất tử thần phiêu của Đường gia đất Thục.

Hắn vung tay thành trào, bảy thanh thép nhọn không ngờ lại từ trên lưng Hoa Cô Phần phá thịt mà ra, bay ngược về tay Đường Đại, hắn thu hết vào trong túi.

Nam Cung Tùng Hoàng tròn trĩnh mắt, không nói nên lời. Đường Đại cười nói:

- Ngươi muốn chọn ta, hay là chọn vị anh kiệt Hải Nam kiếm phái này, hay là mạng xác sư phụ ngươi về?

Ánh mắt Nam Cung Tùng Hoàng chợt lóe sáng, cười lạnh đáp:

- Ngươi thì ta không cần phải chọn.

Đường Đại cười lớn:

- Tốt...

Đột nhiên lời nói nghẹn lại, về mặt kinh hãi nhìn lại hai tay mình, không ngờ đã biến thành màu tím, hắn hoảng hốt kêu:

- Thi độc!

Nam Cung Tùng Hoàng cười ha hả, nói:

- Gia sư trước khi chết đã phóng độc lên cương phiêu của ngươi, ngươi thu hồi chúng về cũng ngang với trúng độc....

Đường Đại hét lên, đưa tay xuống túi đeo bên hông, nhưng chợt thấy trời đất xoay tròn, trước mắt tối đen, ngã gục xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Gió càng lúc càng mạnh, cây cối rung động càng lúc càng dữ dội.

Nam Cung Tùng Hoàng chậm rãi thu hồi ánh mắt hướng về phía Đường Đại đã ngã gục dưới đất, chuyển sang phía Đặng Ngọc Hàm

Đặng Ngọc Hàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, chậm rãi rút kiếm ra, chậm rãi đâm tới trước.

Hải Nam kiếm phái xưa nay chú trọng năm yếu quyết lớn, nhanh, gấp, quý, bí, kỳ, nhưng kiếm này của Đặng Ngọc Hàm đâm ra lại cực kỳ chậm chạp.

Vô cùng chậm chạp.

Chính vì chậm chạp nên mới không có sơ hở để tập kích, không có chỗ nào để tránh né.

Nam Cung Tùng Hoàng biến sắc, hắn muốn tránh nhưng mũi kiếm như rắn độc, chỉ cần hấn cử động sẽ cắm thẳng vào cổ họng hắn. Hắn muốn lùi nhưng kiếm như trường cung, chỉ cần hấn cử động sẽ bắn thủng một lỗ trên người hắn!

Vì thế hắn chỉ có liều một phen, lấy độc trả kiếm!

Kiếm cách ngực Nam Cung Tùng Hoàng chưa tới một thước, thế nhưng Đặng Ngọc Hàm vẫn không dám tùy tiện đâm ra.

Sau khi đâm xong, hắn có tránh được độc của Nam Cung Tùng Hoàng hay không?

Ánh mắt Nam Cung Tùng Hoàng lóe lên một tia giao hoạt:

- Ngươi biết ta là đệ tử Hoa Cô Phấn.

Sau đó lại cường điệu thêm một câu:

- Đệ tử chân truyền duy nhất.

Đặng Ngọc Hàm vẫn tập trung tinh thần lên kiếm, không trả lời.

Nam Cung Tùng Hoàng vẫn không thay đổi tư thế, cười nói:

- Bản sự dùng độc của gia sư ngươi đã thấy, ám khí Đường tiên sinh vừa chạm đến thân người liền biến thành chất độc, hạ độc Đường tiên sinh.

Nói đoạn ánh mắt hướng về phía Đường Đại đang nằm dưới đất.

- Đường tiên sinh trúng độc, còn ngươi thì lại ở đây giằng co với ta.

Đặng Ngọc Hàm vẫn chăm chú vào kiếm, trên trán Nam Cung Tùng Hoàng thấp thoáng mồ hôi:

- Gia sư đã chết, ta không có ý đem ông ta về. Trời sinh người, đất chôn thầy, đó là kết thúc không gì thích hợp hơn.

Sau đó hắn lại nhìn chằm chằm vào kiếm của Đặng Ngọc Hàm

- Ngươi đâm ra một kiếm, chưa chắc đã tránh được độc của ta, ta cũng chưa chắc tránh được kiếm của ngươi.

Đoạn lại nuốt nước bọt, nói:

- Mà ta chỉ muốn một mình trở về, ngươi thì có thể đỡ Đường tiên sinh về chữa trị.

... Đường Đại còn chưa rõ sống chết ra sao, nhưng tiếp tục thế này chắc chắn sẽ chết.

Hai mắt Nam Cung Tùng Hoàng nhìn trùng trùng vào mũi kiếm:

- Nếu như ngươi đồng ý, thu hồi kiếm lại, ta đi trước, ngươi đi sau. Nếu như không đồng ý, mời ra chiêu!

Sau đó hắn liền tập trung toàn bộ tinh thần, không nói một câu.

Mũi kiếm Đặng Ngọc Hàm ngưng lại giữa không trung, hồi lâu sau liền thu hồi lại từng tấc, từng tấc một.

Nam Cung Tùng Hoàng giống như thờ phào một hơi, hai tay vung lên, quay người bước đi, mồ hôi ướt đầm lưng áo.

Kiểm Đặng Ngọc Hàm chỉ xuống đất, một mực chờ đợi đến sau khi Nam Cung Tùng Hoàng biến mất trong bóng tối, cơ bắp căng thẳng toàn thân mới thả lỏng, thiếu chút nữa thì không đứng thẳng nổi.

Một hồi giằng co vừa rồi rất tiêu hao tinh thần, thể lực.

Đặng Ngọc Hàm nâng kiếm, chuẩn bị cắm vào bao, ở dưới ánh trăng đột nhiên có một cảm giác rất kỳ dị.

Hắn đi cùng Tiêu Thu Thủy ba năm, trong ba năm này, trước khi

Bạn đang đọc truyện *Được Mãi Hoàng Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Dao kiếm song ma

Sa Vân, Sa Lô, Sa Điện chuẩn bị xuất chiêu, ra tay lần này sẽ là nhất kích tất sát!

Mẹ con họ Tiêu đã không còn đường lui, đến cả vũ khí, sức lực để chống chọi cũng không có!

Sa Vân, Sa Lô, Sa Điện đồng thời quát lên:

- Nhất đao đoạn hồn!

Đúng lúc đó, một bóng người, một thanh kiếm đột ngột phóng tới.

Bóng kiếm cực nhanh, Sa Vân vừa nhìn thấy ánh kiếm thì kiếm đã phá tan phòng tuyến của hắn, đâm thẳng vào giữa ngực hắn!

Khi Sa Điện nhìn thấy ánh kiếm thì mũi kiếm đã lộ ra sau lưng Sa Vân!

Kiểm xuyên thủng lưng Sa Vân nhưng thế tới vẫn nhanh như chớp!

Sa Điện nổi danh là đao quang như điện, hắn phóng ra một đao nhưng đao lại cắm vào lưng Sa Vân, còn kiếm quang thì như ánh chớp đâm vào ngực hắn!

Sa Điện gào thảm, đến tận khi chết hắn vẫn không nhìn thấy rõ dung mạo người đó.

Bóng người lao thẳng tới chỗ Sa Lô!

Sa Lô lập tức phóng ra một đao!

Đao bắn trúng người tới, nhưng người đó vẫn vững vàng như thép xông đến. Sa Lô né tránh không kịp, “bịch” một tiếng ngã ngửa dưới đất, mặt mũi va đập sừng vù.

Đến khi hắn mở mắt ra, thấy người đang đè lên thân mình ra mới phát hiện, đó là một thi thể.

Thi thể của Sa Phong.

Trước khi trúng phi đao của hắn, Sa Phong đã chết rồi, cổ họng bị chọc thủng một lỗ lớn, là bị người ta dùng kiếm đâm chết.

Sa Lô kêu lên hoảng loạn:

- Lão đại, lão tứ, mau xem lão nhị..

Đang nói đột nhiên tắc họng, bởi vì hắn thấy Sa Vân, Sa Điện đã chẳng ai còn sống nữa.

Chỉ trong một nháy mắt, bốn anh em nhà họ Sa đánh đầu thắng đó, không ngờ lại chỉ còn lại có một mình hắn. Biến cố này tới quá đột ngột, đột ngột đến mức làm Sa Lôi quên cả đau thương, chỉ có kinh hoàng!

Sa Lôi thấy tại trường bỗng có thêm một người. Dưới ánh trăng, chỉ thấy một người phụ nữ cao lớn, lưng hơi khòng, già nua đang đứng đó.

Sa Lôi bỗng cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân sồn gai ốc, bởi vì người phụ nữ nhìn như bình thường, thậm chí có chút ngu xuẩn này, trên tay đang cầm một thanh kiếm.

Kiểm nằm trong tay, nhìn người phụ nữ đã hoàn toàn bất đồng, cùng một khuôn mặt đó nhưng lại khiến người ta có cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Không chỉ Sa Lôi kinh hãi mà cả Tiêu phu nhân, Tiêu Thu Thủy cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Họ không bao giờ nghĩ rằng vị cao thủ tới cứu mình, dùng một kiếm giết nhị Sa, ba chết một bị thương, kiếm nhanh như gió, điện quang hỏa thạch lại là người hầu ngây ngốc, trầm mặc trong phòng lão phu nhân... Thím Trương!

Khi thím Trương xuất kiếm, ánh kiếm sáng ngời, bây giờ đứng yên, thân kiếm đen thui, trong gang hồ loại kiếm này chỉ có một thanh, gọi là Âm Dương kiếm.

Âm Dương kiếm nhẹ tựa lông hồng, khi xuất thủ có thể phát huy đến tận cùng, người sử dụng nó là một vị ân hiệp, tên gọi Trương Lâm Ý.

Trương Lâm Ý võ công cực cao, nghe nói kiếm pháp của ông ta đều là trực tiếp đối địch thì tùy ý phát huy, cộng thêm một thanh Âm Dương kiếm tuyệt diệu thần kỳ, lại càng như hổ thêm cánh. Có người nói, kiếm pháp của ông ta thậm chí còn cao hơn cả Thất đại danh kiếm đương thời.

Trương Lâm Ý xuất đạo cực sớm, nhưng tính cách cũng cực quái, ra tay cực độc. Tuổi trung niên say mê với kiếm mà quên mất cả tình, không ngờ khi luyện kiếm lại ngộ sát ái thiếp, sau đó cực kỳ hối hận, gần như phát điên, thường ăn mặc như người vợ đã quá cố, lang bạt giang hồ, sau đó liền không có tin tức gì nữa, nghe đồn cuối cùng được một vị cao nhân thu nhận, lễ khí tận diệt nhưng bảy chữ “Âm Dương kiếm khách Trương Lâm Ý”, trong võ lâm vẫn không ai nghe tới mà không biến sắc.

Chỉ có điều chẳng ai ngờ được, người hầu cao lớn, già nua này vậy mà lại chính là Trương Lâm Ý danh động võ lâm năm xưa!

Lão phu nhân không biết võ công nhưng người hầu của bà lại là danh nhân võ lâm, chuyện này đến cả Tiêu phu nhân cũng không đoán trước được.

Vì thế nhất thời Tiêu phu nhân cũng không biết phải nói gì.

Trương Lâm Ý ngây ngốc đứng dưới ánh trăng, đoạn chậm rãi quay người nhìn về phía Sa Lôi!

Sa Lôi hồn phi phách tán, lấy phi đao ra nhưng trong lòng hoảng hốt, đến cả đao cũng rơi xuống đất.

... Phi đao như vậy, sao có thể đã thương được người khác?

Bỗng nhiên một giọng nói hiền hòa mà nghiêm trang chọt vang lên:

- Thím Trương, tha mạng cho hắn đi.

Người đó gọi kiếm khách Trương Lâm Ý đại danh鼎鼎鼎鼎 là “thím Trương”, vậy mà Trương Lâm Ý vừa nghe tiếng lại lập tức hạ tay, cúi đầu, kiếm trong tay tự dưng biến mất, biến thành một người hầy khúm núm, già nua, ngờ nghệch, khom người cung kính nói:

- Vâng.

Người lên tiếng là lão phu nhân.

Lão phu nhân thông thả bước ra, thấy Tiêu phu nhân liền đi tới đỡ dậy, nói:

- Tiêu phu nhân, vì lão thân mà làm bà bị thương, thân già này thật không biết lấy gì báo đáp...

Tiêu phu nhân gượng cười:

- Bọn văn bối bảo vệ phu nhân bất lực, may nhờ thím Trương... Trương lão tiền bối rút kiếm tương trợ, văn bối thật quá hổ thẹn...

Mãi đến tận lúc này, Tiêu Thu Thủy mới có thể chắc chắn một chuyện.

Đó chính là, Quyền Lực bang không hẳn là tới vì hắn, thậm chí cũng không phải do hắn kết thù mà huyết tủy Hoán Hoa kiếm phái. Nguyên nhân chủ yếu xem ra là vì vị lão phu nhân trang nghiêm, thân thiết, khiến người ta phải kính ngưỡng này mà Quyền Lực bang mới không tiếc vận dụng trọng binh hấp dẫn phần lớn cao thủ chú ý ra bên ngoài, sau đó phái cao thủ xâm nhập vào trong phủ, bắt cóc lão phu nhân... Tiêu Thu Thủy khẳng định được điểm này

mới cảm thấy an tâm.

Vị lão phu nhân này rút cuộc là ai?

Lão phu nhân nói:

- Thím Trương, mời vị tiểu hữu này nói mấy câu.

Thím Trương cúi người đáp:

- Vâng.

Đoạn quay sang phía Sa Lôi, hỏi:

- Các người tổng cộng có bao nhiêu người tới?

Sa Lôi cắn răng, không lên tiếng.

Thím Trương cũng không làm gì, chỉ lặp lại câu hỏi:

- Các người tổng cộng có bao nhiêu người tới?

Âm điệu cũng không có gì khác thường nhưng lại khiến người ta đột nhiên cảm thấy một luồng khí sát phạt, rùng mình sơn gai ốc.

Chỉ nghe Sa Lôi run rẩy đáp:

- Ba trăm... Ba trăm sáu mươi người.

Thím Trương hỏi:

- Là những ai?

Sa Lôi đáp:

- Sa Lôi, Không hộ pháp, Hoa hộ pháp mỗi người dẫn một trăm đệ tử trong bang, còn hơn sáu mươi người là bạn bè của bốn anh em chúng tôi, Nam Cung thế huynh và ba vị đệ tử của Không hộ pháp.

Thím Trương hỏi tiếp:

- Chủ soái chỉ có ba người Sa Thiên Đăng, Không Dương Tàn, Hoa Cô Phần sao?

Sa Lôi đáp:

- Đúng.

Thím Trương đột nhiên tiến tới gần, Sa Lôi cả kinh, rút đao, đốc kiếm thím Trương đã thúc vào bụng hắn. Sa Lôi đau đớn, đao văng khỏi tay, ôm bụng gục xuống, khản giọng kêu:

- Trương Lâm Ý...

Trương Lâm Ý nói:

- Người nói dối.

Sau đó lại nói:

- Không ai có thể nói dối với ta.

Đoạn, hỏi:

- Ta hỏi người lần nữa, Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, có bao nhiêu tên tới?

Sa Lôi ngẩng đầu, chợt thấy ánh mắt Trương Lâm Ý, khẽ rùng mình, đáp:

- Đã có bốn người tới...

Trương Lâm Ý lạnh lùng hỏi:

- Sau này?

Sa Lôi cúi đầu:

- Còn một người nữa.

Trương Lâm Ý gật gật đầu:

- Phải thế. Ta nói Lý Trầm Chu muốn hủy Hoán Hoa phái, bắt lão phu nhân, sao có thể chỉ phái ba tên... Hai tên còn lại là ai?

Sa Lôi giật mình, đáp:

- Tôi không biết.

Trương Lâm Ý bỗng ngừng lại, một thoáng yên tĩnh đó lại khiến Sa Lôi như bị điện giật, vội vàng kêu lên:

- Tôi... Tôi thật sự không biết. Tôi chỉ biết người đã tới là Vô Danh hộ pháp, người sắp tới là Nhất Động hộ pháp, hai người bọn họ... Tôi thật sự chưa gặp qua!

Hộ pháp kỳ thực chính là nhân ma. Trên giang hồ gọi là Thập cửu nhân ma, trong Quyền Lực bang thì lại gọi là “Thượng thiên Nhập địa, thập cửu thần quân”.

Trong mười chín nhân ma có hai kẻ, một kẻ không tên không họ, không tung không tích, ngoài bản thân mười chín nhân ma ra thì không ai biết kẻ đó là ai.

Kẻ đó chính là Vô Danh thần ma.

... Kẻ vô danh thông thường còn đáng sợ hơn kẻ nổi danh.

... Kẻ nổi danh giết người, giết như thế nào, giết ai, chung quy sẽ có người biết. Kẻ vô danh cho dù giết người, người cũng chưa chắc đã biết là ai giết mình.

Còn về Nhất Động thần ma thì mọi người đều biết hắn tên là Tả Trường Sinh, nhưng không biết tại sao hắn được gọi là “Nhất Động”.

Bởi vì người giao thủ với hắn, đều đã chết.

Thím Trương lại hỏi gấp:

- Kẻ đã tới là ai?

Sa Lôi đáp:

- Vô Danh hộ pháp.

... Vậy kẻ sắp tới là Nhất Động thần ma rồi.

Sắc mặt Trương Lâm Ý vụt trở nên trầm trọng, không biết có phải vì đối thủ này thật sự quá lợi hại hay không?

Trương Lâm Ý cuối cùng liền nói:

- Người đi đi.

Sa Lôi đứng dậy, chỉ thấy trời sao chi chít, trăng sáng nhô cao, thiên hạ rộng lớn, nhưng lại không chốn dung thân.

Hắn tiết lộ bí mật của Quyền Lực bang, cho dù là sư phụ Sa Thiên Đăng cũng không thể giúp đỡ hắn.

Lão phu nhân nhẹ nhàng nói:

- Nếu như người thấy không biết nên theo ai thì sau này lưu lại bên ta đi.

Lão phu nhân bình thân nói một câu, nhưng lại giống như một cục nam châm, hút lấy phi đao trong tim Sa Lôi tới. Sa Lôi nghe một câu nói rộng như trời cao, vang như sấm sét đó lập tức quý gối, quý xuống trước mặt lão phu nhân, giống như đã có chỗ dựa thật sự, không bao giờ rời đi nữa.

Lão phu nhân cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng đỡ hắn dậy.

Sa Lôi ở bên cạnh lão phu nhân, sẽ có phản bội hay không? Mọi người lại vì một câu nói thân thiết, nghiêm trang của lão phu nhân mà đều không nghĩ tới chuyện đó.

... Lời của lão phu nhân có uy lực lớn đến như vậy, lão phu nhân rút cuộc là ai?

Lão phu nhân nói:

- Thím Trương, Tiêu phu nhân bị thương rồi, thím giúp bà chữa trị một chút.

Thiên hương tục mệnh cao của Trương Lâm Ý là thuốc trị thương nổi tiếng giang hồ.

Thím Trương cung kính đáp:

- Vâng.

Tiêu phu nhân sắc mặt trắng bệch như giấy, vẫn cố gượng cười nói:

- Văn bối không sao. Trong Quan ngư lâu còn có một vị Khang tiên sinh, trúng độc của Hoa Cô Phần, xin phiền Trương tiên bối vắt và một chuyến.

Trương Lâm Ý đáp:

- Được.

Tiếp đó lại có chút do dự, lão phu nhân chậm rãi nói:

- Thím đi đi, kẻ địch đã đi rồi, không cần phải quan tâm tới ta.

Thím Trương vẫn cung kính như cũ:

- Vâng.

Lão phu nhân quay sang phía Sa Lôi, phát tay:

- Người đi theo ta...

Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi mẹ mình một câu:

- Mẹ, rút cuộc thì lão phu nhân là ai?

Tiêu phu nhân bỗng nói với Trương Lâm Ý:

- Trương tiên bối, Quan ngư lâu ở bên trái hành lang phía trước, rẽ qua là tới...

Còn chưa dứt lời đã ngã ngửa ra sau.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đỡ dậy, hoảng hốt kêu:

- Mẹ!

Trương Lâm Ý chỉ liếc qua một cái liền nói:

- Ta cứu bà ấy trước rồi sẽ tới Quan ngư các. Người đỡ mẹ vào Chân mi các.

... Nam nữ thụ thụ bất thân, mặc dù tính về tuổi tác, danh tiếng, Trương Lâm Ý đều thừa đủ làm tiên bối nhưng muốn chữa thương vẫn nên có lão phu nhân có mặt là tốt nhất.

... Tiêu phu nhân liên tục trúng hai mũi phi đao, lúc trước cố gắng chống đỡ, đến khi yên ổn thì cuối cùng cũng ngất xỉu.

.....

Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp vũ đứng ngang nhau, chỉ cách có bảy thước.

Tiêu Tây Lâu đối mặt với Không Dương Tàn, Chu Hiệp Vũ đối mặt với Sa Thiên Đẳng, cũng cách nhau bảy thước.

Sa Thiên Đẳng và Không Dương Tàn cũng cách nhau bảy thước, đứng ngang hàng.

Bốn người đều không nói một câu.

Bốn người lặng lẽ đứng yên.

... Phía sau đèn lồng là thứ gì?

Người? Quý? Hay là u linh?

Hai mươi tám năm trước, từ một tiêu cục yên ổn, trong một đêm toàn bộ mười tám mạng người bị phi đao giết chết, ông đã tập trung vào Sa Thiên Đăng.

Đối với loại người như Sa Thiên Đăng, không thu làm tay sai cho mình thì phải giết, kết giao bằng hữu với hắn chẳng khác nào ngủ chung với hổ.

Đến hôm nay, người chết dưới tay Sa Thiên Đăng trong hai mươi tám năm đâu chỉ dùng ở một ngàn ngọn đèn vệt tắt giữa đêm đen.

Sắc mặt Chu Hiệp Vũ như một khối thép đúc!

Sa Thiên Đăng cũng cực kỳ thông minh, bảy năm trước đã gia nhập Quyền Lực bang.

Gia nhập Quyền Lực bang không chỉ có quyền lực mà còn có địa vị, càng hưởng hồ đến cả võ công cũng tăng tiến không ít.

Chu Hiệp Vũ có thể giết Sa Thiên Đăng trước khi phi đao cắm thẳng vào tim mình không?

Sa Thiên Đăng, Thiên lang phe nguyệt, bán đao tuyệt mệnh; Hồng đăng quý ảnh, nhất đao đoạn hồn! Bốn năm trước, Sa Thiên Đăng giết “Nhật Nguyệt song quân” Lương Phát, Lương đại hiệp. Hai năm trước, Sa Thiên Đăng cũng dùng một ngọn phi đao giết chết “Trường xuân kiếm” Thiệu Hoang Yên.

Mà võ công của Thiệu Hoang Yên so với Chu Hiệp Vũ trong truyền thuyết cũng không thua kém nhiều lắm.

Đèn lồng, phía sau đèn lồng rút cuộc là thứ gì?

Mặt sắt, phía sau mặt sắt đang nghĩ điều gì?

Sợ? E ngại? Hay là giết?!

Hai mươi tám năm trước, từ khi hắn ra tay lần đầu tiên, hắn đã biết, mình bị một đối thủ cực kỳ lợi hại nhắm trúng.

Đối thủ đó chính là Chu Hiệp Vũ.

Hắn và Chu Hiệp Vũ không oán không thù, hắn không biết tại sao Chu Hiệp Vũ không thể bỏ qua hắn được.

Nhưng võ công Chu Hiệp Vũ thâm sâu khôn lường, hắn tối đa chỉ nắm chắc được năm phần, một đòn giết chết ông ta.

Chuyện không chắc chắn trên tám phần, hắn tuyệt đối không làm.

Có một thời gian, hắn bị vị “Thiết y, thiết thủ, thiết kiếm, thiết la võng” này truy đuổi đến gần như sụp đổ, gần như phát điên. Nhưng hắn không phát điên, ngược lại còn gia nhập Quyền Lực bang.

Có Quyền Lực bang là sẽ có an toàn, hắn cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó hắn lại phát hiện, Chu Hiệp Vũ vẫn không buông tha cho hắn, chỉ càng thêm cẩn thận mà thôi.

Đến tận bây giờ hắn vẫn không hiểu nổi, tại sao Chu Hiệp Vũ cứ phải làm khó hắn. Hắn chắc chắn mình chưa bao giờ giết nhầm người của vị Chu Hiệp Vũ này.

Lần này Quyền Lực bang dốc quân tiêu diệt nhà họ Tiêu Hoán Hoan, hắn tự nguyện đi trước, chính vì hắn biết Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp Vũ có tình bạn thân thiết.

Hắn chung quy cũng không thể chịu đựng được sự tồn tại của một kẻ địch như vậy nữa, cho nên hắn phải hủy diệt kẻ địch này, không những tiêu diệt kẻ địch mà còn phải hủy đi cả vây cánh, nanh vuốt của kẻ địch nữa!

Chỉ có điều, hắn hủy nổi không?

Chu Hiệp Vũ đứng đó không hề cử động, chẳng ai biết ông ta đang nghĩ cái gì?

... Phía sau mặt sắt rút cuộc là đang nghĩ điều gì?

Tiêu Tây Lâu tùy ý đứng đó, kiếm vẫn đeo ở bên hông, kiếm vẫn nằm nguyên trong bao, chưa hề rút ra.

... Nhưng Không Dương Tàn thì lại biết, Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm rồi!

... Bản thân Tiêu Tây Lâu chính là kiếm, trên người ông đã phát ra kiếm khí!

... Ông ta tùy tiện đứng đó, người chỉ cần đi sai nửa bước, trong một sát na, kiếm của ông ta có thể xuyên thủng ba bốn chục lỗ trên người người!

Khổng Dương Tàn đứng đó, cúi đầu trầm tư, kiếm đã rời vỏ, mũi kiếm chỉ đất, nín giống như một cao nhân ẩn sĩ đang nâng kiếm mình tương.

Thân kiếm sáng ngời như tuyết.

... Nhưng Tiêu Tây Lâu lại biết, tư thế như vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể biến thành thế công nhất kích tất sát, hoặc biến thành thế thủ không chút sơ hở!

... Tiêu Tây Lâu am hiểu ba mươi bảy loại kiếm pháp trên khắp thiên hạ, từng dùng qua bốn mươi hai cây danh kiếm, sáng tạo bảy bộ kiếm pháp, nhưng lại không nghĩ ra một chiêu, một kiếm, một thức, có thể phá được tư thế này.

Ánh lửa ngập trời.

Ánh lửa từ trong rừng cây tràn ra, thiêu đốt thẳng tới Kiếm lục nhà họ Tiêu, tốc độ không gì sánh nổi, khí thế không gì cản được.

Tiếng hô giết vang trời, vô số bóng người leo lên thành lâu, xông vào nội viện... Hiện nhiên đây mới là một đòn toàn lực của Quyền Lục bang!

Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ đã gặp phải đại địch, Tiêu phu nhân, Đường Đại, Khang Xuất Ngư lại lần lượt bị thương, trúng độc, Hoán Hoa kiếm phái có thể ngăn chặn được lần tiến công cực mạnh này của Quyền Lục bang hay không?

Bốn phía đều bốc lửa.

Vậy mà Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ vẫn không hề biến sắc.

Tiêu Thu Thủy bước ra khỏi Chấn mi các, cùng đi với Trương Lâm Ý, ngẩng đầu liền thấy ánh lửa ngập trời, tiếng thét vang vọng.

Tiêu Thu Thủy dừng bước, Trương Lâm Ý chỉ thoáng ngẩng lên, bình thản nói:

- Cha ngươi tự biết lo liệu. Nếu Hoán Hoa phái ngay cả chuyện này cũng không ứng phó nổi thì cũng đáng tuyệt diệt rồi, ngươi mau đưa ta đến Quan ngư các.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy có chút ngạc nhiên, lại có một chút tức giận, trong lòng bỗng như đã quyết định chuyện gì đó, nói:

- Trương tiên bối, tại hạ đưa ngài tới chữa thương cho Khang tiên sinh trước, còn về chuyện của Hoán Hoa kiếm phái, cho dù bản phái ứng phó tự nhiên thì tại hạ là đệ tử Hoán Hoa, đương nhiên phải tới gánh vác, có chết cũng không chối từ, sao có thể một mình tự cầu bình an!

Trương Lâm Ý quay đầu liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, nheo mắt cười:

- Tốt

Đi được vài bước lại nói:

- Gần mười năm nay, ngươi là hậu bối duy nhất dám chống đối ta.

Tiêu Tây Lâu động rồi, tiến lên trước một bước.

Một bước này có ba phần thực, bảy phần hư, mũi chân hướng vào trong, gót nghiêng ra ngoài.

Khổng Dương Tàn lại lùi một bước.

Bước lùi này có bảy phần hư, ba phần thật, lòng bàn chân mượn lực, mũi chân điểm hờ.

Tiêu Tây Lâu, Khổng Dương Tàn một tiến một lùi, tư thái trên người lại hoàn toàn không thay đổi.

Tiêu Tây Lâu chợt một bước đạp Cung vị, một bước chuyển Nam vị.

Khổng Dương Tàn vụt một bước nhập Chấn vị, bước sau tiến Càn vị.

Tiêu Tây Lâu bỗng tiến ba bước, lùi nửa bước, rồi lại đi nhanh năm bước, lùi ngược hai bước rưỡi.

Khổng Dương Tàn nhanh chóng bước bảy bước, chống một chân, một nhảy một quỳ, rồi lại đứng phát dậy.

Hai người bộ pháp tăng tốc, nhanh đến mức làm người khác không thể thấy được rõ ràng, hơn nữa bộ pháp còn càng lúc càng phức tạp, mà tư thái trên người lại không chút biến đổi, ngoài ra cũng tuyệt đối không chạm vào đối phương và Chu Hiệp Vũ cùng Sa Thiên Đăng.

Hai người bỗng nhiên dừng lại, Khổng Dương Tàn kêu lên một tiếng quái dị, lộn người ra sau, như chim lớn về tổ, phóng vào trong bóng tối của rừng cây, không thấy đâu nữa.

Rừng cây sao lại tối tăm? Không phải vốn ánh lửa ngập trời sao?

Khi Tiêu Tây Lâu và Khổng Dương Tần so đấu bộ pháp thì Chu Hiệp Vũ và Sa Thiên Đẳng vẫn đang giằng co.

Đèn lồng càng lúc càng sáng, Chu Hiệp Vũ tại sao nguoi vẫn chưa ngã xuống?!

Ánh lửa càng lúc càng mạnh, Chu Hiệp Vũ tại sao nguoi còn chưa ra tay?!

Sa Thiên Đẳng chờ đợi tâm Chu Hiệp Vũ rối loạn, tâm vừa loạn, sẽ động thủ, lúc kẻ địch vừa muốn động thủ chính là lúc yếu nhược nhất giữa công và thủ... Sa Thiên Đẳng sẽ có thể chắc chắn một đao khiến Chu Hiệp Vũ tuyệt mệnh, đoạn hồn!

Nhưng Chu Hiệp Vũ một khuôn mặt sắt, lấp lánh trong ánh lửa, vẫn không hề có biểu tình.

Ông ta nhìn đèn lồng, lại như nhìn ra sau đèn, ngọn đèn đỏ dần dần rực sáng, cùng ánh lửa từ từ mãnh liệt giống như không hề có ảnh hưởng với đôi mắt ông ta.

Có điều Sa Thiên Đẳng biết rõ, ngọn đèn trên tay mình từng khiến mười chín vị cao thủ võ lâm mê mang, bảy vị cao thủ giang hồ mù mắt, bị hấn xuất thủ một đao, đoạn hồn, tuyệt mệnh!

... Nhưng vì sao Chu Hiệp Vũ vẫn không cử động?!

Ánh đèn càng lúc càng sáng, Tiêu Tây Lâu cùng Khổng Dương Tần ở bên cạnh càng bước càng mau, tâm lý Sa Thiên Đẳng không ngờ lại bắt đầu hỗn loạn.

Lúc này lại có một chuyện xảy ra.

Ánh lửa trong Kiếm lục không ngờ lại tắt ngấm như có kỳ tích.

Ngọn lửa đã bị dập tắt.

Khắp nơi đều là bọt nước, xem ra Hoán Hoa kiếm phái đã sớm có chuẩn bị, bảy tám mươi thiếu nữ đeo kiếm, xách thùng nước tưới khắp mọi nơi.

Mà bang chúng tiến vào lúc này, bây giờ đang giẫm đạp lên nhau chạy trốn ra ngoài.

Số người chạy ra không bằng được một nửa số lượng tiến vào!

Tâm Sa Thiên Đẳng đã loạn.

... Bốn đồ nhi của ta sao còn chưa thấy ra?!

... Chúng ta cầm chân hai lão quái này ở đây, rút cuộc là còn phải tiếp tục đến bao giờ?!

Ánh lửa trong Kiếm lục tắt ngấm, ánh lửa trong rừng cũng biến mất.

Sa Thiên Đẳng phát hiện một chuyện còn đáng sợ hơn. Hắn muốn dùng đèn lồng thu hút sự chú ý của Chu Hiệp Vũ, lúc này đèn lồng ngược lại trở thành gánh nặng của hắn. Trong bóng tối, Chu Hiệp Vũ chỉ cần tập trung tấn công vào phía sau đèn lồng.

Vừa rồi khi tâm trí hắn rối loạn, cục thế đã xoay chuyển, bây giờ đại thế đã thành, có cô cũng không vấn hồi lại được nữa.

Càng đáng sợ hơn, Sa Thiên Đẳng lại phát hiện một chuyện khác.

Khổng Dương Tần không ngờ đã biến mất.

Tại trường chỉ còn lại một mình hắn.

Tiêu Tây Lâu đã từ từ quay người lại.

... Hắn không thể cử động, không thể quay sang đối mặt với Tiêu Tây Lâu.

... Bởi vì hắn biết, chỉ cần quay người, lưới sắt của Chu Hiệp Vũ sẽ trói chặt lấy mình. Tay sắt của Chu Hiệp Vũ sẽ bẻ gãy cổ mình.

... Nếu như hắn không quay người, vậy làm thế nào đối phó với kiếm của Tiêu Tây Lâu?

... Kiếm của chương môn Hoán Hoa kiếm phái!

Chu Hiệp Vũ sắp sửa ra tay, ông ta biết, tâm Sa Thiên Đẳng đã loạn.

Ông từng gặp một vị kiếm pháp cao tuyệt, thanh danh thậm chí còn cao hơn Thất đại danh kiếm đương thời, “Cửu thiên Thần long” Ôn Thượng Phương.

Nhưng vị kiếm thủ đó lại vì bị vợ ở bên cạnh dẫn dắt mà đến mức rối loạn tâm thần, bị một gã man đồ không biết chút võ công nào đánh ngã.

Hiện tại Chu Hiệp Vũ đã có thể tuyệt đối chắc chắn.

Nhưng đúng lúc này, “bụp” một tiếng, máu tươi tung tóe, trời đất tối sầm!

Đèn lồng trên tay Sa Thiên Đẳng đột ngột phát nổ, bắn ra một chất lỏng đen thui, đặc sệt. Chỉ nghe Tiêu Tây Lâu kinh hô, vội vã tránh né:

- Ngủ độc huyết dịch!

“Soạt” một tiếng, ánh lửa lại bùng lên.

Ánh lửa trong tay Tiêu Tây Lâu, vật tỏa sáng là một cây đuốc nhỏ.

Sa Thiên Đẳng đã biến mất, hần hy sinh thiên trung hồng đẳng thành danh đã lâu của mình, khi Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ tránh né chất lỏng hôi thối kia thì Sa Thiên Đẳng đã bỏ chạy.

Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng, thông thả quay lại Kiếm lư.

Nhưng trong lòng họ lại cảm nhận được gió đêm mát lạnh lạ thường, trời sao đẹp đẽ lạ thường, Kiếm lư Tiêu gia lại càng thân thiết lạ thường, bởi vì họ đã đánh lui đại địch bình sinh, hơn nữa còn có thể bình yên vô sự quay về.

Sinh mệnh, sinh tồn dù sao cũng là chuyện khiến người ta vui mừng.

Tiêu Tây Lâu và Không Dương Tàn đều là một trong bảy đại kiếm thủ đương thời, tề danh với Khang Xuất Ngư, Tân Hồ Khâu.

Nhưng trận đánh này, Tiêu Tây Lâu cùng Không Dương Tàn đều không đụng đến kiếm.

Bọn họ chỉ sử dụng bộ pháp, bởi vì một kiếm thủ chân chính đương nhiên không chỉ sử dụng kiếm. Bộ pháp, thân pháp, khí thế, ánh mắt... Tất cả không thể có một điểm nào không phối hợp thỏa đáng.

Có một điểm không phối hợp là chỉ có chết, cao thủ tranh đấu, tuyệt không cho phép có bất kỳ chậm trễ nào.

Trận đấu giữa Tiêu Tây Lâu và Không Dương Tàn, hiển nhiên là Không Dương Tàn đã bại, nhưng không phải bại ở bộ pháp, mà là bại ở chủ động.

Tiêu Tây Lâu nhanh hơn Không Dương Tàn một bước, cho nên Tiêu Tây Lâu đi xuống, Không Dương Tàn chỉ có thể bước theo, một bên chủ động, một bên bị động, cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Nhưng mà Tiêu Tây Lâu đã phát động, Không Dương Tàn chỉ có thể theo sau.

Không theo chỉ có chết nhanh hơn.

Theo sau cũng là chết.

... Tiêu Tây Lâu sờ đi lập tức giành được chủ động là vì Không Dương Tàn quá chú trọng đến việc Tiêu Tây Lâu chưa rút kiếm, do đó liền bị bộ pháp của Tiêu Tây Lâu khống chế ngược lại.

... Một kiếm thủ chân chính, sao có thể chỉ coi trọng kiếm của đối phương?

Cho nên Không Dương Tàn chỉ có thất bại.

Hắn lập tức quay người đào tẩu, thậm chí không hề ngoái lại nhìn một cái.

Chỉ cần quyết định này của hắn chậm hơn nửa bước, khi khí thế đều thuộc quyền khống chế của Tiêu Tây Lâu thì cho dù muốn chạy cũng không kịp nữa.

Quyết đoán dứt khoát, chính là bản sắc của một đại kiếm thủ.

Tiêu Tây Lâu và Không Dương Tàn, hai đại điểm thủ đương thế quyết đấu, lại không dùng đến kiếm, mà Chu Hiệp Vũ và Sa Thiên Đẳng, hai đại cao thủ chính tà quyết đấu, lại còn không hề động dấy.

Nhưng Sa Thiên Đẳng lại thất bại.

Tư thế hắn vẫn không chút sơ hở, phi đao hắn vẫn nhất kích tất sát, nhưng tâm của hắn đã loạn.

Tâm hắn vừa loạn, người nhất kích tất sát lại biến thành Chu Hiệp Vũ.

Hắn vừa phát hiện ra điểm này lập tức hủy đèn bỏ chạy!

Quyết đoán dứt khoát, cũng là khí khái của một đại cao thủ phi đao.

Người thực sự đánh đến long trời lở đất, lại là bang chúng Quyền Lực bang và đệ tử Hoán Hoa kiếm phái.

Quyền Lực bang thu thập tàn dư, toàn lực dùng hòa công, mà nhà họ Tiêu Hoán Hoa thì đã sớm dự tính được điểm ấy, tập trung toàn bộ binh lực, ngoài ra còn tích trữ nước, lửa tời nước dập, không có lửa, ngọn lửa của Quyền Lực bang cũng như bị một trận mưa lớn, dập tắt hoàn toàn.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái tuy người chết người bị thương không ít nhưng lần xâm lược này của Quyền Lực bang chung quy cũng đã bị đánh tan, bị đẩy lùi.

Bọn chúng cũng không còn năng lực tập trung, trung chấn, tấn công tiếp nữa.

Khi Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ về tới Thính vũ lâu, trông thấy Tả Khâu Siêu Nhiên vừa phấn chiến rồi, trên mặt lộ vẻ vui mừng, khen ngợi.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái không hề khiến họ phải thất vọng.. Khi hai người không có mặt, Hoán Hoa kiếm phái cũng đánh một trận oanh oanh liệt liệt.

Sắc mặt Khang Xuất Ngư trắng bệch, luồng khí tím đen giữa mi tâm càng nồng nặc, độc của Bách độc thần ma Hoa Cô Phần quả nhiên là lợi hại!

Khang Kiếp Sinh hai mắt đỏ mọng, khi nói chuyện với Trương Lâm Ý cơ hồ chảy cả nước mắt:

- Trương tiền bối, ngài nhất định phải nghĩ cách cứu sư phụ tôi.

Trương Lâm Ý xua tay khó chịu, Tiêu Thu Thủy bước tới đỡ Khang Kiếp Sinh, Khang Kiếp Sinh quay mặt khóc rống lên!

Trương Lâm Ý vẫn tiếp tục bắt mạch cho Khang Xuất Ngư, hồi lâu sau mới bỏ tay ra, trầm ngâm một lúc rồi lại nắm mạch môn Khang Xuất Ngư, nắm lấy một lúc lâu rồi lại bỏ tay ra, bỏ tay ra rồi lại trầm ngâm.

Trương Lâm Ý trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng mới thở dài, hỏi:

- Hẳn trúng độc của Hoa Cô Phần?

Khang Kiếp Sinh gật đầu khẳng định, Trương Lâm Ý khẽ than:

- Độc của Hoa Cô phần lại tinh tiến rồi.

Tiếp đó lại bắt mạch một chốc, rút cuộc cũng bỏ tay ra, lấy trong người ra ba viên thuốc đỏ, trắng, đen, nói:

- Chỉ có thể trước tiên uống thử ba viên Tam sinh thảo hoàn đơn này đã. Ngâm trong rượu, gia nhiệt đầy đủ mới được phép uống.

Khi Tiêu Thu Thủy và Trương Lâm Ý bước ra khỏi Quan ngư các, tâm trạng đều nặng nề.

Họ chia ra ở hành lang gấp khúc, Trương Lâm Ý quay lại Chấn mi các, Tiêu Thu Thủy thì tới Thính vũ lâu.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa nằm trên một khu đất rộng hai trăm hai mươi tư mẫu ở thượng du Hoán Hoa Khê Thành Đô, chiếm diện tích cực lớn, lầu gác đình đài liên miên không dứt, vì thế khi hai bên chém giết, dưới thế thập diện mai phục của Hoán Hoa kiếm phái, ngoài bốn đệ tử thân truyền của Sa Thiên Đăng ra thì người khác căn bản không thể tiến công vào, kiến trúc cũng không bị lửa lan đến.

Tiêu Thu Thủy muốn tới Thính vũ lâu còn phải đi một đoạn nữa.

Đúng lúc sắp sửa đi qua Kiến thiên động, Tiêu Thu Thủy đột nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ.

Cảm giác đó rất kỳ dị, cũng rất vi diệu, giống như khi Đặng Ngọc Hàm đối mặt với Nam Cung Tùng Hoàng vậy, không thể nói rõ ra là cảm giác gì.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy vừa đi qua đúng chỗ ngoặt của hành lang!

Kiểm quang chợt lóe lên!

Đêm tối âm trầm, kiếm như mặt trời!

Mũi kiếm nhọn hoắt, nhanh như điện giật!

Nhất kiếm tới cực kỳ đột ngột, cực kỳ nhanh chóng, theo lẽ thường, Tiêu Thu Thủy tuyệt đối không tránh nổi.

Nhưng chính vì cảm giác kỳ lạ đó mà Tiêu Thu Thủy đề phòng trước một chút. Nhất kiếm này đâm thẳng tới trước mặt, muốn xuyên thủng mi tâm Tiêu Thu Thủy.

Kiểm đã tới nơi, Tiêu Thu Thủy không kịp rút kiếm, không kịp tránh né, càng không kịp rút lui, chỉ kịp thời ngửa phắt người ra sau, thoát được trong

đường tơ kẽ tóc!

Kẻ đó ra tay không hề dưới Tiêu Thu Thủy, xuất kiếm ra trước, Tiêu Thu Thủy mặc dù không kịp rút kiếm nhưng ngựa người thì vẫn kịp!

Nhưng chiêu tiếp theo thì không kịp nữa!

Người đó thuận thế đâm xuống một kiếm!

Tiêu Thu Thủy vừa không cách nào chống đỡ, lại càng không thể tránh né, hoảng hốt sinh trí, không ngờ lại há miệng, dùng răng cắn chặt mũi kiếm!

Người kia ngăn ra, vạn lần không tưởng tượng nổi, Tiêu Thu Thủy lại tiếp được kiếm đó, trong lòng hoảng hốt, vội rút kiếm trở lui!

Kỳ thật, tình huống đó cực kỳ vi diệu, Tiêu Thu Thủy há mồm cắn chặt mũi kiếm, là chuyện vô cùng liêu lĩnh. Nhất đăm cuối cùng, đối phương nghĩ rằng Tiêu Thu Thủy không thể tránh nổi kiếm này cho nên cũng không dùng toàn lực, Tiêu Thu Thủy mới có thể cắn trúng.

Nhưng chỉ cần đối phương thuận thế đâm xuống, hoặc là dùng lực xoáy mạnh, với công lực của Tiêu Thu Thủy, răng lợi tất không thể giữ chặt mũi kiếm, lúc ấy chắc chắn phải chết.

Chỉ là đối phương thấy Tiêu Thu Thủy không ngờ lại tiêu sái như vậy, dám dùng răng giữ lấy mũi kiếm, trong lòng cảm thấy cao thâm khó lường, tâm lý hoảng hốt vội rút kiếm về vô, quay người bỏ chạy!

Người này xuất kiếm nhanh, thân pháp càng nhanh hơn, vừa quay người đã biến mất trong bóng tối. Tiêu Thu Thủy lúc này mới vạn lạng đứng lên, toàn thân tủa mồ hôi lạnh.

Tiêu Thu Thủy ngoài nghi ngờ ra, trong lòng càng có thêm một quyết tâm, đó là trong những năm hắn còn sống, nhất định phải sáng chế ra một chiêu kỳ kiếm, một chiêu mà trong tình huống như vừa rồi vẫn có thể xuất kiếm, chiến thắng kẻ địch.

Khi kẻ đó tập kích tại chỗ ngoặt, trời đang tối tăm, lại không có ánh lửa, một chiêu không trúng mới phát ra chiêu tiếp, sau đó liền đi, không để lại dấu vết. Tiêu Thu Thủy trong lúc kinh hoàng cũng không thấy rõ đối phương là ai, thậm chí là nam hay nữ cũng không phân biệt được.

Rất nhanh sau đó Tiêu Thu Thủy đã tra ra, ở đây có một cột ản, hai kiếm thủ Khuyến tổ đã bị người ta ám sát bên hành lang.

Kẻ này rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy muốn tới Thính vũ lâu, Hoàng Hà tiểu hiền là nơi buộc phải đi qua. Tiêu Thu Thủy bước đi một mình, nhưng hắn biết, bản thân không chỉ có một mình, cao thủ trong Hồ tổ Hoán Hoa kiếm phái đều tiềm phục trong mỗi góc xung quanh.

Hoán Hoa kiếm phái sở dĩ có thể được xếp vào một trong ba đại kiếm phái của võ lâm đương thời, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào may mắn.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm!

Tiếng kêu truyền tới từ phía Hoàng Hà tiểu lâu!

Tiêu Thu Thủy lập tức thi triển thân pháp, lúc này hắn đã nghe thấy tiếng quát tháo và chiến đấu.

Đến tiếng hét thứ ba, Tiêu Thu Thủy đã tới hiện trường.

Đến hiện trường, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn bị chấn trụ!

Bạn đang đọc truyện *Dược Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Rồi một ngày sông dời núi đổi

Phía trước Hoàng Hà tiểu hiền có một ngôi đình nhỏ, đoạn giữa của Hoán Hoa Khê chảy qua dưới đình.

Có một người đang ngồi khoanh chân trong đình, mặt hướng ra phía sông, giống như đang đã tọa vận khí.

... Nhưng người này không bao giờ còn có thể đã tọa vận khí được nữa.

Bởi vì đột sống thứ bảy sau lưng hắn đã bị người ta dùng một kiếm xuyên thủng, kiếm còn chưa rút ra hết, người đã chết.

Người này không phải ai khác mà chính là Đường Đại!

Từ Xuyên đất thực, Đường môn Đường Đại!

Đường Đại bị ám sát.

Bị đối phương từ phía sau lưng, dùng kiếm đâm trúng yếu huyệt mà chết,

Đường Đại không ngờ lại chết trong đình viện tại Hoàng Hà tiểu hiền, trong nội viện Kiếm lưu nhà họ Tiêu Hoán Hoa, Cẩm Giang Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xộc thẳng lên, lời của Đường Đại như còn vang bên tai.

“Tiêu đại hiệp, giờ ngài có đuổi tôi cũng không đi nữa, tôi với con trai ngài đã là bằng hữu rồi. Vì bằng hữu mà chịu hai đao, tuyệt không chối từ, ngay từ cổ đã như vậy rồi.”

Vậy mà Đường Đại đã chết.

Tiêu Thu Thủy lòng đau như cắt, gầm lên một tiếng, lao tới đoạt lấy kiếm của một kiếm thủ Hồ tổ, gia nhập chiến đoàn!

Trong đình viện, Đặng Ngọc Hàm mặt trắng bệch như giấy, kiếm xuất như gió.

Nam Hải kiếm pháp trước nay luôn cay độc, phần lớn đệ tử Nam Hải đều có thể lực không tốt.

Đặng Ngọc Hàm vừa xuất kiếm vừa sở dốc, nhưng tuyệt không phải vì thể lực không đủ mà là đang cực kỳ phấn hận!

Đối thủ của Đặng Ngọc Hàm là một người áo đen, mặt che mạng đen.

Cho dù kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm có cay độc thế nào, tàn độc thế nào cũng không thể làm bị thương người kia. Người áo đen tránh trái, né phải, tiến ngang, lùi dọc, giống như cánh bướm bay lượn giữa kiếm của Đặng Ngọc Hàm.

Do vậy trong tám kiếm thủ đóng tại Hoàng Hà tiểu hiền, một người chạy đi thông báo với Tiêu Tây Lâu, bảy người còn lại đều rút kiếm bao vây lấy người kia.

Tiêu Thu Thủy vừa tới, tiện tay đoạt lấy một thanh kiếm, nhất thời kiếm khí đại thịnh!

Tiêu Thu Thủy xuất kiếm, đâm thẳng tới một nhát, khí thế không gì cản nổi!

Người áo đen kia không kịp đề phòng, giật mình hoảng hốt, vụt nghiêng người sang bên, tư thế vô cùng cuốn hút, giống như đang bay múa, tuy vậy mạng đen che mặt vẫn bị một kiếm của Tiêu Thu Thủy hất lên!

Tám mạng bay lên, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm đều sững người.

Mạng che mặt bị hất mở, dây buộc tóc cũng bị cắt đứt, mái tóc dài mềm mại đổ xuống như một dòng thác đen, dưới ánh sao, đôi mắt cô gái đen trắng phân minh, dưới ánh trăng, dung mạo cô gái như hoa như ngọc.

Cô gái đang phấn nộ, chính vì phấn nộ mà khuôn mặt còn chút non nớt của cô mang theo một luồng sát ý ngoan độc. Chính trong một thoáng chốc đó, Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy tay trái bóng rắt, đã trúng phải một mũi phi tiêu!

Tiêu Thu Thủy bình giận, đầu óc vụt tỉnh táo lại, trong lòng thầm hô: “Tiêu Thu Thủy ơi là Tiêu Thu Thủy, ngươi vừa thấy một cô gái dung mạo xinh đẹp một chút là đã thất thần như vậy, thử hỏi làm sao có thể thấy Thái Sơn đổ xuống mà không biến sắc, làm sao có thể đảm đương đại sự vô lâm đây!”

Lúc này Đặng Ngọc Hàm đã giao đấu với cô gái, trong bóng tối, thân pháp nàng ta cực nhanh, võ công tuyệt không dưới Tiêu phu nhân, dung mạo tuyệt thế cũng đã không còn thấy rõ được nữa.

Đột nhiên, trường kiếm Đặng Ngọc Hàm bỗng “xoảng” một tiếng, rơi xuống đất, ba mũi phi hoàng thạch vừa đánh bay kiếm hân!

Hải Nam kiếm pháp thành danh nhờ khoái kiếm, nhưng cô gái này không ngờ lại có thể dùng ám khí bắn trúng thân kiếm đang phóng nhanh tới, nhãn quang, thủ pháp, tốc độ dùng ám khí tuyệt không kém gì Đường Đại.

Tiêu Thu Thủy lại lập tức xông tới, không hề có chút sợ hãi!

Khi Tiêu Thu Thủy xông tới, với thân thủ của cô gái kia, có ít nhất là ba cơ hội có thể phóng ám khí giết chết hân.

Nhưng khi Tiêu Thu Thủy tới gần, ánh trăng lạnh lẽo hắt nghiêng lên mặt, cô gái kia nhận ra hân, hân chính là người đã hất mở mạng che mặt của nàng.

Nàng sinh ra trong một gia đình thế tộc cổ xưa, từ rất sớm đã theo huynh đệ tỷ muội ra ngoài hành tẩu giang hồ. Trong tâm hồn ngây thơ của nàng lúc nhỏ, từng được nghe kể rất nhiều câu chuyện, lại càng nghe qua khi những thiếu nữ xinh đẹp xuất giá, nên hồng chiếu hoa dung, phòng kín khóa gió xuân,

người chồng dịu dàng dùng chiếc móc câu vàng tinh xảo, khẽ nâng tua vải phượng quan che phủ khuôn mặt vợ yêu.

... Câu chuyện sau đó như thế nào, nàng cũng không biết nữa, nhưng câu chuyện vẫn rất động lòng người, mà nay, nam tử xa lạ, lỗ mãng, mạnh mẽ đó lại dưới ánh trăng, dùng một thanh trường kiếm, hất mờ mạng che mặt của nàng.

Cô gái trong lòng chấn động, hơi chân chừ không xuất thủ. Thoáng chân chừ đó chỉ kéo dài trong nháy mắt, nhưng một nháy mắt đó đã khiến nàng bỏ lỡ ba cơ hội tuyệt vời để ra tay, Tiêu Thu thủy đã lao tới gần.

Ám khí chỉ có thể đánh xa, không thể dùng đánh gần, Tiêu Thu Thủy một khi áp sát, ám khí của cô gái liền vô hiệu.

Tiêu Thu Thủy đánh ra một quyền!

Cô gái khẽ cong hai tay!

Võ công của cô gái lại kém xa ám khí của nàng, thủ pháp tuy xảo diệu nhưng do vội vã phản ứng, không kịp chống đỡ sức mạnh của Tiêu Thu Thủy nên nhất thời hay tay tê dại. Tiêu Thu Thủy dùng cánh tay còn lại đánh ra một chưởng!

Vốn cánh tay này đã trúng một mũi phi tiêu của cô gái, Tiêu Thu Thủy chỉ muốn dùng nó để đòi lại chút công đạo.

Tiêu Thu Thủy đánh tới một chưởng, cô gái liền không tránh né được nữa.

Chưởng này của Tiêu Thu Thủy mang theo thù hận, Đường Đại không chỉ là trường bối của hán, mà còn là bằng hữu của hán.

Không ai được phép giết bằng hữu của Tiêu Thu Thủy.

Kẻ nào giết bằng hữu của Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy sẽ liều mạng với kẻ ấy.

Ngày đó Vô Hình, tay sai của Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, giết Đường Nhu, Tiêu Thu Thủy cũng liều mạng với Phó Thiên Nghĩa, hợp sức với Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, kết liễu lão tại Cừu long bồn giang!

Một chưởng toàn lực của Tiêu Thu Thủy đánh ra, mắt thấy sắp sửa đánh trúng đối phương, trong đầu lại chợt chấn động. Hán nghĩ thấy một mùi u hương nhàn nhạt, tựa mùi hoa quế, như có như không.

Lúc này, Tiêu Thu Thủy lại đối mặt với cô gái.

Đôi mắt nàng ta trắng bạch phân minh, như núi sâu, như nước mát.

Cái mũi trắng nõn của nàng ta uốn lên một hình cung mỹ lệ.

Đôi môi hơi nhếch lên, cổ chấp kiên cường của nàng ta, không còn chút huyết sắc.

Tiêu Thu Thủy giật mình, không phải bởi vì cô gái ấy xinh đẹp, mà vì cô gái này giống như cực kỳ quen thuộc với hán, chỉ cách nhau trong gang tấc, mà cũng như chưa từng gặp mặt, xa tận chân trời.

Cô gái này đúng là một thiếu nữ, mặc dù chuyện đó chẳng có gì là quan trọng cả, nhưng ở sâu trong lòng Tiêu Thu Thủy lại giống như vang lên tiếng tiêu giữa đêm vắng, từ trên lầu cao truyền xuống, vô cùng bi thương.

Tiêu Thu Thủy thở dài chán nản, vụt thu chưởng về.

Cũng có thể vì cô ta là phụ nữ, Tiêu Thu Thủy không muốn đánh một chưởng vào ngực nàng ta.

Cho dù hán muốn cô gái này phải chết, hán cũng không muốn hủy hoại danh tiết nàng ta. Mặc dù hán cũng không biết, cô ta cũng vì hán mà bỏ lỡ ba cơ hội hạ sát thủ.

Tiêu Thu Thủy tuyệt không phải loại quân tử giữ kẽ, lại càng không phải cao nhân thánh hiền không gần nữ sắc, hán cùng mấy người anh em Tà Khâu Siêu Nhiên, Khang Kiếp Sinh, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đặng Ngọc Hàm cũng thường xuyên nói chuyện về con gái.

Nói về chuyện con gái thích cười, nói về chuyện con gái thích làm nũng, nói về chuyện con gái lăm lăm chuyện, nói về chuyện con gái vô lý khó chiều.

Sau đó bọn hán liền vỗ ngực, uống rượu, khoe khoang mình là nam tử hán!

Mặc dù bọn hán chưa từng có một người con gái nào thuộc về mình.

Tiêu Thu Thủy không đánh xuống chưởng này, không chỉ bởi vì thương hương tiếc ngọc, mà càng quan trọng hơn, cô gái này là một cô gái, còn Tiêu Thu Thủy là một nam tử hán đường đường chính chính.

Tiêu Thu Thủy không hạ sát thủ, cô gái kia lại bỗng hạ sát thủ!

Sắc mặt cô gái trắng bệch, không còn một chút máu. Đến bản thân cô ta cũng không ngờ rằng mình lại để cho Tiêu Thu Thủy xông tới gần, còn bản thân thì cam tâm tình nguyện bỏ lỡ ba cơ hội, ba cơ hội ra đòn sát thủ.

Mà chính vì cô gái ý thức được chuyện đó, hiểu được chuyện đó cho nên trong lòng càng tức giận chính mình, mắt thấy Tiêu Thu Thủy đánh ra một chưởng liền lập tức hạ sát thủ!

Cô ta không trực tiếp ra đòn mà vung hai tay lên, trái phải bốn ngón ngũ lăng phiêu chia làm hai đường bắn ra, nửa đường xoay chuyển, không ngờ lại bắn vào sau lưng Tiêu Thu Thủy!

Loại phi tiêu này vừa nhanh vừa mạnh, hơn nữa còn không mang theo nửa tiếng gió, Tiêu Thu Thủy căn bản không hề biết, mà dù có biết cũng chưa chắc đã có thể tránh nổi.

Nhưng lúc này, Tiêu Thu Thủy lại thu chưởng lùi về sau, bước lùi này cũng ngang với lao thẳng vào bốn mũi ngũ lăng phiêu!

Lần này, đến cả cô gái cũng phải kinh hô!

Cô ta cũng không thể tưởng tượng được Tiêu Thu Thủy lại thu chưởng, trong khoảnh khắc, cô gái mặc dù cảm kích nhưng không có cách nào thu hồi ám khí đã bắn ra!

Một người khác cũng kêu lên kinh hãi là Đặng Ngọc Hàm, hắn chỉ kịp bắt lấy hai mũi ngũ lăng phiêu, cả hai lòng bàn tay đều đầm máu, nhưng vẫn còn hai mũi, mắt thấy đã sắp sửa cắm vào lưng Tiêu Thu Thủy!

Đặng Ngọc Hàm ra tay toàn lực bắt phi tiêu thế mà tay còn đầy máu, bị phi tiêu bắn trúng sau lưng, Tiêu Thu Thủy còn có cơ hội cứu chữa nữa sao?

Đúng lúc đó, ánh tiêu vụt tắt.

Phi tiêu đã biến mất, biến mất trong tay một người.

Hai bàn tay như sắt thép của một người như sắt thép.

Hai mũi ngũ lăng phiêu có thể khiến hai chưởng Đặng Ngọc Hàm đổ máu, rơi vào tay người này lại giống như đá chìm xuống biển.

Người này chính là Chu Hiệp Vũ.

Thiết y, thiết thủ, thiết kiếm, thiết la võng, Chu Hiệp Vũ!

- Chu thúc thúc!

Đặng Ngọc Hàm mừng rỡ hô lên.

Tiêu Thu Thủy giật mình, quay đầu lại chỉ thấy tại trường đã lại có thêm một người nữa... Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Thu Thủy không dám tưởng tượng con thịnh nộ của cha... Tự trách mình vì mỹ sắc mà làm hỏng việc, thiếu chút nữa thì bỏ lại tính mạng!

Nhưng có vẻ Tiêu Tây Tây tuy đau thương nhưng không hề nổi giận.

Chỉ nghe Tiêu Tây Lâu hỏi:

- Đường đại hiệp chết như thế nào?

Đặng Ngọc Hàm sắc mặt trắng bệch, Tiêu Tây Lâu sai hắc hộ pháp cho Đường Đại, Đường Đại lại mất mạng:

- Là ả ta giết!

Cô gái giật mình, ánh mắt từ giận giữ biến thành kinh ngạc, rồi sang mê mang.

Tiêu Tây Lâu liếc nhìn cô gái một cái, lại hỏi:

- Rút cuộc là mọi chuyện thế nào?

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Khi cháu họ tổng Đường đại hiệp tới trước cửa Hoàng Hà tiểu hiền, Đường đại hiệp đã tỉnh lại. Tuy hắc trướng độc rất nặng nhưng thần trí vẫn cực kỳ tỉnh táo, liền bảo cháu ở trong Kiểm lư Tiêu gia rất an toàn, một mình chữa độc là được, lại bảo cháu không cần lo lắng.

- Đường đại hiệp tự uống mấy viên thuốc xong liền ngồi xuống nhắm mắt điều tức. Cháu ở bên cạnh hộ pháp, trong đầu thì nghĩ, Kiểm lư Hoán Hoa, tường đồng vách sắt, kẻ nào có thể xông vào được?... Không ngờ đúng lúc đó, một kẻ mặc áo đen phóng tới, đâm thẳng một kiếm vào trước mặt.

Tiêu Thu Thủy nghe tới người đó, trong lòng cũng chấn động, lúc hần đi qua hành lang, không phải cũng bị đâm thẳng một kiếm vào mặt sao?!

Tính toán thời gian, kẻ đó đâm Tiêu Thu Thủy một kiếm xong liền tới ám sát Đặng Ngọc Hàm.

Chỉ nghe Đặng Ngọc Hàm nói tiếp:

- Kẻ đó kiếm pháp tuy cao nhưng giống như đang hốt hoảng tránh né, kiếm tuy nhanh nhưng tư thế rối loạn, đến tỳ đột ngột nhưng bố cục không chu toàn, vì thế cháu vẫn đỡ được nhất kiếm ấy.

- Bọn cháu giao thủ hai chiêu, hần chiếm trước chủ động, nắm được thượng phong nhưng ba kiếm không thành liền lập tức bỏ chạy. Cháu vội vã đuổi theo, chưa được vài bước liền sực nhớ ra Đường đại hiệp đang trị độc, không được để có người quấy nhiễu nên lập tức quay về, không ngờ lại thấy á áo đen này đang đứng cạnh Đường đại hiệp, còn Đường đại hiệp thì đã trúng ám toán mất mạng, cháu thấy... Chính là à ta đã hại chết Đường đại hiệp!

Trong ánh mắt anh liệt của cô gái có bảy phần lãnh đạm, liếc nhìn Đặng Ngọc Hàm một cái.

Tiêu Tây Lâu hỏi:

- Khi vị cô nương này giao đấu với cậu có dùng tới kiếm không?

Đặng Ngọc Hàm ngăn người:

- Không có.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Trên người vị cô nương này không có kiếm, ai cũng có thể thấy, Đường đại hiệp lại chết dưới kiếm.

Đặng Ngọc Hàm vẫn hậm hực nói:

- Cho dù không phải thủ phạm thì cũng có thể là đồng mưu.

Một giọng nói còn lạnh hơn thép vang lên, từ từ từng chữ một:

- Tuyệt đối không thể là đồng mưu.

Người nói không ngờ lại là Thiết y, thiết thủ, thiết diện, thiết la võng Chu Hiệp Vũ.

Chỉ nghe ông ta nói như chém đinh chặt sắt:

- Bởi vì cô ta là Đường Phuong, em ruột Đường Đại, cao thủ mỹ lệ nhất thế hệ thanh niên của Đường môn.

Đường Phuong, Đường Phuong

Đường Phuong là đệ tử thanh niên hành tung phiêu hốt nhất, mỹ lệ nhất của Đường môn đất Thục.

Hóa ra Đường Phuong là nữ.

Cô ấy chính là Đường Phuong.

Chu Hiệp Vũ chậm rãi giơ tay lên, thả lỏng ngón tay. Leng keng hai tiếng, hai mũi ngũ lăng phiêu rơi xuống, dưới ánh trăng sấp lấp lóe ánh ạc. Trên thân một mũi phi tiêu có khắc một chữ “Đường” nho nhỏ, trên mũi còn lại khắc một chữ “Phuong”.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Loại Từ mẫu hồi hồn phiêu, phóng ra trước mặt, bắn trúng sau lưng người khác này, ngoài đệ tử Đường môn ra, không ai có thể sử dụng được.

Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy thật kinh hiểm, thật nhẹ nhõm, thật vui mừng.

Từ lúc hần bắt đầu đối địch với cô gái này, hần đã phải chịu gánh nặng rất lớn, thậm chí ra tay rất điên cuồng.

Đến bây giờ biết cô ta chính là Đường Phuong, Đường Đại đương nhiên không phải do cô giết, Tiêu Thu Thủy như bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng, rất là nhẹ nhõm. Mặt khác lại cảm thấy may mắn là mình không hạ sát thủ, vì thế cũng cảm thấy rất kinh hiểm.

Còn về vui mừng, bản thân hần cũng không nghĩ ra được nguyên do.

Hần thực sự rất vui mừng, chính bản thân lại không biết là vì cái gì.

Đôi mắt hắc bạch phân minh của cô gái lại trào ra hai dòng lệ đau thương, dưới ánh trăng, nàng cắn môi quật cường, không để cho người khác nhìn thấy, vãi chào Chu Hiệp Vũ, nói:

- Chu thúc thúc.

Lại quay sang phía Tiêu Tây Lâu:

- Tiêu bá bá.

Tiêu Tây Lâu nâng nạng ta dậy, thở dài, than:

- Đường chất nữ, chúng ta trách nhảm cháu, cháu đừng nổi giận.

Đường Phương không trả lời, khẽ lắc đầu, cũng không tiếp tục roi lệ.

... Đại ca, huynh đi rồi, nay muội đã đúng là muội như huynh mong đợi, muội kiên cường rồi, muội không ý lại vào người khác rồi, nhưng huynh lại không thể thấy được nữa!

Tiêu Tây Lâu âm trầm nói:

- Chúng ta đều biết, trong Đường môn, Đường đại hiệp sùng ái nhất là em gái mình, em gái hấn cũng là người hiểu Đường đại hiệp nhất, ai...

Đặng Ngọc Hàm không nhịn được, hỏi:

- Đường... Đường cô nương, cô tại sao... tại sao lại tới đây?

Trong thế hệ thanh niên của Đường môn đất Thục, kinh công Đường Xuyên là giỏi nhất, nhà họ Tiêu Thành Đô tuy phòng vệ nghiêm ngặt nhưng vẫn không làm khó được Đường Phương nhẹ nhàng như chim én.

Đường Phương lắc đầu, nước mắt cũng khẽ rung rộng bên khóe mắt:

- Tôi biết đại ca ở đây liền cố ý tìm tôi, lại thấy người của Quyền Lực bang bao vây Kiểm lư, cho nên mới lên vào trong nội viện, muốn dọa đại ca một trận... Khi tôi tới nơi, đại ca máu vẫn còn chảy, lúc đó, vị huynh đài này còn đang giao chiến với kẻ áo đen kia. Tôi vừa định thân lại thì anh ta cũng không hồi han, thấy người là đánh, sau đó... Sau đó vị này... vị này cũng tới.

Đường Phương nói chuyện giọng điệu nhẹ nhàng nhưng cũng cực kỳ rõ ràng. Lời nói giống như tiếng trống lớn đánh ầm ầm trong lòng Tiêu Thu Thủy cùng Đặng Ngọc Hàm, hai người đều chỉ biết cười khổ.

Đặng Ngọc Hàm ngưng ngưng nói:

- Là tôi không tốt... Tôi ra tay trước.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi cũng... mạo phạm cô nương.

Chu Hiệp Vũ bỗng lên tiếng:

- Thu Thủy hất mạng che mặt lên, Ngọc Hàm liền không lấy hai đánh một, rất tốt. Thu Thủy một chiêu được lợi, lại không tiến công, càng tốt. Hai người đều rất tốt, sau này võ lâm, không thể thiếu danh tiếng của hai người.

Chu Hiệp Vũ rất ít khi nói chuyện, nhưng những lời này lại khiến Đặng Ngọc Hàm và Tiêu Thu Thủy đều mủi phần cảm kích.

Tiêu Tây Lâu bùi ngùi nói:

- Đáng tiếc, Đường đại hiệp...

Đường Phương không nói gì, bước thẳng tới trước, xuyên qua hành lang, đi tới bậc thang, bước qua cầu uốn, đi lên đình viện, tới trước thi thể Đường Đại, yên lặng quỳ xuống, không nói một tiếng nào.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy mái tóc nàng phủ xuống như nước thu, như thác đổ.

... Ta nhất định phải báo thù.

... Đường Đại, Đường Nhu.

Mọi người đang yên lặng đột nhiên nghe thấy từ phía Quan nư các truyền đến tiếng quát tháo giận giữ!

Tiêu Tây Lâu giật mình:

- Không ổn.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm lập tức phóng đi!

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm thân hình vừa động, Chu Hiệp Vũ vóc dáng cao lớn, vững chãi đã “vụt” một tiếng, vượt qua đầu họ, che phủ cả một mảng ánh trăng.

Chu Hiệp Vũ để một hơi chân khí, dẫn đầu một quãng dài, mắt thấy trước mặt đã là Quan nư các, chợt có một bóng người nhẹ nhàng uyển chuyển, đường cong uốn lượn tinh tế, đã đẩy cửa vào trong, chính là Đường Phương.

Đường Phương giới khinh công nhất, không ngờ còn ôm theo thi thể Đường Đại mà đi. Nàng mở cửa ra, chỉ thấy một thiếu niên, thiếu niên đó “xoảng” một tiếng rút kiếm ra, vừa thấy người trên tay Đường Phương lập tức kêu lên, vung kiếm định đâm!

Lúc này, Chu Hiệp Vũ đã tới nơi, vội quát:

- Kiếp Sinh, dừng tay!

Khang Kiếp Sinh dừng lại, nhưng khuôn mặt trắng trẻo đã đỏ bừng lên vì phần nộ.

Tiêu Tây Lâu quát:

- Kiếp Sinh, đã có chuyện gì?

Chu Hiệp Vũ giật mình, khi Khang Kiếp Sinh gào lên, Tiêu Tây Lâu thân thể còn chưa động, bản thân mình đã chạy đi. Bây giờ vừa tới nơi, Tiêu Tây Lâu đã ở ngay bên cạnh, bản thân vậy mà lại chẳng hề phát giác, trong lòng không hỏi thăm hồ thẹn.

Khang Kiếp Sinh run rẩy nói:

- Cha, ông ấy...

Tiêu Tây Lâu bước nhanh tới, chỉ thấy Khang Xuất Nư sắc mặt đen kịt, không khỏi thất thanh:

- Khanh huynh sao lại...

Nhất thời không nói tiếp được nữa.

Bấy giờ, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm cũng đã đến nơi, cũng đều kinh hãi.

Tiêu Tây Lâu định thần lại, hỏi:

- Với võ công của lệnh tôn, chất độc đã bị áp chế, tại sao lại...

Khang Xuất Nư khàn giọng nói:

- Là thuốc... Là thuốc!

Tiêu Tây Lâu giật mình:

- Thuốc gì!

Tiêu Thu Thủy ánh mắt xoay chuyển, liếc nhìn bầu rượu trên bàn:

- Thuốc của Trương lão tiên bối?!

Khang Kiếp Sinh gặng dữ:

- Chính là lão ta!... Sau khi uống thuốc rượu này xong, cha liền kêu thảm không ngớt, biến thành bộ dạng thế này! Chính là lão ta! Chính là thuốc của lão ta!

Tiêu Thu Thủy nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Khang Xuất Nư tím đen, đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, Tiêu Tây Lâu nhất thời cũng lục thần vô chủ.

(Thiếu)

Khang Kiếp Sinh ngăn người, trong lúc phần nộ nhất thời không biết trả lời như thế nào, Tiêu Thu Thủy đáp thay:

- Trương lão tiên bối nói, Khang sư bá trúng độc rất quái dị, người cũng không tra ra được. Thuốc này phải hòa vào rượu, hâm nóng lên rồi mới được

uống.

Chu Hiệp Vũ hỏi:

- Khi ngâm thuốc vào rượu, người có đi ra ngoài không?

Khang Kiếp Sinh ngậy ra một chốc rồi mới nói:

- Có. Con đi tiểu một lần.

Chu Hiệp Vũ hỏi tiếp:

- Quay về rồi mới cho lệnh tôn uống thuốc?

Khang Kiếp Sinh giật mình hoảng hốt, đáp:

- Vâng.

Chu Hiệp Vũ không nói gì nữa.

Tiêu Tây Lâu không nhận được, hỏi:

- Chu huynh cho rằng, khi Khang thể chất ra ngoài, có kẻ khác hạ độc vào rượu?

Chu Hiệp Vũ trầm ngâm một lúc, không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

- Trương tiền bối là thế nào trong phủ? Có tin tưởng được không?

Tiêu Tây Lâu hít sâu một hơi, đắn đo mãi cuối cùng mới nói:

- Thật không dám giấu, lão phu nhân đang ở trong phủ.

Chu Hiệp Vũ không ngờ lại cả kinh, hỏi:

- Lão phu nhân?

Tiêu Tây Lâu vuốt râu nói:

- Đúng là lão phu nhân.

Trên mặt Chu Hiệp Vũ bỗng lộ vẻ kính trọng chưa từng thấy qua, lẩm bẫm nói:

- Hóa ra là lão phu nhân.

Tiêu Tây Lâu nói tiếp:

- Trương tiền bối thật ra là hộ vệ của lão phu nhân.

Chu Hiệp Vũ đáp ngay:

- Vậy thì Trương tiền bối tuyệt không có vấn đề gì.

Tiêu Thu Thủy lông mày nhíu chặt lại, Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm lại càng không hiểu gì cả.

... Lão phu nhân, lão phu nhân. Rút cuộc thì lão phu nhân là ai?

Tiêu Tây Lâu nhíu mày hỏi:

- Vậy thì kẻ hạ độc là ai?

Đúng lúc đó, dưới ánh trăng trong sáng mà lạnh lẽo, lại có một tiếng kêu thảm truyền tới.

Tiếng kêu phát ra từ phía Chấn mi các.

Tiêu Tây Lâu lập tức biến sắc, thân thể cũng lập tức biến mất.

Đường Phương cũng biến mất gần như cùng một lúc.

Chu Hiệp Vũ trước khi đi liền bỏ lại một câu với Khang Kiếp Sinh:

- Người ở lại đây bảo vệ!

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm chạy tới hiện trường cũng hoàn toàn bị chấn động, cực kỳ kinh hãi.

Trước Chấn mi các không ngờ lại có một người đang đứng, một người chết.

Kiểm của người đó vừa mới rút trong tay áo ra được một nửa thì đã bị kẻ địch dùng một kiếm xuyên thủng yết hầu, khiến cho ông ta dù chết nhưng tinh khí vẫn còn, cũng không ngã xuống.

Người chết này không ngờ lại chính là người thanh danh còn cao hơn bảy đại kiếm thủ, xuất đạo còn sớm hơn thất đại danh kiếm, Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý.

Trương Lâm Ý hai mắt tròn trừng, trong mắt đầy vẻ khinh ngạc và khó tin.

Đương Phương khẽ hô lên:

- Ông ta là Trương lão tiền bối?

Sắc mặt, thần thái của Trương Lâm Ý thật sự quá đáng sợ, quá dọa người.

Tiêu Tây Lâu khô sở nói:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ có người sử kiếm còn nhanh hơn cả kiếm của Trương tiền bối!

Chu Hiệp Vũ bỗng mở miệng:

- Không phải.

Tiêu Tây Lâu quay người lại, hỏi:

- Không phải?

Chu Hiệp Vũ trả lời như chém đinh chặt sắt:

- Không phải vì đối thủ kiếm nhanh, mà là Trương tiền bối không ngờ được rằng đối phương sẽ xuất kiếm.

Tiêu Tây Lâu quay lại nhìn Trương Lâm Ý vẫn đang đứng thẳng, chỉ thấy trong mắt ông ta đầy vẻ bất ngờ và phẫn nộ, không khỏi gật gật đầu.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Có điều, kiếm của đối phương cũng thật sự không chậm, nếu không cho dù dù đột nhiên ra tay cũng không giết nổi Trương tiền bối.

Tiêu Tây Lâu vuốt cằm, nói:

- Chỉ cần kiếm của Trương tiền bối rút ra, kẻ đó sẽ không có chút lợi thế nào.

Chu Hiệp Vũ khẳng định:

- Vì thế, kẻ giết người chắc chắn phải là người Trương tiền bối không ngờ tới.

Tiêu Tây Lâu đưa mắt nhìn khắp toàn trường, nói:

- Hơn nữa, hơn nữa còn là người cực kỳ....

Đoạn hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục:

- Cực kỳ quen thuộc với chúng ta.

Chu Hiệp Vũ gật đầu khẳng định:

- Kẻ đó giết Đường đại hiệp, lại hạ độc Khang tiên sinh, sau đó càng đột ngột tấn công Ngọc Hàm, Thu Thủy, rồi lại ám sát Trương tiền bối... Một mình kẻ đó!

Chu Hiệp Vũ hai mắt khê trùng, khuôn mặt không chút biểu tình vụt trở nên sắc bén.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều cảm thấy một luồng sát khí nặng nề, áp bức, khiến cho người ta phải nghẹt thở, chậm rãi lan tràn không gió đêm.

Tiêu Thu Thủy bỗng cả kinh, kêu lên:

- Bên trong Chấn mi các?

... Trương Lâm Ý bảo vệ Chấn mi các đã bị giết, trong các làm sao có trứng lành?(*)

... Nhưng mà lão phu nhân, Tiêu phu nhân có còn ở trong các không?

Tiêu Tây Lâu biến sắc, vội vã bước tới, đang muốn đẩy cửa tiền vào, đột nhiên, kết một tiếng, cửa các mở ra, Tiêu phu nhân và lão phu nhân cùng xuất hiện trước cửa.

Phía sau lão phu nhân, Tiêu phu nhân là ánh nến, ánh nến giống như hoa nở, rực rỡ sau lưng hai người. Tiêu Tây Lâu lùi một bước, cuống quýt vái dài, chẳng ngờ Chu Hiệp Vũ mặt sắt tâm sắt vậy mà lại quý xuống.

Lão phu nhân nhẹ giọng nói:

- Vị đại thúc này, hà tất phải hành lễ trọng như vậy?

Chu Hiệp Vũ cung kính đáp:

- Mặt tướng Hiệp Vũ, từng làm đến chức tổ phó sứ trong trình kỵ đội dưới trướng đại nhân.

Lão phu nhân thoáng ngạc nhiên:

- Là Chu Thiết Tâm phải không?

Chu Hiệp Vũ lại mừng rỡ nói:

- Chính là Thiết Tâm, tiểu nhân không ngờ lão phu nhân vẫn còn nhớ tới tiểu nhân.

Lão phu nhân cười đáp:

- Bây giờ không phải đang trong quân, Thanh nhi cũng không ở đây, Thiết Tâm không cần phải đa lễ như vậy, cũng không cần cái gì đại nhân, tiểu nhân nữa!

Chu Hiệp Vũ vẫn cung kính như cũ:

- Tiểu nhân không dám. Xin được hỏi thăm sức khỏe Địch đại tướng quân!

Trong đầu Tiêu Thu Thủy chợt “ong” lên một tiếng, tai nghe thấy mấy chữ “Thanh nhi”, “Địch đại tướng quân”, chẳng lẽ lại là Địch Thanh danh chấn thiên hạ, trí dũng song toàn!?

Địch Thanh là một nhân vật bất thể.

Thời Tống trọng văn thân mà khinh võ tướng, do Tống Thái Tổ dấy binh tự lập làm hoàng đế nên đối với quan võ cầm binh đánh trận có quân công đều cực kỳ nghi kỵ, rất nhiều không chế, khó cho thành nguyện vọng.

Địch Thanh lại tuyệt đối là ngoại lệ.

Ông ta từ nhỏ thích tập võ nghệ; kỹ thuật, tiền pháp đều rất cao cường, lại được nghĩa mẫu trợ giúp, tiến vào kinh sư, dần thân binh nghiệp, gia nhập cấm quân.

Ông ta võ nghệ siêu quần, to gan lớn mật, nhưng đáng vẻ lại tuấn mỹ, nho nhã, tạo thành vẻ đối lập mạnh mẽ. Đồng僚 thường châm chọc ông ta là “Nữ mặc nam trang”, “Nam nhi nữ tướng”, ông ta khiêm tốn, thu liễm, không lấy đó làm giận.

Khi đó, cấp binh sỹ gọi là “Xích lão”, thường đều phải thích chữ lên mặt, phòng ngừa bọn họ chạy trốn. Một ngày Địch Thanh đang trong quân tịch, vừa khéo gặp lúc tiến sỹ đỗ đạt khoa cử từ trong hoàng cung, xuân phong đắc ý, nghênh ngang bước ra, bách tính vây quanh mà xem phong thái, đồng僚 của Địch Thanh cảm thấy oán giận:

- Người ta đã thành trạng nguyên, chúng ta lại như tội phạm, bị thích chữ lên mặt, phú quý và thất vọng đúng là khác biệt!

Địch Thanh lại bình thản như không:

- Không thể nói như vậy! Công danh phú quý, đều phải xem tài năng mỗi người thế nào! Đại trượng phu phải nên lập công cầu danh, không nên hâm mộ những thứ hữu danh vô thực!

Mọi người nghe vậy đều cười Địch Thanh không biết tự lượng sức, thế nhưng Địch Thanh lại dụng công chăm chỉ, liên tiếp lập quân công, cuối cùng cũng

thay đổi thành kiến, theo binh nghiệp cả đời cũng không có tiền đồ, của mọi người!

Lúc đó Tây Hạ vút bỏ hòa ước, công khai xưng đế, xuất binh xâm phạm Thiểm Tây, Duyên Châu, quân tổng sỹ khí quá thấp, sợ chiến bỏ trốn, càng đánh càng bại.

Chỉ có Địch Thanh dẫn một đội quân khoảng năm trăm người lại trong bại được thắng, không ai địch nổi.

Ông ta ở Duyên Châu bốn năm, liên tiếp đánh hai mươi lăm chiến dịch lớn nhỏ, có tám lần trúng tên bị thương nhưng vẫn kiên trì chiến đấu đến cùng, thân tiên sỹ tốt, không lùi một bước. Do khuôn mặt ông ta tuần tú, không đủ uy vũ, mỗi lần tác chiến đều mang mặt nạ đồng xanh hung dữ, là người đi đầu giết địch. Ông ta thường một mình một ngựa xông vào trận địch, dùng mảnh chém giết, không gì cản được, hoàn toàn đánh bại địch quân. Binh tướng Tây Hạ sợ hãi tôn làm “Thiên tướng”, “Thiên ma”, nghe tiếng là chạy.

Trong mấy năm đó, ông ta dùng binh lực cực ít, trước sau phá thành Kim Thang, đoạt Hòa Châu, diệt các tộc ở Bành Dương, Tuế Hương, Mao Nô, Thượng La, Khánh Thất, Gia Khẩu, của cải thiêu đốt hàng vạn, cờ tướng thu được hơn hai nghìn ba trăm, bắt sống hơn năm ngàn bảy trăm người. Ông ta lại xây thành Kiều Vu Cốc, dựng các trại Chiêu An, Phong Lâm, Tân Ngạc, Đại Lang, bóp nghẹt điểm yếu hại xuất binh bỏ trận của Tây Hạ.

Địch Thanh cảm quân, chức vị rõ ràng, thường phạt phân ân, cùng chịu đói rét, chia nhọc nhằn với sỹ tốt. Có công ông nhường cho bộ hạ, có tội ông một mình gánh vác, có chiến ông xung phong hãm trận, có thương ông nhường cho đồng僚, được sỹ tốt vô cùng sùng bái, vui vẻ nghe sai khiến.

Có lần ông quyết chiến với quân Tây Hạ ở An Viễn, thân trọng thương mười chỗ, đã nguy đến tính mạng, nhưng nghe quân địch lại tới, ông giẫy giụa đứng lên, một ngựa xông trước, trừng sát địch quân, hăng hái bất khuất. Những thuộc hạ khác được tinh thần liều chết của hồng hiệu triệu cũng đều đánh lui kẻ địch xâm phạm.

Ông mang binh đánh trận, tiến lui đúng phép, đạo lý rõ ràng, rất được Kinh lược Phán quan Duẩn Thủ khen ngợi, tiến cử ông ta với Kinh lược sứ Hàn Kỳ và Phạm Trọng Yêm.

Phạm Trọng Yêm cũng là một nhân vật không thể coi thường, không cần biết là văn tài, võ lược, trị thủy, hay can gián, quân sự, cải cách, tất cả đều có công trạng, đến cả trong quân Tây Hạ cũng thâm đánh giá: “Trong bụng lão già tiểu Phạm có cả vài vạn giáp binh!”. Phạm Trọng Yêm xưa nay rất giỏi dùng người, vừa thấy Địch Thanh, nghe cách nói năng, liền như nhặt được chí bảo, đối đãi đặc biệt, còn tặng ông ta một bộ “Tả thị xuân thư”, cố ý khuyên bảo:

- Là một vị tướng lĩnh, nếu chỉ biết đánh trận, không hiểu cổ kim thì cùng lắm cũng chỉ là cái dùng của kẻ thất phu mà thôi.

Phạm Trọng Yêm khuyên Địch Thanh chú tâm đọc sách, văn võ tịnh tu, lại dạy ông ta tinh thần “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ”. Địch Thanh cực kỳ cảm động, cuối cùng trở thành một vị đại tướng quân có thể quyết thắng nơi sa trường, lại có thể bày mưu tính kế, tính thông binh pháp, hiểu rõ thị phi, biết tiết biết lui.

Thiên hạ chưa lo đã phải lo.

Thiên hạ đều vui mới có thể vui.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy dâng lên một luồng nhiệt huyết, không khỏi cũng muốn quỳ xuống trước mặt Địch đại phu nhân.

Lão phu nhân bỗng nghiêm mặt nói:

- Không được: Hán Thân(*) cũng chẳng hơn thường dân. Nó và các vị đều giống nhau, đều muốn góp chút sức lực cho dân cho nước. Nó chỉ là một người dân Đại Tống đường đường chính chính, đại chí của nó cũng chính là đại sự trong lòng mọi người, còn phải nhờ chư vị hợp lực giúp đỡ. Người nó cần là đại trượng phu biết vì dân vì nước, là huynh đệ tốt có trung có dũng, chứ không phải loại nô tài vong quốc quỳ gối vẫy đuôi!

Vị lão phu nhân này chính là mẹ nuôi của Địch Thanh.

Địch Thanh từ nhỏ đã không còn cha mẹ, đều nhờ vị lão phu nhân này coi Địch Thanh như con đẻ, vất vả khổ cực nuôi nấng dạy dỗ mới có thể trưởng thành. Địch Thanh coi bà như mẹ ruột, tận hết đạo hiếu.

Cùng năm đó, Nùng Trí Cao ở châu Quảng Nguyên gây loạn tại Quảng Nam, một đường tấn công, đoạt được Ung Châu, lại tiến binh dọc theo sông Tây Giang, thế như chẻ tre, liên tiếp phá chín châu, hơn nửa còn bao vây cứ điểm quân sự quan trọng phía nam Đại Tống: Quảng Châu.

Nùng Trí Cao dẫn vạn binh tràn qua các nơi, đốt phá chém giết, gian dân cướp đoạt, chẳng từ một việc gì, một dải Quảng Nam, tiếng than dậy đất, bị vó sắt chà đạp thảm thiết.

Tổng Nhân Tông trước sau phái quan văn Dương Bại, Dư Tĩnh, Tôn Hà chỉ huy đại quân, tới Quảng Nam thảo phạt quân giặc, nhưng vì triều Tống nhiều năm bỏ bê võ bị, đều thảm bại mà về. Nùng Trí Cao thừa thắng truy kích, rất nhiều quan binh các châu quận đều chỉ nghe tiếng là chạy, Nùng Trí Cao liên tiếp thắng lợi, thanh thế càng vang dội.

Đúng vào thời khắc nguy cấp đó, Địch Thanh vừa đẩy lui quân Tây Hạ xâm phạm lại chủ động đứng ra xin hạ chi để ông mặc giáp ra trận, xuất quân bình loạn. Hai quân giao chiến, các lộ hào kiệt Lưỡng Quảng đều đóng góp không ít công sức, vì thế được dân bản xứ tôn làm anh hùng, đối với Địch Thanh giải cứu muôn dân trong nước sôi lửa bỏng, yên dân giữ nước lại càng như cha mẹ tái sinh, mang ơn trọn đời.

Nùng Trí Cao thấy Phạm Trọng Yêm đốc quân, Dịch Thanh cầm binh, sĩ khí như cầu vồng, hơn nữa còn nhanh chóng thu phục đất cũ, quân dân một lòng, hẳn biết khó mà địch lại, liền treo thưởng lớn, hứa rằng: Ai có thể ám sát Dịch Thanh, giết chết Phạm Trọng Yêm, ngày sau nếu có thể làm vương phía nam sẽ phong làm “Bảo quốc quân”, ngoài ra còn phong là “Thiên hạ bình mã đại nguyên soái”, thống lĩnh anh hùng hảo hán hai đường thủy bộ, nhận được đủ mọi công danh lợi lộc.

Phản quân lấy đó làm lệnh, sai người của Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương, động dụng nhân vật lục lâm hai đường thủy bộ tương trợ.

Một đám lãnh tụ Quyền Lực bang lấy Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung làm chủ, đều không chịu trực tiếp xuất binh đối kháng đại quân Dịch Thanh, nhưng lại ngầm phái cao thủ trong bang, bắt cóc Dịch đại phu nhân, lấy đó để uy hiếp Dịch Thanh, làm ông ta ném chuột sợ vỡ đồ, hơn nữa còn ép ông từ quan xuất ngũ, đổi thành một gã quan ngu tướng hèn khác, không đủ uy nhiếp.

Mặc dù bọn chúng có tính toán nhưng các nhân sĩ chính nghĩa của võ lâm bạch đạo đã hộ tống Dịch đại phu nhân tới Hoán Hoa kiếm phái trước, không để độc kế của man binh thành sự thực.

Đây là tiền nhân hậu quả vì sao Dịch đại phu nhân tạm thời ở trong Hoán Hoa kiếm phái.

Dịch đại phu nhân nói tiếp:

- Thanh nhi chiến đấu ở Quảng Nam, bình loạn tặc đảng, Nùng Trí Cao muốn bắt lão thân và con dâu, làm loạn ý chí tác chiến của Thanh nhi. Ta và con dâu một tới Thành Đô, một đi Khai Phong. Ta đã tới tuổi này rồi, sống chết cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chỉ sợ làm loạn đầu chí của Thanh nhi, dù thế nào cũng phải thoát khỏi ma chướng của kẻ gian.

Tiêu Tây Lâu than thở:

- Dịch tướng quân giết địch vì nước, liên lụy đến lão phu nhân. Chúng tôi không phải quân nhân, tự tiện bảo hộ lão phu nhân nhưng lại làm phu nhân phải kinh sợ, thật là hổ thẹn!

Dịch đại phu nhân đáp:

- Tiêu đại hiệp khác khí rồi, quấy rầy quý phái, khiến cho Quyền Lực bang đốc quân xâm phạm, sinh linh đồ thán, đó là tội nghiệt của lão thân.

Tiêu Tây Lâu nghiêm mặt nói:

- Đại tướng phân xông pha sa trường, tại hạ không bằng một phần vạn, bảo vệ lão phu nhân là việc nghĩa không thể chối từ. Chỉ cần tại hạ còn một hơi thở, tất sẽ liều cả tính mạng, chỉ là... Chỉ là đám người tới xâm phạm này tuyệt không tầm thường. Quyền Lực bang ngoài câu kết với giặc cướp Tây Hạ, còn ngầm tư thông với đám gian tướng Lữ Di Giản, thực lực thâm hậu.

Dịch đại phu nhân thờ dài:

- Đúng thế. Trên đường đi, ta cũng bị mai phục liên tiếp, chỉ hận thân không một nghệ, nếu không cũng muốn giết mấy tên giặc bán nước... Cả quãng đường đều nhờ thím Trương bảo vệ chu đáo.

Tiêu Tây Lâu khỏ sở nói:

- Bẩm báo đại phu nhân... Thím Trương... Thím Trương vừa mới bị kẻ khác giết chết...

Dịch đại phu nhân “à” một tiếng, mấy người Tiêu Tây Lâu đứng dịch sang hai bên, lão phu nhân liền nhìn thấy thi thể dù chết vẫn không ngã xuống của Trương Lâm Ý.

Dịch đại phu nhân khẽ run rẩy, Tiêu phu nhân vội vã nâng đỡ, nói:

- Vừa rồi tôi ở bên trong, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng rút kiếm, do bảo vệ lão phu nhân, không dám rời phòng, chẳng ngờ...

Trong mắt lão phu nhân ngấn lệ nhưng cô hết sức để không rơi xuống, một lúc sau mới nói:

- Thím Trương không phải phụ nữ, ta đã biết trước. Ông ấy là anh em kết nghĩa của Dịch Thanh, có ý cải trang để bảo vệ ta, yêu cầu ta gọi ông là “thím Trương”.

- Cái mạng già này của ta cũng chẳng đáng gì, nhưng nếu ta chết, Thanh nhi sẽ cảm thấy nó làm liên lụy tới lão thân, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến đầu chí của nó.

- Còn nhớ khi phiên tướng Tây Hạ sai người tới báo, Thanh nhi bị giết, ta và con dâu đều không rơi một giọt nước mắt, không phải không sợ, mà là không tin. Non sông chưa yên Dịch Hân Thần sẽ không chết, cũng không thể chết!

- Nhưng nếu man binh bắt được ta, ta sẽ không để bọn chúng đưa ta còn sống đến trước tiền tuyến. Ta dù chết cũng không làm loạn tâm chí Thanh nhi, càng không thể làm con tin để chiêu hàng quân Tống!

Dịch đại phu nhân chậm rãi nói từng lời, chỉ có mấy câu, Tiêu Thu Thủy cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hô lớn:

- Địch đại phu nhân, chúng tôi tuyệt không để người rơi và tay kẻ địch!

Địch đại phu nhân liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, ánh mắt uy nghiêm mà hiền từ, nói:

- Đưa bé ngoan! Thanh nhi bây giờ chắc đang ở Côn Lôn quan, nếu không ngại thật sự nên gặp nó một lần!

Câu nói này như tiếng sấm nổ vang trong lòng Tiêu Thu Thủy, biến thành một con rồng sét bay lượn giữa chín tầng trời.

Gặp Địch Thanh!

Gặp Địch Thanh là tâm nguyện cả đời của Tiêu Thu Thủy!

.... Thiên hạ chưa lo đã phải lo.

Trong lúc này, khắp cả triều đình đều có một xu hướng gọi là “Chúng sợ quân nhân”. Nguyên nhân chủ yếu là vì triều Tống thành lập bắt đầu từ việc Triệu Không Dẫn được quân sĩ ủng hộ, khoác áo hoàng bào mà cướp thiên hạ của mẹ góa con côi. Do đó hần cùng con cháu đều sợ bị quân lính lật đổ giống như vậy, chỉ có thể vĩnh viễn bài trừ quân nhân, không cho tham dự quân cơ, mỗi khi biên cương gặp chuyện là lại giao cho văn thần chỉ huy binh mã, dẫn đến việc quân đội ngoài mạnh trong yếu, quân bị sợ sai.

Có điều, một khi thật sự gặp chuyện chiến sự, đám quan văn lời lẽ hùng hồn nhưng chỉ biết điều binh trên giấy làm sao có thể đảm đương nổi! Xông pha quân mã, quyết chiến sa trường vốn không phải việc của kẻ nho sinh. Lúc này Địch Thanh chỉ dùng một nhóm quân, lập nên chiến công, khi lâm trận thì đeo mặt nạ đồng, tóc xoắn ngang vai, cười chiến mã, cầm trường thương, thân tiên sĩ tốt, tiền thắng trận địch, không ai ngăn nổi, toàn thân bị thương không đếm nổi nhưng chưa bao giờ lấy đó để khoe người, nửa đời lập công vô số, chẳng cần tự khoe.

Địch Thanh sau khi lập công thành danh, trên mặt còn có chữ xăm lúc mới nhập binh, Tống đế thấy vậy bèn lệnh cho ông dùng thuốc xóa xăm.

Nhưng Địch Thanh lại chỉ mặt mình mà nói:

- Bệ hạ lấy quân công mà cất nhắc thần, chưa từng hỏi đến gia thế. Thần sở dĩ có được ngày hôm nay đều nhờ chữ xăm này ước thúc. Thần xin được giữ nó để khích lệ sĩ tốt, không dám phụng chỉ.

Ông dùng đó điều binh đạt thái độ, ý là mãi ở trong quân, không hề hai lòng.

Nhờ Phạm Trọng Yêm chỉ dẫn, Địch Thanh chăm đọc binh pháp, nắm được yếu lĩnh, khi giao chiến với quân Tây Hạ đang xâm phạm Duyên Châu, quân đội nghìn chiến của Địch Thanh có rất ít binh mã, lực lượng lược chênh lệch, ở vào thế yếu, vậy mà Địch Thanh lại dùng trận pháp thủ thắng.

Ông không hề sợ địch đông ta ít, dùng kỳ binh thắng địch. Trước tiên ông lệnh cho toàn quân bỏ hết cung nỏ, tay cầm đoản binh, lại bí mật hạ lệnh thay đổi tín hiệu trống trận, hạ lệnh khi nghe thấy tiếng trống thì dừng lại không tiến, tiếp tục nghe thấy thì lùi lại về sau, đến khi tiếng trống dứt mới xông đến chỗ quân địch. Khi hai quân tiếp chiến, quân Tây Hạ thấy quân Tống không ngờ lại nghe trống mà dừng, thậm chí còn rút lui, nghĩ rằng kẻ địch sợ hãi, đứng vào lúc tự mãn sơ suất, buông lòng phòng ngự thì quân Tống nghe tiếng trống dừng đột nhiên hét lớn đánh tới, anh dũng tranh nhau giết địch, quân Tây Hạ trận cước đại loạn, tự giẫm đạp lên nhau, tử thương vô số kẻ.

Địch Thanh lấy ít phá nhiều, kỳ binh đột xuất, thu được toàn thắng nhưng không cậy công kiêu ngạo, ngược lại còn đẩy công cho quân sĩ thuộc hạ đồng liêu.

Phàm những công lao bất thế, dùng một thân vũ phu mà có thể vì nước giết địch, vì dân trừ khải như vậy đều là chuyện mà Tiêu Thu Thủy ngưỡng mộ, khâm phục ở Địch Thanh, chỉ nguyện có một được gặp Địch đại tướng quân, theo ông rong ruổi trung nguyên, tiểu ngạo sa trường, bảo gia vệ quốc an thiên hạ.

Thiên hạ đều vui mới có thể vui.

Đối phương giết Trương Lâm Ý, nhưng lại không xâm nhập vào Chấn mi các, bắt giữ lão phu nhân, rút cuộc là vì sao?

Là vì không kịp? Hay là....

Tiêu Tây Lâu không hiểu nổi, lại sợ lão phu nhân đau buồn bèn sai Tiêu phu nhân đưa lão phu nhân vào trong các nghỉ ngơi.

- Lão phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ sắp xếp hậu sự cho Trương lão tiên bối thật ổn thỏa.

Địch đại phu nhân cùng Tiêu phu nhân rời đi, mọi người quay mặt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

Chu Hiệp Vũ bỗng lên tiếng:

- Đêm khuya rồi.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Có vẻ tất cả đều yên ổn.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Trận lấy nước đập lửa này, Quyền Lực bang đã mất chủ lực.

Tiêu Tây Lâu đáp:

- Có vẻ là như vậy.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Bây giờ chúng ta nhất định phải làm một việc.

Tiêu Tây Lâu cười:

- Ngủ?

Chu Hiệp Vũ cũng khẳng định:

- Ngủ!

Ngủ.

Thời khắc cao thủ chân chính quyết chiến, không những phải biết tập trung mà còn phải biết buông lỏng.

Tận dụng lương thực sung túc, nghỉ ngơi đầy đủ, có thể sẽ là hỗ trợ mang tính quyết định trong lúc quyết đấu sống chết.

Vì thế ngủ cũng là việc quan trọng.

Mặc dù với tinh thần và thể lực của cao thủ võ lâm, không ngủ không nghỉ suốt năm ngày năm đêm cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng chưa đến lúc tất yếu, họ cũng tuyệt không lãng phí một chút sức lực nào.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Tôi và ngài, chỉ có một người được ngủ.

Trước mắt, Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu là hai đại cao thủ trong phủ họ Tiêu, Quyền Lực bang mai phục ở ngoài, tùy lúc có thể tập kích, trong Kiếm lục lại có một sát thủ thân phận bất minh, cho nên trong hai người chỉ có một người được phép ngủ.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Ngài ngủ trước, tôi ngủ sau.

Chu Hiệp Vũ đáp:

- Được. Sau canh ba tôi dậy, ngài ngủ.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Nhất ngôn vi định. Canh ba tôi gọi ngài dậy.

Đoạn nhìn sang phía Trương Lâm Ý vẫn đang đứng thẳng, ngẩng mặt lên trời mà than:

- Trương lão tiên bối kiếm hợp âm dương, thiên địa hợp nhất. Khang Xuất Ngư kiếm như mặt trời, kiếm xuất, thái dương chìm. Hải Nam kiếm phái ngoan độc cấp kỳ, cử thế vô song. Không Dương Tần kiếm nhanh như điện, xuất kiếm như tuyết. Tần Hồ Khâu kiếm tấu thiên phong, lấy hiểm xưng tuyệt... Chỉ đáng tiếc, những người này, không phải bị ám sát thì trúng độc bị hại, hoặc là theo địch bán nước, sao không thể cùng nhau gánh vác non sông ta chứ!

Trời đã về đêm, trăng sáng lấp lánh, Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy trong lòng chấn động.

Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu được tại sao mình lại chấn động.

Hắn chỉ có một ý niệm, có một manh mối, làm tâm trí đột nhiên rung động.

Nhưng hắn không nhớ ra nổi, không nắm bắt được, ý niệm lúc này là thế nào.

Trời sao dày đặc, bóng tối âm trầm.

Chờ khi hán nghĩ ra được thì đã muộn rồi.

Tiêu Tây Lâu yêu cầu Đường Phương và Tiêu phu nhân ngủ cùng nhau ở trong Chấn mi các, bảo vệ lão phu nhân.

Ám khí của Đường Phương chẳng những có thể giết địch mà còn có thể chấn nhiếp kẻ địch.

Có thể giết lùi kẻ địch là tốt, nhưng nếu như kẻ địch căn bản không dám tới, không quấy nhiễu Địch đại phu nhân thì lại càng tốt hơn.

Ba người Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu nhiên cũng đi ngủ, đương nhiên là thay phiên nhau ngủ.

Họ ngủ trong Thính vũ lâu. Thính vũ lâu là trung tâm của Hoán Hoa Kiếm lục, cũng là tuyến đầu tiên.

Tiêu Tây Lâu trước nay vẫn coi tuyến đầu tiên là tuyến cuối cùng, khi giao chiến với kẻ địch, một tác núi sông một giọt máu, không được phép rút lui dù chỉ nửa bước.

Tiêu Thu Thủy là người đầu tiên đến lượt ngủ, nhưng lại không ngủ được.

Gió đêm lạnh lùng.

... Tôi phải báo thù cho cậu, Đường Nhu.

... Tôi phải báo thù cho ngài, Đường đại hiệp.

Trăng sáng như nước.

Tiêu Thu Thủy trằn trọc khó ngủ, mặc dù bị phiền nhưng lại có một chút mong chờ, tựa như tiếng tiêu vẳng từ trên lầu cổ vọng xuống. Trong lòng hán chợt nhớ tới một bài ca son đã, ca từ là thế này:

Lang trụ nhất hương muội nhất hương,

Son cao thủy thâm lộ đầu trường;

Hữu triêu nhất nhật son thủy biến,

Đãn nguyệt lưỡng hương biến nhất hương.

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ, người hát nhất định là rất si tình, người viết nhất định là rất nặng tình. Hán cười cười, lặng lẽ ngâm lại bài ca một lần trong lòng:

Hữu triêu nhất nhật son thủy biến,

Đãn nguyệt lưỡng hương biến nhất hương.

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ mà vui, trầm hát mà mừng, mơ mơ màng màng cuối cùng cũng thiếp đi.

Đêm khuya vắng lạnh.

Một đêm yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Dược Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người quét lá rụng

Bình minh dần hiện, màn đêm lui tránh.

Lúc Tiêu Thu Thủy thức dậy đã thấy Tiêu Tây Lâu đang đứng giữa sương sớm, ngẩng đầu nhìn trời, tay chấp sau lưng.

Sương mù dày đặc, trên không trung bỗng xuất hiện một cảnh tượng kỳ thú: Mặt trăng và mặt trời lại xuất hiện cùng một lúc, một đằng đông một đằng tây, đối mặt nhau, cả hai đều không có ánh sáng mê người, chỉ có sự yên tĩnh vắng lặng.

Tiêu Tây Lâu khẽ gạt đầu, quay người rời đi, Tiêu Thu Thủy cũng đi theo.

Theo như lệ thường: Bái tế tổ tiên.

Trước khi tế tổ, Tiêu Tây Lâu lại làm một việc ngày thường không làm. Ông tới Chấn mi các, thỉnh an Địch đại phu nhân, còn mời cả Đường Phương đi cùng.

Tế tổ, vốn là cúng bái tổ tiên nhà họ Tiêu, chẳng liên quan gì đến Đường Phương, ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu được lý do.

Tiêu phu nhân thì lại rất hiểu.

Đáng lẽ bà cũng phải đi tế tổ, nhưng tay, chân đều bị thương, càng huống hồ còn phải bảo vệ Địch đại phu nhân.

Đường Phương vừa ra khỏi cửa, cũng đã hiểu tại sao.

Ngoài cửa có đặt hai cỗ quan tài, một là Trương Lâm Ý, một là Đường Đại.

Mặc dù Quyền Lực bang đã bị đánh tan nhưng chúng vẫn bao vây bên ngoài Kiếm lục, đương nhiên không cách nào đưa thi thể ra ngoài an tang, nhưng cũng không thể tùy tiện bỏ quan tài ở chỗ nào cũng được, do vậy chỉ có thể tạm đặt ở từ đường nhà họ Tiêu.

Di thể Trương Lâm Ý do Tiêu Tây Lâu tự mình hộ tống, Đường Đại thì cần người thân của hãn hộ lĩnh, Đường Phương tự nhiên là lựa chọn thích hợp duy nhất.

Tiêu Tây Lâu bước ra cửa, vỗ vỗ tay, bốn tráng đinh lập tức xuất hiện, nâng quan tài, chậm rãi tiến về Kiến thiên động.

Trong sương sớm, Tiêu Tây Lâu ngoảnh lại, thấy Tiêu phu nhân đang đứng bên cửa, chân bị thương không tiện, chỉ có thể dựa vào song cửa, sắc mặt trắng bệch. Tiêu Tây Lâu thầm xót xa, khẽ xua tay, nói:

- Cần thận.

Tiêu phu nhân chăm chú nhìn lại, trong màn sương dày, hai mắt lại hoàn toàn trong sáng.

Trong ánh mắt hàm chứa vô số ý nghĩa.

“Ông cũng phải cẩn thận.”

“Ông là chủ môn Hoán Hoa kiếm phái, càng phải bảo trọng.”

“Sương sớm lạnh lẽo, đêm trước lại vừa kịch chiến, ông phải cẩn thận cảm lạnh.”

Những lời này đều không nói ra, nhưng trong lòng Tiêu Tây Lâu hiểu hết, những gì Tiêu Tây Lâu muốn nói, trong lòng Tiêu phu nhân cũng hiểu cả.

Hơn hai mươi năm cùng chung hoạn nạn, hơn hai mươi năm gian khổ hiểm ác, Tiêu Tây Lâu và Tôn Tuệ San hiểu tâm ý nhau hơn bất kỳ điều gì khác. Đó là những ngày bị đuổi khỏi gia phái, những ngày ở nhà tranh thủ luyện kiếm pháp, những ngày hoàng hôn che cửa gỗ, những ngày huyết chiến giữa khe sâu, làm thế nào vượt qua được.

Thế mà cũng thật sự vượt qua rồi.

Tiêu Tây Lâu bước nhanh lên trước, tiến vào trong màn sương, Tiêu Thu Thủy và Đường Phương bình tĩnh theo sau.

Tiêu phu nhân nhìn theo người chồng mà trước nay bà chưa từng có cảm giác già nua, sau khi người chồng vẫn nhanh nhẹn như báo, vẫn tao nhã như nho sinh, bước vào trong màn sương, bà mới khẽ thở dài sâu kín. Trong sương không còn bóng người, bà đóng cửa lại, đưa tay quạt nước mắt.

Đường Phương hiển nhiên là cũng không ngủ ngon, hoặc căn bản không hề ngủ.

Hai mắt nàng sưng đỏ, không chỉ vì khóc mà còn vì ngủ không yên.

Nhưng con người vẫn trong trẻo, sáng rõ đến quật cường. Về quật cường của nàng có chút khinh ngạo thô giã, nhưng khuôn mặt nàng vẫn rất trẻ thơ.

Bình thường Tiêu Thủy rất cảnh giác, nhưng hôm nay lại ngủ rất say, không ngờ còn mơ thấy hoa và bướm, lại mơ thấy một người, đang trèo lên một ngọn núi cao chìm vào tận mây, leo lên một đoạn bậc thang dốc đứng, leo được nửa đường, bậc thang đột nhiên lộn ngược, giống như hãn đang bò xuống dưới vực sâu... Nghĩ tới đây, hãn lại cảm thấy rung mình.

Khi Tiêu Thu Thủy đến Chấn mi các, tìm hãn bỗng đập nhanh hơn hãn. Đường Phương mặc dù thất thần, nhưng vẫn có một vẻ đẹp khiến người ta bình tĩnh lại, trong trẻo như nắng mai.

... Sao lại giống hãn đến thế, giữa chém giết thảm liệt, vậy mà vẫn mơ thấy hoa nở chim kêu!

Bốn trảng đình phía trước nâng quan tài, ba người Tiêu Tây Lâu đi trong sương mù, không khí tươi mới, mùi hoa thanh tao, có tiếng chim kêu nhưng lại không thấy bóng hình.

Tiêu Tây Lâu than:

- Thời tiết đúng là đẹp.

Đường Phương đáp:

- Thời tiết hôm nay nhất định là rất đẹp

Tiêu Thu Thủy nói:

- Thời tiết đẹp, tâm tình cũng tốt.

Ba người cùng nói, cùng đi trong sương, nhưng tâm trạng loại hoàn toàn khác biệt.

... Tiêu Tây Lâu nắm chặt chuôi kiếm.

... Sương mù rất dày, kẻ địch lại vừa tập kích, trong trang nhất định là có kẻ địch, không biết là ai, không biết đang ở đâu.

... Hai tên tiểu bối không hiểu chuyện, bản thân mình phải đề phòng, lại còn phải bảo vệ bọn chúng nữa.

... Tiêu Thu Thủy mặc dù không lão luyện trải đời được như Dịch Nhân nhưng rất có tài năng, Hoán Hoa kiếm phái còn phải dựa vào nó để phát dương quang đại.

... Đường Đại vì Hoán Hoa kiếm phái mà chết, nhà họ Tiêu quyết không thể có lỗi với Đường môn nữa, nếu có kẻ địch tới tấn công, ông nhất định phải bảo vệ Đường Phương trước.

Tay phải Đường Phương cầm bảy viên thanh liên tử, tay trái cầm một nắm kim châm.

Đường môn là danh gia ám khí, trong sương mù, giữa đêm tối, thứ khó tranh né nhất đương nhiên là ám khí.

... Ngươi giết đại ca ta, ta phải giết ngươi.

Sương mù dày đặc là thời cơ tốt để kẻ khác ám toán, nhưng cũng là cơ hội tuyệt hảo để mình phản kích.

Chỉ là, chỉ là, chỉ là trong sương mù, Tiêu lão bá đi đằng trước, còn Tiêu... Hấn, hấn lại đi ngay cạnh mình.

Nàng thậm chí không hề chớp mắt lấy một lần, nhưng vẫn có thể cảm giác được, kẻ đó mất sao mảy kiếm, đáng về một kiếm đi khắp thiên hạ, tâm lý bỗng mất tự nhiên.

Nàng nhất định không được... Không được tỏ thái độ... Nhưng tại sao lại không được tỏ thái độ?... Thái độ cái gì chứ?... Hừ, cái tên dùng kiếm hắt mủ mạng che mặt của mình đó!

Hôm nay thời tiết đẹp, mặc dù sương dày làm mọi thứ đều không rõ ràng nhưng tâm tình Tiêu Thu Thủy đang rất tốt, cũng chính vì thứ gì cũng đều không phân biệt rõ ràng, hấn phải lập chí làm đại sự.

Bởi vì trong cõi mệnh mạng có thứ gì đó giúp hấn trong chiến dịch này lại gặp được, gặp được một đôi mắt mỹ lệ. Cho dù phải đổ thêm nhiều máu, thêm nhiều mồ hôi cũng đều đáng giá.

Hấn sẵn sàng vì đôi mắt như sao sáng đó mà chém giết, mà chiến đấu, có thể cũng không phải vì tình yêu, mà chỉ là một chữ “thích” chôn giấu trong lòng.

Bởi vì thích nên tâm tình hấn cực kỳ tốt, tốt đến mức muốn làm đại sự, muốn cùng Phạm Trọng Yên giết địch trên sa trường!

Bởi vì thích, hấn thậm chí không cần dò đoán tâm ý nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng là tốt rồi.

Bởi vì hấn là Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy có thể vì bài thơ, “Đăng Nhạn Tháp” của Sầm Tham:

Tháp thế như đống xuất, cô cao từng thiên cung.

Đăng lâm xuất thế giới, đạo đạo bàn hư không.

Đột ngột áp thần châu, tranh vanh như quý công.

Tứ giác ngại bạch nhật, thất tầng ma thương khung.

Hạ khuy chỉ cao điều, phủ thính văn kinh phong.(*)

Cùng với lời đề của Bạch Nhạc Thiên, mới hai mươi bảy tuổi đã thi đạt, một trong những tiến sĩ đẳng khoa trẻ nhất gần đây:

Từ Ân tháp hạ đề danh xử.

Thất thập nhân trung tối thiếu niên.(**)

Mà tôi tận Trường An, thăm hai Nhạn tháp lớn nhỏ!(***)

Sáng sớm có sương mù thì khí trời sẽ tốt.

Khí trời tốt cũng sẽ tạo thành thời tiết tốt.

Lúc này, vầng đông dâng lên cao, chiếu rọi vào sương mù làm bùng lên ngàn vạn tia sáng bảy màu.

Mặt trời lên rồi. Sương sắp tan rồi.

Tiêu Tây Lâu thờ phào một tiếng, cúi đầu bước vào Kiến thiên động.

Trước cửa Kiến thiên động là ông lão vừa cầm vừa điếc, ông ta đảo mắt nghiêng đầu nhìn Tiêu Tây Lâu một cái rồi đẩy cửa để Tiêu Tây Lâu bước vào, bản thân mình thì cầm cán chổi, bắt đầu quét soàn soạt.

Tuy ông lão này vừa ngớ ngẩn vừa tập tễnh nhưng bên trong Kiến thiên động lại được quét dọn sạch sẽ đến không một hạt bụi, ánh nền luôn ngời sáng. Trên tường trong động có một chỗ lõm vào, thờ phụng một bức tượng thần sinh động như thật, trước tượng thần là đèn thất tinh, cô tam sinh, rượu lễ để cúng phụng bái tế, trước đàn có gác một thanh kiếm.

Thanh bội kiếm từng cùng các đời nhân vật phong vân nhà họ Tiêu lưu lảng giang hồ.

Từ vỏ kiếm rỉ mòn, cũ kỹ, cổ phác đó có thể thấy sự tích của những nhân vật anh hùng đã tạ thế năm xưa.

Quan tài được đưa vào trong động, vào trong hậu phòng rộng lớn, đã có hơn trăm cỗ quan tài ở đó trước, những quan tài này đều là con cháu nhà họ Tiêu, kiếm thủ Hoán Hoa, bọn họ vị Hoán Hoa kiếm phái mà chết, thi thể cũng được đặt cạnh từ đường nhà họ Tiêu.

Thi thể Đường Đại, Trương Lâm Ý tạm thời được đặt ngoài hành lang.

Đương Phuong roi lệ, hồi lâu sau mới ngẩng lên, chỉ thấy Tiêu Tây Lâu đứng ngay ra phía trước một tấm bài vị, không nói một tiếng nào, Tiêu Thu Thủy cũng khoanh tay đứng bên cạnh.

Trên bài vị có khắc:

- Linh vị tông chủ đời thứ mười tám, nhà họ Tiêu Hóa Hoa, Tê Ngô.

... Đó là cha Tiêu Tây Lâu, đại tông sư một kiếm sáng lập nên Hóa Hoa phái.

Trên bàn thờ hương khói vẫn vút, thần tượng trong tường mập mờ không rõ, lúc này Tiêu Tây Lâu, Tiêu Thu Thủy đang muốn quỳ lạy thì Đường Phuong đột nhiên giật mình nhìn thấy tượng thần không ngờ lại là một lão già ăn mặc cái trắng, ánh mắt sáng ngời, lấp lánh vừa khẽ chớp một cái.

Đương Phuong kêu lên kinh hãi, “tượng thần” trong vách bỗng nhảy vọt ra khỏi sương khói, đâm ra một kiếm, nhanh như ánh chớp, chiếu sáng cả căn phòng, chiếu sáng khuôn mặt của người đang bái tế trước tượng thần.

Kiếm đâm vào Tiêu Tây Lâu!

Mấy chục năm nay, ngày nào cũng vậy, Tiêu Tây Lâu nếu ở trong Kiếm lục thì mỗi sáng sớm đều tới Kiến thiên động, cúng bái tổ tiên.

Hình tượng Tiêu Tê Ngô, ông đã nhìn đến quá quen rồi, bởi dù sao cũng từng có một đoạn niên thiếu sống cùng với Tiêu Tê Ngô. Mặc dù giữa hai cha con có xích mích nhưng người ông sùng bái nhất vẫn là cha mình.

Lúc cúng tế, Tiêu Tây Lâu đương nhiên là không dám ngẩng đầu, Tiêu Thu Thủy lại càng phải cúi đầu, trên bàn bày cỗ tam sinh, lại thêm khói hương dày đặc, có muốn cũng không nhìn rõ được, Đường Phuong đứng đằng xa lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tượng thần bỗng nhiên biến thành ma đầu hung ác, chuyện này chẳng ai có thể ngờ được!

Lúc này kiếm quang đã phóng tới!

Kiếm độc như rắn, cắn thẳng vào yết hầu Tiêu Tây Lâu.

Khi Tiêu Tây Lâu phát hiện ra thì đã muộn rồi.

Đầu tiên ông ta cả kinh, lập tức rút kiếm, nhưng rồi lại càng kinh hãi.

Ác ma lao ra khỏi khói hương, chẳng ngờ lại chính là ông lão lười biếng thích hút thuốc uống rượu, phụ trách quét dọn ở Chấn mi các... Bác Khâu!

Bác Khâu vẫn là bác Khâu, vẻ mặt lão ta như hung thần ác sát, kiếm quang như điện, thực là thần ma từ thiên ngoại tới!

Hai lần kinh ngạc liên tiếp, xuất kiếm liền chậm lại, bác Khâu đánh trước tới trước, kiếm Tiêu Tây Lâu vừa rời bỏ, kiếm của bác Khâu đã tới cổ họng ông!

Võ công Tiêu Thu Thủy không bằng cha mình, xuất kiếm càng chậm, mới kịp rút ra được một nửa, mắt thấy cha sắp phải chết dưới mũi kiếm!

Đúng lúc đó chợt nghe ba tiếng rít sắc gọn vang lên, bắn thẳng vào bác Khâu!

Ám khí của Đường môn Đường Phương, Tứ Xuyên đất Thục!

Ám khí đương nhiên là có thể phát sau tới trước!

Nhà họ Tiêu có bao nhiêu cao thủ, chi tiết mọi việc, bác Khâu đều cực kỳ rõ ràng. Đám Không Dương Tàn tán công thất bại, bác Khâu đang muốn một mình mình độc chiếm công lớn.

Lão đang nghĩ đến việc sau khi ám sát Tiêu Tây Lâu xong, với võ công của mình muốn giết đôi thanh niên nam nữ kia thật dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ, thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp đứng đằng xa đó lại là cao thủ thanh niên hiếm có của Đường môn, Đường Phương!

Kiểm cách cổ họng Tiêu Tây Lâu chưa tới nửa thước!

Ám khí cách ngực bác Khâu chưa tới một thước!

Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm, chưa xuất kiếm!

Tiêu Thu Thủy đang rút kiếm, chưa rời vỏ!

Nếu giết Tiêu Tây Lâu thì không kịp hồi kiếm về, nếu hất ám khí ra thì không kịp giết Tiêu Tây Lâu.

Dùng tay còn lại tiếp ám khí, ám khí này có độc hay không?

Bác Khâu vụt nhớ tới truyền ngôn ám khí độc địa của Đường môn trong võ lâm, không khỏi rung mình, vội vã thu kiếm, vung lên ba luồng kiếm hoa, “đình đình đình” ba tiếng, đánh văng ba mũi ám khí. “Soạt soạt soạt”, ba mũi tinh đình phiêu nhơ nhỏ chia làm ba màu, đỏ lục, lam, cắm ngập vào trong cột gỗ.

Bác Khâu vừa hất ám khí ra lập tức xoay người, lao qua bàn thờ, điểm nhẹ chân xuống đất, “soạt” một tiếng, giống như chim đại bàng, phóng ra ngoài xa!

Một đòn không trúng, lập tức rút lui, đúng là sự quyết đoán của cao thủ!

Một đòn không trúng, Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm cầm tay, cộng thêm cao thủ Đường môn cùng Tiêu Thu Thủy dũng mãnh, bác Khâu tự biết chắc chắn sẽ bại nên lão lập tức rút lui!

Lão ta đương nhiên là muốn giết Tiêu Tây Lâu, nhưng giết Tiêu Tây Lâu thì không cách nào tránh được tình đình phiêu. Lão không hề muốn đồng quy vu tận với Tiêu Tây Lâu, nếu đã không thể giết người thì lập tức đoạt tiên cơ bỏ chạy, tránh để bị người giết!

Một đòn không trúng, lập tức rời đi. Kiếm Tiêu Thu Thủy vừa mới rút ra, Tiêu Tây Lâu vừa đâm hụt, Đường Phương chưa kịp rút ra đột ám khí thứ hai, lão ta đã phóng ra khỏi Kiến thiên động!

Tuy Đường Phương không kịp phóng ám khí ra tiếp nhưng vẫn kịp nói một câu:

- Ám khí của ta chưa bao giờ có độc!

... Tiêu Thu Thủy chợt chấn động, nhớ tới Đường Nhu trước khi chết cũng từng nói:

- Đường Nhu tôi, ám khí của Đường Nhu từ xưa đến nay chưa bao giờ có độc...

... Cao thủ ám khí chân chính đều kiêu ngạo... Không cần phải dùng độc...

Ám khí Đường môn quán tuyệt thiên hạ, trong đó không thiếu cao thủ dùng độc, đương nhiên cũng có loại xấu xa nhưng đệ tử Đường môn chân chính, ám khí của họ không cần phải tẩm độc.

Ám khí của họ không những là vũ khí mà thậm chí còn là mệnh khí.

Họ khắc một chữ “Đường” nhỏ bé lên ám khí, chữ “Đường” đó đại biểu cho uy tín của Đường gia, đại biểu cho tông sư ám khí, thậm chí là chính nghĩa của cả giang hồ.

Chúng sao có thể chỉ là “ám khí” như người bình thường vẫn nghĩ mà thôi?

Nhưng một câu này của Đường Phuong lại khiến bác Khâu đang thi triển khinh công chạy trốn phải tức đến bở phôi!

Hóa ra ám khí lúc này không có độc!

Chỉ cần lão dám dùng tay đỡ lấy là có thể giết chết Tiêu Tây Lâu, ổn định được cục diện, sẽ không rơi vào hoàn cảnh phải hốt hoảng chạy trốn như bây giờ!

Bác Khâu lúc đó tâm khí nghẹn uất, lão ta chỉ mong không phải nghe thấy Đường Phuong nói trên ám khí không tẩm độc, một hơi khí đó, một hơi chân khí suýt nữa thì không đổi mới được.

Lão tung hoành giang hồ hơn hai mươi năm, thất bại lần này thật đúng là chỉ sai trong gang tấc.

Tiêu Tây Lâu tránh được một kiếm hiểm tử hoàn sinh, vừa định thần lại, câu đầu tiên đã rút lên:

- Tân Hồ Khâu.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy hơi ngẩn người, Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm đuổi theo.

Tiêu Thu Thủy vô cùng kinh hãi: Tân Hồ Khâu, được xếp vào một trong Thất đại danh kiếm đương thời, Hồ Khâu kiếm tri, Tuyệt diệt thần kiếm Tân Hồ Khâu!

Tân Hồ Khâu không ngờ lại chính là bác Khâu thích hút thuốc, ngày thường đến đứng cũng không vững, đã ở trong nhà họ Tiêu hơn hai năm.

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, có điều cũng chỉ trong thoáng chốc mà thôi. Hắn lập tức đuổi theo sau Tiêu Tây Lâu, lúc này Đường Phuong và Tiêu Tây Lâu đã sớm chạy được một đoạn dài.

Tận cùng dãy Thất Lý Sơn là Hồ Khâu.

Hồ Khâu là lăng mộ của Ngô vương Hạp Lư thời Xuân Thu.

Tô Châu còn có tên khác là Ngô Đô, người xây thành là Ngô vương, theo trong “Việt tuyệt thư” có viết:

“Mộ của Hạp Lư, đắp đất thành núi, tích bùn thành gò. Điều mười vạn người từ vương đô đi suốt nghìn dặm, dùng voi chuyển đất đào hồ, chu vi sáu mươi dặm, nước sâu một trượng, ba lớp quách đồng, đồ thủy nhân làm hồ sâu sáu thước, vàng bạc châu báu làm chim nhạn.”

Thời ấy, Ngô Việt là đất rèn binh khí nổi danh thiên hạ, khi Ngô Vương hạ táng, danh kiếm bồi táng có hơn hai nghìn thanh, Ngư Trường kiếm dùng để hành thích Tần Thủy Hoàng sau này cũng là vật bồi táng, trong đêm mưa to gió lớn, bị sét đánh vỡ đá làm lộ ra, để Kinh Kha nhặt được.

Chỉ là lăng mộ Ngô Vương được thiết kế cực kỳ chu đáo tỉ mỉ, đến cả Tần Thủy Hoàng xuống nam, muốn quật mộ này để cầu danh kiếm cũng không tìm được. Những nơi mở núi đào đất năm xưa, nay vẫn còn Thạch gia tri đường, chính là di tích Tần Thủy Hoàng quật mộ, còn được gọi là kiếm tri

Hạp Lư an táng được ba ngày, trên núi xuất hiện hai con hổ trắng, người đời sau gọi nơi đây là Hồ Khâu.

Hồ Khâu kiếm tri, danh chấn thiên hạ.

Trong số các cao thủ dùng kiếm đương thời, có hai người xuất phát từ Hồ Khâu kiếm tri là Tân Hồ Khâu và Khúc Kiếm Tri.

Tân Hồ Khâu không những kiếm nhanh mà thân pháp cũng nhanh!

Lão xông ra khỏi Kiến Thiên Động, quay lại phía hành lang, bỗng thấy một ông lão.

Một ông lão vừa cầm vừa điếu.

Ông lão này đang quét dọn.

Tân Hồ Khâu nhận ra ông ta, ông ta chính là bác Quảng cầm điếu phụ trách quét dọn Kiến thiên động hàng ngày.

Mấy năm nay, Tân Hồ Khâu hiểu rõ trên dưới nhà họ Tiêu như lòng bàn tay.

Lão ta không hề dừng lại, lách qua ông lão, một hơi vượt qua ngọn giả sơn, xuyên qua vườn hoa, chạy đến trường đình.

Phải chạy, phải nhanh!

Lão nhất định phải chạy ra khỏi nhà họ Tiêu trước khi Tiêu Tây Lâu kịp phát hiệu lệnh.

Chỉ cần thoát khỏi nhà họ Tiêu sẽ có Quyền Lực bang tiếp ứng.

Đúng lúc đó, lão bỗng thấy một người.

Một người đang cúi đầu, khom lưng quét tước trong đình.

Người đó chẳng hề ngẩng đầu lên, chính là bác Quảng cầm điếu.

Tân Hồ Khâu hít vào một hơi khí lạnh, nhưng cũng không dừng lại, chạy khỏi trường đình, vượt qua hồ nước, đi tới trước cửa Hoàng Hà tiểu hiền.

Nhưng chỉ thấy phía trước Hoàng Hà tiểu hiền cũng có một người đang cúi đầu, khom lưng quét dọn, quét rất cẩn thận, rất tỉ mỉ, giống như quét rác là một công việc rất vĩ đại, rất quan trọng, trong thiên hạ không ai có thể quấy nhiễu ông ta làm việc đó.

Đồng tử Tân Hồ Khâu co rụt lại, lão cũng không vượt qua đầu ông lão kia mà chậm rãi từng bước đi tới.

Bởi vì lão biết trong một sát na lão vọt người qua vừa nãy, ông lão này có thể giết lão ít nhất là sáu lần.

Ông lão vẫn không hề cử động, vẫn chú tâm quét tước.

Tân Hồ Khâu từ từ bước qua rồi mới quay đầu lại, đi giật lùi mười bảy mười tám bước, sau đó lão hít sâu một hơi, vọt xoay người bỏ chạy!

Lần này lão đã vận toàn lực chạy trốn, xuyên qua Quan nư các, đi đến Chấn mi các, mắt thấy sắp sửa tới Thính vũ lâu thì đột nhiên lại thấy dưới lầu có một người.

Dưới lầu có một ông lão đang quét rác.

Sáng sớm, yên tĩnh, hoa rơi đầu sân, chỉ có tiếng quét lá sàn sạt vang lên.

Tân Hồ Khâu đứng lại, bước tới từng bước một, cư ly, tư thái, khí thế mỗi bước đều giống nhau.

Lão đã rơi vào vòng vây của kẻ địch, tuyệt đối không được phép chủ quan sơ suất nữa.

Nếu không thoát được trướng ngại, vậy thì chỉ còn cách đánh bại nó!

Khi tới cách ông lão mười một thước, tiếng quét lá đột nhiên ngừng lại.

Tân Hồ Khâu cũng dừng lại, chậm rãi rút tẩu thuốc ra.

Lão thích hút thuốc.

Ông lão vẫn cúi đầu, khom lưng, nhìn hoa rụng đầy đất, khẽ than:

- Đem qua hoa rụng thật nhiều.

Tân Hồ Khâu bấy giờ mới biến sắc, nói:

- Ta từng bỏ ba ngày ba đêm quan sát ngươi, ngươi đến cả ngủ mơ cũng không nói một câu, vậy mà hôm nay ta mới biết ngươi không hề câm!

Ông lão cười đáp:

- Ta cũng không điếu.

Tân Hồ Khâu lại càng biến sắc:

- Ta từng dùng thanh la bắt thình lình gõ lên bên tai ngươi!

Ông lão cười nói:

- Đáng tiếc, tiếng bước chân ngươi tới sau lưng ta lại vang lên trước tiếng thanh la.

Tân Hồ Khâu tròn trĩnh mắt, gần từng tiếng một:

- Rút cuộc thì ngươi là ai?

Ông lão từ từ ngẩng đầu, hai mắt hẹp lại như sợi chỉ, cười hỏi:

- Hóa Hoa Tiêu gia Tiêu Đông Quảng, người đã nghe đến chưa?

Ông ta nói xong câu này, thân thể chột cao lên, ánh mắt có lực, lưng cũng không còng nữa, thoảng cái đã như thiên thần, thân cao bảy thước đứng đó.

Lúc này, ở dưới Thính vũ lâu, Tiêu Tây Lâu, Đường Phuong, Tiêu Thu Thủy đã lần lượt đuối tới, đến cả Chu Hiệp Vũ, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm ở trên lầu cũng nghe tiếng chạy xuống.

Bọn họ chỉ thấy trong ngôi đình nhỏ dưới lầu, hai ông lão ăn mặc như người hầu đang nói chuyện rồi đột nhiên lại cảm thấy hơi lạnh buốt người, sát khí đè nặng, sau đó ông lão lưng còng chột như thiên thần, nói ra một câu vừa rồi!

Tiêu Đông Quảng!

Tiêu Thu Thủy giật mình, vừa hưng phấn lại vừa nghi hoặc nhìn sang cha mình.

Chỉ thấy sắc mặt Tiêu Tây Lâu đầy bi thương, giống như đang nhớ lại chuyện gì trong quá khứ, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thực bác Quảng chính là bác ruột của con, là “Chưởng thượng danh kiếm” Tiêu Đông Quảng nổi tiếng thiên hạ hai mươi năm trước.

Tiêu Đông Quảng vốn là con tư sinh của người sáng lập Hóa Hoa kiếm phái Tiêu Tê Ngô, do danh phận bất chính nên tuy bồi phận Tiêu Đông Quảng còn cao hơn Tiêu Tây Lâu nhưng lại ẩn tính mai danh, làm những công việc lật vật trong nhà họ Tiêu.

Kiếm của Tiêu Đông Quảng là Cỗ Tùng tàn kiếm nổi tiếng, nửa thanh tàn kiếm phát huy kiếm pháp Hóa Hoa đến mức lâm li tận cùng, thanh danh còn ở trên Tiêu Tây Lâu.

Đến khi quyền lực Tiêu Đông Quảng dần dần mở rộng, Tiêu Tê Ngô lại bệnh chết, Tiêu Tây Lâu vì cưới Tôn Tuệ San mà bị trục xuất ra khỏi môn tường, tranh chấp nội ngoại Hóa Hoa kiếm phái liền phát sinh.

Trong trường tranh đấu đó, Tiêu Đông Quảng đã làm rất nhiều chuyện không thể bù đắp được: Ông ta làm hại Tiêu Tây Lâu, cự tuyệt không cho ông quay về. Kỳ thực dĩ ý của Tiêu Tê Ngô trước lúc chết là để Tiêu Tây Lâu chấp chưởng Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Đông Quảng vì muốn hủy diệt chứng cứ mà ám sát người chứng, hãm hại tiền bối, thậm chí còn phạm phải rất nhiều tội ác ngập trời. Cuối cùng Tiêu Tây Lâu và Tôn Tuệ San chung quy cũng quay về nhà họ Tiêu, hợp sức đánh bại Tiêu Đông Quảng, nhưng lại không giết. Tiêu Đông Quảng bấy giờ mới ân hận đau khổ, không nghe một lời, dù chết cũng không chịu khôi phục thân phận trước kia, chỉ nguyện làm một người hầu, vĩnh viễn quét dọn từ đường, hơn nữa còn yêu cầu vợ chồng Tiêu Tây Lâu tuyệt đối không được tiết lộ ông ta chính là Chưởng thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng oai phong lừng lẫy năm xưa.

Vì thế người trong võ lâm đều nghĩ, Tiêu Đông Quảng đã bỏ mạng trong trận tranh giành nội ngoại Hoán Hoa kiếm phái, chẳng ai ngờ ông ta vẫn ở trong Kiếm lục Tiêu gia, làm một lão bộc ngày ngày quét dọn, cố giảm bớt tội nghiệt của mình!

Tiêu Đông Quảng không hề chết như lời đồn.

Tiêu Đông Quảng đang đứng trước mặt mọi người.

Tân Hồ Khâu không trốn chạy nữa, bởi vì lão biết mình đã bị bao vây. Lão muốn giết ra ngoài, thứ đầu tiên phải vượt qua chính là thi thể Tiêu Đông Quảng.

Lão ẩn mình trong nhà họ Tiêu suốt hai năm bảy tháng, vậy mà lại không biết Kiếm lục có cao thủ như Tiêu Đông Quảng.

Mười chín năm trước Tiêu Đông Quảng đã dùng một thanh kiếm gãy Cỗ Tùng tàn kiếm, đối chọi với “Trường Thiên ngũ kiếm” suốt ba ngày ba đêm, bất phân thắng bại. Đương thời, có người xếp ông ta đứng đầu trong Thất đại danh kiếm, mãi đến khi Tiêu Tây Lâu thống nhất nội ngoại Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Đông Quảng mai danh ẩn tích, tên của ông mới bị xóa khỏi Thất đại danh kiếm.

Có điều, bây giờ đã là hai mươi năm sau, kiếm của Tiêu Đông Quảng có còn sắc bén như xưa không?

Tân Hồ Khâu chậm rãi rút kiếm.

Kiếm của lão ta được giấu trong cán tẩu.

Thân kiếm thon hẹp mà mỏng, đen mà ánh đỏ, kiếm vừa được rút ra, một luồng sát khí lăng lệ lập tức tỏa khắp toàn trường.

Kiếm của Tân Hồ Khâu chỉ vào Tiêu Đông Quảng trước mặt, ngưng thần bất động.

Gió thổi hoa bay, hoa rụng trước mặt Tiêu Đông Quảng theo gió bay đi.

Thanh kiếm đen vừa hẹp vừa mỏng này không ngờ lại có ma lực như thế.

Tiêu Đông Quảng nhìn thấy kiếm, mi mắt không chớp lấy một cái.

Ông biết kiếm quang của Tân Hồ Khâu thật sự có thể giết người trong nháy mắt.

Trong một chớp mắt, thậm chí có thể giết ba cao thủ liên tiếp.

Tiêu Đông Quảng vậy mà lại vẫn có thể cười, khẽ than:

- Chuyên Chư thần kiếm, quả là lợi khí!

Chân mày Tân Hồ Khâu nhướng lên, nổi giận quát:

- Rút kiếm ra!

Tiêu Đông Quảng không đáp lời lão, vẫn cầm cán chôi, nói:

- Hai mươi năm trước, Tân Hồ Khâu nguoi tề danh với Khúc Kiếm Trì, đồng thời tiến vào Thất đại danh kiếm đương thời, vốn đã tâm mãn ý túc rồi. Nhưng nguoi tuổi trẻ khí thịnh, muốn tìm Lý Trầm Chu quyết một trận tử chiến. Lý Trầm Chu là bang chủ Quyền Lực bang, là đệ nhất cao thủ được võ lâm công nhận.

Nói đến đây, ông hơi ngừng lại một chút. Chỉ thấy Tân Hồ Khâu toát mồ hôi ầm ầm, siết chặt lấy chuôi kiếm.

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Lý Trầm Chu trước nay không lưu lại người sống, nhưng sau trận đó nguoi vẫn không chết, đối với chuyện này ta vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ. Sau này mới biết nguoi đã theo Không Dương Tân gia nhập Quyền Lực bang.

Lòng ngực Tân Hồ Khâu nhấp nhô kịch liệt, nhưng vẫn không nói gì.

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Hai năm trước, nguoi tới nhà họ Tiêu Hoán Hoa, lúc đó ta cũng không nghi ngờ nguoi, cho đến ba tháng trước... Nguoi biết ta làm thế nào phát hiện được thân phận của nguoi không?

Tân Hồ Khâu không khỏi lắc đầu, Tiêu Đông Quảng lại không đáp, quay sang phía Tiêu Tây Lâu, nói:

- Ba năm trước Quyền Lực bang sai người xâm nhập vào nhà họ Tiêu, bụng dạ khó lường, mưu tính sâu xa, sớm đã có dã tâm hùng bá thiên hạ, xem ra số lượng nằm vùng trong các môn phái võ lâm cũng không phải là ít.

Bấy giờ Tiêu Đông Quảng mới thông thả tiếp tục:

- Chờ đến khi nguoi không nhận nhận được nữa, ba tháng trước, cuối cùng cũng mượn cớ say rượu, kỳ thực là ngấm lên ra ngoài, hẹn nguoi so kiếm quyết đấu, vừa khéo bị ta thấy được. Ta còn biết nguoi không những là gián điệp, mà còn là một ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma!

Sắc mặt Tân Hồ Khâu lúc xanh lúc trắng, không có lời nào để chống đỡ. Tiêu Đông Quảng vẫn mỉm cười bình thản:

- Lý Trầm Chu sai nguoi xâm nhập vào trong nhà họ Tiêu, lâu không phát động, khiến nguoi không nhận nhận được, chỉ muốn thử tay, có đúng không? Tuyệt diệt thần kiếm danh chấn võ lâm, nếu không tiếp tục chém giết trên giang hồ thì sao có thể giữ được địa vị một trong bảy đại danh kiếm?

... Tân Hồ Khâu muốn có được quyền lực, vì thế nghe lệnh Lý Trầm Chu, nhưng lại không cam chịu lạng lẽ, vì thế lấy cớ say rượu, lén rời khỏi nhà họ Tiêu, nhuộm máu giang hồ.

... Nhưng cũng chính vì thế mà bị Tiêu Đông Quảng nhìn ra sơ hở.

... Mấy năm nay, Tân Hồ Khâu đúng là danh tiếng vang dội, còn Tiêu Đông Quảng cũng đúng là từ từ tan biến, đây là cái giá phải trả, bây giờ rơi vào hiểm cảnh, há chẳng phải dùng máu và mồ hôi để đổi lại sao?

Tân Hồ Khâu không lên tiếng, Tiêu Đông Quảng nói:

- Chuyên Chư kiếm của nguoi danh động giang hồ, nguoi sở dĩ thường xuyên luyện kiếm có thành tựu, một mặt cũng nhờ hai mươi bốn năm trước ở Hồ Khâu may mắn lấy được Chuyên Chư Kiếm, chỉ là....

Tân Hồ Khâu nhướng mày, không nhận được hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Tiêu Đông Quảng nói từng tiếng một:

- Kiếm của ta gọi là Cổ Tùng tàn khuyết, lấy kiếm so kiếm, chúng ta có thể ngang tài ngang sức, không ai chiếm được tiện nghi.

Tiêu Đông Quảng ngoại hiệu Chương thượng danh kiếm, dùng qua ba mươi sáu thanh bảo kiếm trong võ lâm, đến cuối cùng mới dùng một thanh kiếm gãy, thanh kiếm gãy đó chính là Cổ Tùng tàn khuyết.

Tiêu Đông Quảng là danh gia xem kiếm nổi tiếng, kiếm được ông ta bình phẩm tự nhiên là không thể sai.

Tân Hồ Khâu nhìn lợi khí không gì không phá được trong tay, trong lòng lại không thể tìm đâu được tự tin không gì phá nổi năm xưa.

Tiêu Đông Quảng lạnh lùng nói:

- Càng quan trọng hơn là, còn có một điểm..

Tân Hồ Khâu nhìn Tiêu Đông Quảng, nghiêng chặt răng không hỏi, Tiêu Đông Quảng nhìn Tân Hồ Khâu thật sâu, sau đó nói:

- Ba năm nay, ngươi không lúc nào không nghĩ đến việc ra ngoài thử kiếm, còn ta suốt hai mươi năm nay không lúc nào là không luyện kiếm.

Tiêu Đông Quảng mỉm cười một chút, kiêu ngạo nói:

- Cùng là hai mươi năm, ngươi nóng lòng so kiếm, ta chuyên tu với kiếm. Hai mươi năm trước ta đã liệt danh vào Thất đại danh kiếm đương thời, hai mươi năm sau, kiếm pháp của ta đã trên cả Trương Lâm Ý. Trận chiến này, ta nắm chắc mười phần có thể giết ngươi, ngươi, hoàn toàn không có cơ hội!

Tân Hồ Khâu đỏ mặt mồ hôi như mưa, tay cầm kiếm run rẩy, khăn giọng quát:

- Ngươi rút kiếm ra, động thủ!

Bạn đang đọc truyện *Được Mãi Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chuyên Chư thần kiếm, Cổ Tùng tàn khuyết

Bất kỳ ai đã thành danh đều sẽ không tránh khỏi bận rộn, đều sẽ lơ là luyện kiếm, ngay cả Tiêu Tây Lâu cũng không phải ngoại lệ.

Tiêu Tây Lâu vô cùng đồng cảm, ông hiểu rất rõ những gì người anh em của mình vừa nói. Nếu như bây giờ Tiêu Đông Quảng muốn tranh chức chương môn Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Tây Lâu được xếp vào một trong Thất đại danh kiếm cũng tuyệt không phải là đối thủ.

Có thể thấy cái giá phải trả để thành danh lớn đến thế nào. Tiêu Đông Quảng từ bỏ danh vọng, lại chuyên tâm cần cù luyện kiếm suốt hai mươi năm.

Tiêu Tây Lâu hi vọng người con út của mình có thể hiểu được đạo lý này: Bất kỳ thiên tài nào cũng đều bước ra từ trong vô số khổ luyện. Ông đã để ý thấy Tiêu Thu Thủy đang ôm tâm tình quang vinh, phần khích để chờ đợi trận đại chiến ập tới.

Lúc này Tiêu Đông Quảng không tiếp tục nói nữa, chậm rãi rút kiếm ra.

Kiếm của ông ta nằm trong cán chổi.

Đó là một thanh kiếm gãy, chẳng tỏa sáng, có vết nứt, giống như một cành tùng cổ.

Thế nhưng khi kiếm rút ra lại khiến cho Chuyên Chư kiếm trên tay Tân Hồ Khâu tỏa ánh đỏ.

Kiếm cũng có tình cảm?

Chẳng lẽ cả kiếm cũng biết, anh hùng trọng anh hùng?

Tiêu Đông Quảng rút kiếm ra, lại rất cẩn thận đặt chổi xuống trước mặt, cách người chưa tới một thước.

Ông đặt chổi xuống cũng chăm chú như lúc ông quét dọn.

Chăm chú như đang tiến hành một sự nghiệp vĩ đại và cao quý, không thể để kẻ khác xen ngang.

Người này ngay cả với chổi quét rác của mình cũng chăm chú như vậy, chẳng phải khi luyện kiếm sẽ càng chuyên tâm ư?

Tiêu Thu Thủy quan sát, ánh mắt không khỏi phát sáng.

Trong đầu hần chợt nhớ tới một chuyện rất quen, hẳn còn chưa nhớ ra được là chuyện gì thì đã vô thức nhìn sang bên cạnh.

Vì thế hắn trông thấy Đường Phuong, mà Đường Phuong cũng rất trùng hợp vội vã quay mặt đi.

Hóa ra Đường Phuong đang nhìn phía đó, chẳng lẽ vừa rồi nàng đang nhìn sang bên này... Đường Phuong trông nghiêng trắng ngần như tuyết, ngồi lâu phía xa tầng tầng lớp lớp. Tiêu Thu Thủy nhìn tà áo đen tuyền của Đường Phuong, tự dừng lại nghĩ tới bốn chữ: Trùng lâu phi tuyết.

Tân Hồ Khâu nhìn Tiêu Đông Quảng, ánh mắt lại phát hồng mang!

Kẻ thù đối mặt, hai mắt đỏ ngầu, (thiếu)

Tân Hồ Khâu hét lớn một tiếng, nhưng lại vẫn không cử động!

Tiếng hét này khiến cho mọi người đều có ảo giác là Tân Hồ Khâu đã ra tay rồi!

Đến cả Tiêu Tây Lâu cũng không khỏi nắm chặt kiếm, thoáng căng thẳng.

... Trong tay Tiêu Đông Quảng đã có kiếm, Tân Hồ Khâu lại không chịu được những lời phá vỡ lòng tin của lão của Tiêu Đông Quảng, tại sao Tân Hồ Khâu vẫn không ra tay?

Một thoáng chậm trễ, chờ đến đúng lúc mọi người nghĩ rằng lão không ra tay thì mới xuất thủ.

Một kiếm phóng ra, đâm thẳng vào yết hầu.

Không có nhiều biến hóa, thậm chí cũng chẳng có động tác chuẩn bị, đến cả kiếm phong cũng không có.

Cuộc sống kiếm khách hơn hai mươi năm đã sớm làm Tân Hồ Khâu hiểu rõ, thế nào mới là công kích hữu hiệu nhất.

Tiêu Đông Quảng giờ kiếm lên xong, phát hiện Tân Hồ Khâu chỉ hét chứ không xuất kích liền thu kiếm về, lúc này Tân Hồ Khâu lại công tới!

Tiêu Đông Quảng kịp thời hoành kiếm, “keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, tuy đỡ được nhát đâm nhưng Chuyên Chư thần kiếm của Tân Hồ Khâu đã áp chế Cổ Tùng tàn khuyết của ông.

Vừa lên đã chiếm được tiên cơ, Tân Hồ Khâu lập tức mừng rỡ.

Tiêu Đông Quảng đánh mất chủ động, nhưng không ngờ ông ta còn làm một chuyện đáng sợ hơn nữa.

Ông lập tức bỏ kiếm!

Ông vứt bỏ Cổ Tùng tàn khuyết.

Cổ Tùng tàn khuyết danh động võ lâm, người khác cầu còn không được!

Ông bỏ kiếm để giành lấy chủ động, nhưng không có kiếm thì làm thế nào địch lại Tân Hồ Khâu?

Tân Hồ Khâu không kịp nghĩ nhiều, tay trái đưa lên, bắt lấy kiếm gãy, trong lòng vui mừng không thôi, đúng lúc đó, tâm hắn lại chột trảm xuống!

Tiêu Đông Quảng vừa bỏ kiếm, chân lại đá chổi quét lên, dùng đuôi quét, hất thẳng vào mặt Tân Hồ Khâu!

Tân Hồ Khâu bắt chéo hai kiếm, ngăn cản thế quét. Nhưng lão ta dùng hai tay cầm kiếm, không còn tay để bắt lấy đuôi chổi. Hai kiếm tuy sắc bén nhưng đuôi chổi rất dày, vừa bắn vừa hồi, nhát thời cũng không cắt được bao nhiêu.

Trong khoảnh khắc tầm mắt lão bị che khuất, cán chổi của Tiêu Đông Quảng đã đâm thẳng vào bụng Tân Hồ Khâu!

Tân Hồ Khâu kêu thảm một tiếng, mọi người bấy giờ mới nhận ra, phần đuôi trúc để quét của chổi tuy vừa cùn vừa bắn nhưng cán chổi lại cực kỳ nhọn, bóng loáng, hơn nữa đầu cán còn vô cùng sắc nhọn.

Tiếng kêu thảm của Tân Hồ Khâu ngừng lại, nhìn trừng trừng vào Tiêu Đông Quảng, Tiêu Đông Quảng lùi lại ba bước, vỗ vỗ tay, giống như vừa làm xong một công việc rất vĩ đại, thờ phào một tiếng, nói:

- Mười một năm trước ta đã biết thứ cần luyện không phải là kiếm trong tay mà chỉ cần trong tâm người có kiếm bất cứ thứ gì cũng có thể thành lợi khí.

... Vì thế cán chổi chính là kiếm của ông ta.

... Ông ta ngày ngày quét rác, cũng chẳng khác nào kiếm không rời tay.

... Cho nên Tân Hồ Khâu vì đoạt kiếm mà chết dưới kiếm.

... Dưới một thanh “kiếm” quét rác.

Kiểm của Chuông thượng danh kiếm danh chấn giang hồ hai mươi năm trước, hôm nay không ngờ lại là một cán chổi quét rác!

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, trong trận chiến này, hắn đã học được rất nhiều điều.

Đến khi hắn giật mình tỉnh lại thì phát hiện, mấy người trẻ tuổi đã tự động hợp lại một chỗ, Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên đang nói chuyện với Đường Phương.

Tiêu Thu Thủy tất nhiên là cũng cực kỳ tự nhiên lại gần, tham gia vào câu chuyện.

Lúc này, Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ cũng tới cạnh Tiêu Đông Quảng, bắt đầu hàn huyên.

Tiêu Thu Thủy tới gần, Đặng Ngọc Hàm đang nói đến đoạn hưng phấn:

- Một kiếm của Tân Hồ Khâu thắng ở khí thế, một người luyện đủ khí thế, kiếm thế cũng tự nhiên là bất phàm. Một kiếm của Tiêu bá bá lại thắng ở không gì không thành kiếm, không đâu không có kiếm, không gì không là kiếm, vì thế cũng không thể chống đỡ!

Đặng Ngọc Hàm là cao thủ Hải Nam kiếm phái, hắn bình luận kiếm pháp tự có kiến giải riêng. Tà Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, hỏi:

- Vậy Hải Nam kiếm pháp của cậu so với đó thì thế nào?

Đặng Ngọc Hàm trầm ngâm một lúc, thờ dãi đáp:

- Không thể so mà cũng không dám so. Nếu là anh trai tôi tới đây thì còn có thể đấu một trận. Anh ấy từng nói với tôi: “Muốn xuất kiếm thì phải nhanh, nhanh có thể là tất cả, nhanh đến mức không kịp ngăn cản, không kịp ứng biến, vừa xuất kiếm đã lấy mạng đối phương. Cứ như vậy, anh tôi nói nhanh, quái, và độc là yếu quyết của kiếm đạo. Khi tôi đòi địch cũng nhận thấy nó rất hiệu quả. Loại kiếm phái này gần như vô lại, không cần quy cách, không giống kiếm pháp của Tiêu bá bá, tự tạo phong cách, ý cảnh cực cao.

Đặng Ngọc Hàm là em của Đặng Ngọc bình, còn Đặng Ngọc Bình chính là chuông môn Hải Nam kiếm phái.

Tà Khâu Siêu Nhiên thấy Tiêu Thu Thủy đi tới liền hỏi:

- Cậu thì sao? Lão đại, cậu cũng dùng kiếm, có ý kiến gì không?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Ý tôi cũng đại khái giống ý Đặng Ngọc Hàm, nhưng tôi không đồng ý Đặng Ngọc Hàm nói kiếm pháp của bá bá là tự tạo phong cách. Lúc này bá bá dùng đuôi chổi đánh mặt, kỳ thực là biến hóa từ kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái. Hoán Hoa kiếm phái có rất nhiều hoa chiêu, kiếm pháp phức tạp, kiếm khí tung hoành, kiếm chiêu thực dụng chân chính không phải kiếm chiêu hoa mỹ. Loại bỏ tất cả những gì không tốt, những thứ còn lại thông thường đều thực dụng, tiện lợi, đồng thời cũng rất đẹp. Đuôi trúc của chổi rất nhiều, nhất chổi quét vào mặt đó rất giống chiêu Mãn thiên tinh đầu trong Hoán Hoa kiếm pháp, chiêu quay cán chổi đâm rất giống Đào sấp trong miêu của Hoán Hoa kiếm phái. Tôi cảm thấy bá bá sử dụng Hoán Hoa kiếm pháp giống như vật sống, tận dụng mọi sự vật, mọi thời cơ, thậm chí còn bổ sung thêm biến hóa, nhưng bác ấy không hề tự sáng tạo nên đường mới. Điểm này khiến tôi ngộ ra, Hoán Hoa kiếm pháp của nhà tôi có rất nhiều điểm tuyệt diệu, chỉ là bình thường chúng tôi không chịu nỗ lực, không chịu chú ý, cứ tách rời người và kiếm chứ không hợp nhất lại!

Đang lúc Tiêu Thu Thủy nói đến mức lâm li bất tận thì Đường Phương bỗng phì cười.

Da mặt Tiêu Thu Thủy nóng lên, ngượng ngịu hỏi:

- Cô cười...

Đường Phương khẽ nghiêm mặt lại, cố ý không nhìn hắn, đáp:

- Tôi không cười anh.

Tiêu Thu Thủy đang muốn nói, đám Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên đã bật cười ha hả, Tiêu Thu Thủy nhất thời quần bách, không biết phải làm thế nào.

Đường Phương không nhịn được cười, giải vây cho hắn:

- Đúng là tôi cười anh...

Đoạn lại cố nén cười, chung quy vẫn không kìm được, nụ cười giống như một đóa hoa thủy tiên nở bung giữa làn nước xuân trong vắt.

Tiêu Thu Thủy quả thực là trông đến ngây dại, vội vàng quay đi không dám nhìn nữa, ngập ngừng nói:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?....

Mọi người lại cười lớn, Đường Phương cười đáp:

- Tôi đang cười.... Cười cái bộ dạng.... Nói chuyện cứ như ta đây số một của anh.

Mọi người càng cười dữ, bao gồm cả mấy vị tráng đinh xung quanh, ai cũng ôm bụng cười bò ra. Bỗng nhiên Đường Phương lại nghiêm túc nói:

- Khí phách cũng rất tốt.

Nói đoạn mỉm cười, vô cùng dịu dàng.

Tà Khâu Siêu Nhiên dần hòa:

- Được rồi, được rồi, các cậu bàn kiếm luận đạo, tôi thì sao? Với kiếm thuật một khiêu cũng chẳng thông, nếu luận kiếm, không bằng chúng ta tới tìm Kiếp Sinh, kiếm pháp của Kiếp Sinh cũng rất cao.

Đặng Ngọc Hàm cười nói:

- Siêu Nhiên lão đệ, mặc dù cậu không dùng kiếm nhưng kẻ nào gặp phải hai tay cậu, hà hà.

Tà Khâu Siêu Nhiên tuy không am hiểu kiếm thuật nhưng hắn là cao đồ của Cẩm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho và Ứng trảo vương Lôi Phong, các loại đại tiểu giản phồn cầm nã thủ trong thiên hạ hắn đều biết cả. Ai đụng phải hai tay Tà Khâu Siêu Nhiên, thật cũng như Tề thiên Đại thánh gặp phải Phật tổ Như Lai, mặc cho người bay nhảy thế nào cũng không thoát khỏi năm ngón tay hắn.

Tà Khâu Siêu Nhiên cười đáp:

- Không nói nhiều nữa, tới tìm Kiếp Sinh đi.

Kiếp Sinh chính là Khang Kiếp Sinh, Khang Kiếp Sinh chính là con trai Khang Xuất Ngư, mà Khang Xuất Như thì lại là Quan nhật kiếm khách được xếp vào một trong bảy đại kiếm thủ đương thời.

Khang Kiếp Sinh cũng là thâm giao với Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên, hôm nay họ cười đùa nói chuyện như ngày thường, đương nhiên cũng không quên chia sẻ với Khang Kiếp Sinh một phần.

Lúc này họ nói chuyện lại có một Đường Phương nhưng tất cả căn bản không hề coi cô là người ngoài, vô cùng thân thuộc, giống như đã quen biết nhau từ rất lâu, cùng cười đùa, cùng vui vẻ, cùng trêu chọc.

Vì thế họ vừa đi vừa nói chuyện, tới Quan ngư các.

Đường Phương hỏi:

- Kiếp Sinh huynh cũng là Cẩm Giang tứ huynh đệ?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Không phải, tứ huynh đệ là tôi, Tà Khâu, Ngọc Hàm và Đường Nhu.

Đường Phương kinh ngạc hỏi:

- A Nhu? Vậy thì anh là lão đại?

Tà Khâu Siêu Nhiên cười đáp:

- Đúng thế, hắn là lão đại, bọn tôi đều quen gọi hắn là lão đại rồi.

Đường Phương bỗng mỉm cười, chăm chú nhìn Tiêu Thu Thủy, nụ cười rất nhẹ, giống như chim yến lướt mây, gió nhẹ mưa phùn. Cô nói:

- Hóa ra lão đại là anh.

Đặng Ngọc Hàm hỏi:

- Đường huynh đệ không biết là có kẻ với cô...

Một tiếng “Đường huynh đệ” lại gợi lại cảnh tượng ngày xưa cùng sống với Đường Nhu, trong lòng đau đớn, không tiếp tục được nữa.

Đường Phương nhẹ nhàng nói:

- A Đại là đại ca tôi yêu quý nhất, A Nhu là em trai tôi thích nhất. Hắn thường nhắc với tôi về Cẩm Giang tứ huynh đệ, hắn nói hắn là lão tứ, mấy người còn lại đều là nhân vật không thể coi thường... nhất là lão đại... Nhưng hắn chưa từng kể ai là lão đại, ai là lão nhị, ai là lão tam... Vì thế tôi cũng không biết... Hóa ra là các anh!

Tà Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Thế nào, cứ như chúng tôi không giống bình thường vậy?

Đặng Ngọc Hàm tò mò hỏi:

- Đường Nhu kể với cô là chúng tôi như thế nào?

Đường Phương mỉm cười ngọt ngào:

- Các anh ai là lão tam? Ai là lão nhị?

Tà Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Tôi là lão nhị, hần là lão tam.

Đường Phương cười nói:

- A Nhu nói kiếm pháp lão tam rất sắc bén, có thể một kiếm xuyên thủng Chuồng tâm lõi của “Xuyên sơn giáp” Mao Tu Nhân. Kiếm của hần cũng rất kỳ diệu, có một lần liều mạng, đánh trả một kiếm, góc độ thần kỳ nhưng lại không đâm trúng người, còn ngoan độc đến mức, không kịp thu thế, đâm ngược trúng vào... móng mình...

Đường Phương dù sao cũng là thiếu nữ trẻ, vốn là một kiếm đâm trúng vào “đít”, nàng thuận lý thành chương, sửa thành “mông”

Tà Khâu Siêu Nhiên nghe mà ôm bụng cười sằng sặc, cười đến mức thở hổn hển, Đặng Ngọc Hàm thì hậm hực, hừ hừ nói:

- Đường Nhu... Đường Nhu, tên nhóc con này!

Tiêu Thu Thủy nhin cười, hỏi:

- Lão nhị thì sao? Đường Nhu nói Tà Khâu thế nào?

Đường Phương mỉm cười đáp:

- Lão nhị à, hần nói lão nhị là người ba phải thế nào cũng được, nhưng bốn huynh đệ hành động, hần nhất định sẽ tham gia, nhất định sẽ ủng hộ. Có lần hần và ba vị lão quyền sư giao đấu, hai cánh tay không ngờ lại bắt được ba đôi quyền, thật sự kinh người, chỉ tiếc... chỉ tiếc là...

Tà Khâu Siêu Nhiên nghe đến nhập thần, không nhin được hỏi:

- Chỉ tiếc làm sao?

Đường Phương hé miệng cười:

- Chỉ tiếc là thích đánh.... Lần đó lão nhị đánh nhau với Cửu chỉ cảm long Giang Dịch Hải trong “Ngũ hồ nã Tứ hải”, đánh lâu không được, cảm nã đối sách, lão nhị bỗng đánh một phát... Lúc ấy mới làm Giang lão gia tử thối quá phải bỏ chạy.

Lần này đến lượt Đặng Ngọc Hàm cười lăn cười bò, Tà Khâu Siêu Nhiên ngáy ra bên cạnh, sắc mặt đỏ như Quan Công, làm bầm:

- Đường Nhu... Đường Nhu sao đến chuyện này... mà cũng kể ra!

Đặng Ngọc Hàm cười chán, lại tò mò hỏi:

- Lão đại thì sao? Đường Nhu có kể không?

Tà Khâu Siêu Nhiên cũng vớ được chuyện để xuống thang, thăm dò:

- Đường Nhu nói lão đại thế nào?

Đường Phương liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Anh ta à...

Tiêu Thu Thủy thấy hai người trước đều chẳng có kết cục tốt, vội vàng xua tay nói:

- Ách, không không không, không cần nói nữa, tôi không cần biết...

Đặng Ngọc Hàm cười xấu:

- Này này này, cậu không cần biết, nhưng bọn tôi lại muốn nghe...

Tà Khâu Siêu Nhiên không ngờ lại cung tay vái dài, nói:

- Đường cô nương, xin mà xin mà, kể đi kể đi!

Đường Phương cười nhẹ:

- Hần nói...

Đôi mắt đẹp khẽ liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào nữa, trong lòng đã sớm chửi Đường Nhu đến mấy chục lần. Tà Khâu Siêu Nhiên lại càng làm trò:

- Kể đi! Kể đi!

Đặng Ngọc Hàm xen vào:

- Đừng rộn! Đừng rộn!

Đường Phương bật cười khúc khích:

- Hần nói à... Lão đại không phải là người!

Tiêu Thu Thủy chỉ còn thiếu nước kiếm cái lỗ nẻ nào đó mà chui xuống, Đặng Ngọc Hàm “sặc” một tiếng cười lớn, Tà Khâu Siêu Nhiên lại càng nhìn Tiêu Thu Thủy, nháy nháy mắt.

Đường Phương ngừng một chút, tiếp tục kể:

- A Nhu nói, bình sinh hần chỉ bội phục hai người, một là đại ca, một là lão đại. Hần nói đại ca tuổi vừa ba mươi nhưng đã lãnh tụ quần luân, đôn hậu, cẩn trọng. Lão đại hần mới chỉ hai mươi nhưng đã dám vượt râu hùm Chu đại thiên vương, vì một con chó con bị ngược đãi mà dám ra tay cả với “Sur công hồ bà”(*). Vì tưởng nhớ Khuất phu tử mà không ngại tới tận Tỷ Quy, đọc thơ Lý Bạch, Đỗ Phủ mà đến tận Tế Nam, lên lầu Thái Bạch, leo tháp Từ Ân, dạo núi Chung Nam, như si như cuồng... A Nhu nói, lão đại mặc dù phóng đảng nhưng cũng không hổ là nhân kiệt đương thời.

Đường Phương nói xong, ánh mắt không nhìn Tiêu Thu Thủy mà lại vọng về phương xa, ả ước có chút đau thương.

Tiêu Thu Thủy lúc đầu vô cùng bối rối, sau liền máu nóng sôi trào, cuối cùng trong lòng lại chua xót, nhớ tới Đường Nhu. Đường Nhu ơi Đường Nhu, cậu thiếu niên yếu ớt mà quật cường đó... Đường Nhu. Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút, cuối cùng nói:

- Đường cô nương, Đường Nhu hần... Hần ở Cự thạch hoành than... đã bị...

Ánh mắt Đường Phương vẫn nhìn về phương xa, nhẹ giọng đáp:

- Tôi biết.

Mọi người đều trầm mặc, chậm rãi bước đi, Đường Phương lại nói:

- Đại ca đừng bỏ câu đưa thư cho tôi, tôi xem thư lập tức tới đây, không ngờ đại ca cũng...

Đường Phương không nói gì thêm nữa, mấy người Tiêu Thu Thủy đều hiểu rõ, Đường Phương liền tiếp mất đi hai người thân mà nàng tôn kính nhất và yêu thích nhất, nội tâm đang vô cùng đau đớn.

Tà Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Ngoài bốn gã bảo bối bọn tôi ra, chúng tôi còn có mấy người bạn khác, giống như Kiếp Sinh...

Đường Phương cũng thấy không khí quá bi thương, gượng cười nói:

- Ồ, Kiếp Sinh? Rất ít khi nghe A Nhu nhắc tới.

Tà Khâu Siêu Nhiên lèm bèm nói:

- Kiếp Sinh à? Tên nhóc ấy, Quan nhật kiếm pháp của hần cũng rất được. Bọn tôi gặp cha con hần trong Thành Đô, lúc đó bọn họ đang giao đấu với thủ hạ của Chu đại thiên vương, lấy một kiếm đấu Tứ côn. Chúng tôi tới nơi, lấy năm đánh một, thủ hạ Chu đại thiên vương lập tức bôi dầu dưới chân...

Tà Khâu Siêu Nhiên đưa tay làm bộ đang bay ngang, “vụt” một tiếng ghéech lên, cười nói:

- Biển sạch!

Chu đại thiên vương là đại minh chủ của Trường Giang tam hiệp, thập nhị liên hoàn ở thủy đạo, Chu đại thiên vương còn gọi là Chu lão thái gia, nguyên danh Chu Thuận thủy. Thủ hạ của lão có Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chương, Song thần quân. Trường Giang Tam anh thất bại bị bắt dưới chương kiếm của Cẩm Giang tứ huynh đệ, sau đó lại bị Phó Thiên Nghĩa thừa dịp giết chết. Tứ côn là “Trường Giang tứ điều sà”, bốn kẻ này võ công càng cao lại càng không từ một việc ác nào. Trong trận ở Thành Đô, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Nhu, Khang Kiếp Sinh thực sự đã khiến cho bốn tên này ăn quả đắng phải chạy trốn, vì thế Tả Khâu Siêu Nhiên kể đến đây cũng dương dương tự đắc.

Đường Phương cười to:

- Cuộc sống của các anh đúng là vui vẻ!

Đặng Ngọc Hàm cướp lời:

- Còn có chuyện vui hơn cơ. Lão đại còn có hai người bạn...

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Một người tên Thiết Tinh Nguyệt, một người tên Khâu Nam Cổ...

Tả Khâu Siêu Nhiên tiếp lời:

- Hai người bọn hấn nhé, hắc, một con trâu gỗ, một tên phá rồi, đúng là mẹ của tôi ơi...

Đường Phương hứng thú nhìn họ, truy vấn:

- Sao lại mẹ của tôi ời? Mau kể nghe xem nào!

Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng ngáp một cái, vắn vắn lưng, lười biếng nói:

- Tôi qua ngủ không ngon, không nói.

Đường Phương bĩu môi:

- Đồ hẹp hòi! Làm bộ làm tịch!

Bốn người bọn họ, vừa gặp mặt mà như đã quen, vừa đi vừa nói chuyện, tới gần Trường Giang kiếm thất. Bấy giờ mặt trời đã lên cao, bốn người cười nói nói, thực giống như thiên hạ thái bình, nữ ôn nhu, nam hào sảng, mọi người đều vui vẻ giữa năm tháng núi sông...

Nhưng có thật là thù hận đã ở lại tít ngoài xa không?

Không, Đường Phương bỗng nhíu mày nói:

- Hôm qua khi tôi tiến vào Kiếm lục, xuyên qua vòng vây của Quên Lục bang, hình như nghe thấy nói Nhất động thần ma đã tới rồi. Hiện tại bọn chúng có Nhất động thần ma, Phi đao thần ma, Tam tuyệt kiếm ma, chúng ta có Tiêu bá bá, Tiêu đại hiệp, Chu thúc thúc, vừa đủ có thể liều một trận.

Tiêu Thu Thủy lo âu:

- Bọn chúng thực tăng mạnh, nhưng lại không tấn công, chỉ sợ bên trong có trở ngại...

Đúng lúc đó, sau lưng bỗng vang lên tiếng tay áo phát động.

Đường Phương là người đầu tiên phát hiện ra, lập tức quay lại.

Người tới không phải ai xa lạ, chính là Tiêu Đông Quảng.

Chỉ thấy Chương thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng mỉm cười hiền hậu, hỏi:

- Các cháu đang đi đâu?

Tiêu Thu Thủy cung kính đáp:

- Tôi Quan ngự các thăm hỏi bệnh tình Khang tiên sinh.

Tiêu Đông Quảng nói:

- Tốt lắm. Ta có việc cần nói với cháu, cũng phải tới Quan ngự các, chúng ta đi trước một bước.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là đáp: “Vâng”, nhưng trong lòng không khỏi chợt sinh ra một cảm giác lưu luyến. Lúc này mặt trời lên cao, lá non xanh mơn,

hoa khoe sắc thắm, dưới hồ nước chảy, trong suốt tới đáy, nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy lại thoáng có chút gì đó không nở ròi xa.

Đương nhiên hấn vẫn cùng Tiêu Đông Quảng đi trước một quãng dài. Mấy người Đặng Ngọc Hàm đều hiểu hai bác cháu họ có việc cần bàn nên cũng cố ý đi chậm lại, để Tiêu Đông Quảng và Tiêu Thu Thủy đi đằng trước.

Câu đầu tiên của Tiêu Đông Quảng đã khiến Tiêu Thu Thủy xấu hổ không biết đề đâu cho hết:

- Ta trông giữ Kiến thiên động gần hai mươi năm. Hai mươi năm này cháu rất ít khi vào Kiến thiên động cúng bái tổ tiên, cho dù theo cha vào cúng thì cũng bứt rứt không yên, cháu có thừa nhận không?

Tiêu Thu Thủy tuy rằng hổ thẹn nhưng vẫn thần nhiên thừa nhận:

- Dạ đúng.

Tiêu Đông Quảng lại vỗ vai Tiêu Thu Thủy, cười lớn:

- Ta thích cái tính đại trượng phu gặp việc dám làm dám chịu như của cháu! Làm là làm! Không là không! Đúng thì bảo đúng! Sai thì nhận sai! Có cái gì mà không làm được!

Tiêu Thu Thủy vụt ngừng đầu, nhìn người bác ruột đã sống suốt hai mươi năm như nô bộc, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn đó vẫn thấp thoáng hiện ra bóng dáng hào hùng, hoành tảo giang hồ hai mươi trước!

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Hai mươi năm nay, nhị ca Khai Nhận của cháu là thành tâm chính ý nhất. Mỗi ngày ở trong trang đều quần áo chỉnh tề, cung kính bái tế. Đại ca của cháu, Dịch Nhân, mỗi dịp đại điển, ra vào đường hoàng, đã ắt ước có khí tượng trong mắt vô thần. Chỉ có cháu...

Tiêu Đông Quảng mắt sắc như điện, nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy:

- Cháu bình thường cúng bái qua loa, nhưng mỗi dịp lễ tiết, hay trong nhà có chuyện, hoặc là ngày giỗ tổ tiên, cháu còn thành tâm thành ý hơn bất kỳ ai. Bốn năm trước mẹ cháu bệnh nặng, cháu liền chân thành lễ bái, một ngày ba lần, nhưng lại không hề nói ra nửa chữ với người khác, ta mới biết cháu không phải là loại người bất cần thiếu lễ nghĩa. Lại quan sát cháu cúng bái lúc bình thường, lời khấn đều không theo khuôn thức cố định mà toàn cầu xin loạn xạ, vừa xin thử kiếm thành danh, lại cầu cha mẹ trường sinh bất lão, lúc lại muốn được một cô vợ như hoa như ngọc...

Tiêu Thu Thủy càng lúc càng không dám ngừng đầu lên. Hấn vạn vạn lần không ngờ được, “bác Quảng” mà mình nghĩ là vừa câm vừa điếc này lại có thể nghe thấy hết tất cả mọi nguyện vọng của mình khi cúng tế.

Chỉ nghe Tiêu Đông Quảng cười ha ha, nói:

- Thế thì có gì mà xấu hổ?! Nhớ Tiêu Đông Quảng ta tung hoành giang hồ hai mươi năm trước, cũng đều vì tâm niệm không yên, muốn hùng đồ thiên hạ, bị quyền lực làm mờ mắt, vì thế mà sai lầm, không thành được đại sự. Hôm nay biết sai, làm nô bộc hai mươi năm nhưng bình sinh vẫn ghét nhất là loại tiểu nhân dối trá, làm bộ nho nhã, làm ăn cầu thả, nói năng tùy tiện!

Lại thêm một câu:

- Cháu tâm như trẻ nhỏ, lại có tráng chí, cười cợt mà không mất đi chân ý, vậy là rất tốt, ta rất thích!

Đoạn ngừng đầu lên trời cười vang:

- Cha cháu cứ thích trợn mắt, vênh râu lên với cháu chứ ta thì rất quý!

Tiêu Thu Thủy vừa mừng vừa sợ, chẳng ngờ vị “bá bá” này lại thân thiết với hấn như vậy, mà hấn thì ngày thường vốn đã thích ngao du, kết giao bằng hữu rồi. Tiêu Tây Lâu thường lắc đầu than thở, Tiêu Thu Thủy vừa không có chí lớn, không như Tiêu Dịch nhân, lại vừa không lễ nghi, không bằng Tiêu Khai Nhận. Trong ba anh em, Tiêu Tây Lâu lo lắng nhất là Tiêu Thu Thủy vô dụng, tìm nhầm bạn xấu, chơi bời quên gốc. Tiêu thu Thủy lại không biết có người bác ruột tâm đầu ý hợp với hấn như thế, nhất thời chẳng biết phải nói gì mới tốt.

Tiêu Đông Quảng cười ha ha, nói:

- Đây, cầm lấy...

Đưa tay vào lòng lấy ra một thanh kiếm, đưa sang cho Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy vội vàng đưa hai tay nhận lấy, bỗng giật bắn người.

Đó là một thanh kiếm.

Kiếm không phát quang, thân kiếm hẹp mà dài.

Chuyên Chur thần kiếm!

Hóa ra là Chuyên Chur thần kiếm của Tân Hồ Khâu!

Tiêu Thu Thủy vô cùng hoảng hốt, vội nói:

- Cái này, cái này, cháu, không nhận nổi...

Tiêu Đông Quang trừng mắt:

- Hừ! Cái gì mà không nhận nổi! Cầm lấy! Thần kiếm vốn vô quang, đưa cho người có ánh sáng sử dụng mới thực sự tỏa sáng! Kiếm do tâm sinh, ma đầu sử kiếm sẽ thành ma kiếm, chỉ mong có ngày cháu có thể dùng kiếm này, biến nó thành thần binh!

Tiêu Thu Thủy nghe vậy mà trong lòng chấn động, tay cầm kiếm không khỏi siết chặt lại. Tiêu Đông Quang nói:

- Cháu dùng kiếm này thì không sử được Mãn thiên hoa vũ của Hoán Hoa phái nữa...

Mãn thiên hoa vũ là một trong ba tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái. Khi sử ra chiêu này phải vận nội kinh chấn vỡ thân kiếm, hóa thành hoa bay đầy trời, tập kích kẻ địch, khiến người ta không thể ngăn cản.

Chuyên Chur là bảo kiếm, nội lực chưa chắc đã có thể đánh gãy, huống gì là chấn vỡ.

Chỉ nghe Tiêu Đông Quang nói tiếp:

- Chỉ là nhà họ Tiêu Hoán Hóa chúng ta, chiêu thức sao có thể như vật chết?! Tổ tiên họ Tiêu chúng ta đi khắp giang hồ, tự mang bảo kiếm, cũng không không thấy ai không dùng nổi Mãn thiên hoa vũ. Chiêu này vẫn được truyền lại nhiều đời, chỉ là các sử dụng khác nhau mà thôi.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, hỏi:

- Thỉnh giáo bá bá, cách dùng thế nào?

Tiêu Đông Quang vẫn đang đi đột nhiên ngừng lại, ngẩng mặt lên trời trầm trù, khẽ day thái dương, nói:

- Vừa rồi ra bàn bạc với cha cháu, bảo vệ lâu dài ở đây cũng không phải là cách tốt. Cần phải phái người thông báo với Quế Lâm, lệnh cho ngoại Hoán hoa ở Quế Lâm cẩn thận hết sức, nhất thiết không được khinh địch, tập trung nhân thủ về cứu Kiếm lục. Địch lão phu nhân ở đây, mọi người không nên chia binh ra thì tốt hơn, bảo vệ lão phu nhân là quan trọng.

Tiêu Thu Thủy gật đầu đáp:

- Vâng.

Tiêu Đông Quang lại nói:

- Quyền Lực bang đã phái người xâm nhập Kiếm lục, ngoại chi Quế Lâm lại càng không thể phòng bị, cần có người thông báo. Tân Hồ Khâu có một nữ đệ tử, cách đây không lâu có tới tá túc ở chỗ Mạnh sư đệ ngoại Hoán Hoa, chỉ sợ có trá.

... Thù oán giữa Tiêu Tây Lâu và Tiêu Đông Quang là từ tranh chấp giữa nội, ngoại Hoán Hoa kiếm phái. Tiêu Đông Quang mặc dù đã quy ẩn hai mươi năm, trong lòng vẫn không khỏi canh cánh chuyện cũ, tuy nội ngoại Hoán Hoa đã được Tiêu Tây Lâu thống nhất thành một tông nhưng vẫn quen gọi Hoán Hoa Quế Lâm là ngoại phái.

... Mạnh sư đệ chính là Mạnh Tương Phùng, “Hận bất tương Phùng, Biệt li tương kiếm” Mạnh Tương Phùng, là người phụ trách chi phái của Hoán Hoán kiếm phái tại Quế Lâm.

Tiêu Thu Thủy hiểu ý, nói:

- Bá bá, cha và thúc thúc đều phải chủ trì đại cục, cháu đây bất tài, có ở lại cũng không được việc gì, xin lao khỏi trùng vây, báo tin tới Quế Lâm, dẹp yên thế cục.

Tiêu Đông Quang đầu tiên là vuốt cằm, sau lại lắc đầu, thờ dài nói:

- Cháu có tâm ý như vậy thật khó kiếm. Nhưng không phải mình cháu đi. Một người đi quá nguy hiểm, cháu cần phải đi với các anh em nữa. Ngoài ra cũng không phải đi bây giờ... Bây giờ Không Dương Tân, Sa Thiên Đăng, Tả Nhất Động đang ở bên ngoài, cháu có ba đầu sáu tay cũng không xong ra nổi... Phải chờ chúng ta chém giết một trận trong rừng, nếu như thắng thì cháu cùng các huynh đệ lao ra ngoài, rồi thành xuống Ô Giang, tới Quế Lâm. Trước khi Quyền Lực bang kịp điều động nhân thủ thứ hai toàn lực tấn công Hóa Hoa Tiêu gia, cháu phải thông báo với mấy đứa Dịch Nhân, Khai Nhận, Tuyết Ngư. Ta đoán chắc bọn chúng còn phái người cắt đứt liên lạc giữa Quế Lâm và Thành Đô, nếu không Ứng tổ của chúng ta tại sao lại chẳng có tên nào trở về?! Quế Lâm tại sao cũng không có tin tức?! Bỏ câu đưa thư đến một con cũng không quay lại?! Lý Trầm Chu lão mưu thâm toán, tất sẽ cắt đứt tất cả lưới liên lạc, nhưng hắn còn không ngờ được, ta vẫn chưa chết, Chu Hiệp Vũ, Đường Đại lại vừa khéo đang ở Kiếm lục, khiến cho năm tên ma đầu Sa Thiên Đăng, Tả Nhất Động, Không Dương Tân, Hoa Cô Phần, Tân Hồ Khâu đều tới mà không đánh hạ được một nhà họ Tiêu Thành Đô, ha ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy nhú mảy:

- Bá bá, nghe nói còn có một tên Vô Danh thần ma nữa....

Tiêu Thu Thủy đang nói bỗng ngưng lại, bởi vì lúc đó, ở phía Quan ngư các cách chỗ họ chưa tới ba mươi trước đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa...

Tiếng kêu thảm của Khang Xuất Ngư!

Bạn đang đọc truyện *Được Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tay sắt, áo sắt, mặt sắt, lưới sắt

Tiêu Đông Quảng nhảy lên vượt qua bảy trượng, chạy tiếp năm trượng nữa rồi lại điểm chân, vượt thêm sáu trượng, đoạn hít một hơi chạy thẳng, sau nhảy mất đã tới Quan ngư các!

Tới Quan ngư các, ông tung chân đas tung cửa, chỉ thấy Khang Kiếp Sinh đang khóc không thành hơi, Khang Xuất Ngư sắc mặt tím đen, ngã ngửa dưới đất, đã tuyệt khí rồi.

Tiêu Đông Quảng vội vã hỏi:

- Chết như thế nào?

Khang Kiếp Sinh nghẹn ngào đáp:

- Có một người tới, dùng kiếm ám sát cha...

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã xông vào Quan ngư các, thấy tình cảnh như vậy cũng sửng sò.

Tiêu Đông Quảng quát:

- Đâm vào đâu?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Sau lưng.

Tiêu Đông Quảng giận giữ:

- Người ở đâu

Khang Kiếp Sinh chỉ ra ngoài cửa sổ, Tiêu Đông Quảng quay đầu nhìn sang, đột nhiên, Khang Xuất Ngư đang nằm dưới đất bỗng bật dậy, trên tay sáng lên, giống như mặt trời mọc đằng đông, hào quang vạn trượng, nhất thời, Tiêu Đông Quảng cũng không nhìn thấy gì cả!

Tiêu Đông Quảng lập tức muốn rút kiếm ra, đột nhiên có người giữ tay ông lại.

Khang Kiếp Sinh đang ở sau lưng ông ta!

Ông vừa mới nghĩ đến đó thì luồng ánh sáng như mặt trời kia đã chui hết vào trong ngực ông.

Ông chỉ cảm thấy trời đất vụt tối sầm, thở hắt ra một tiếng, ngã vật xuống đất, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Tiêu Thu Thủy gào lên kinh hãi, phẫn nộ, đau đớn:

- Các người!

Ông rất muốn nói gì đó với Tiêu Thu Thủy, đáng tiếc đã không còn có thể lên tiếng nữa.

Khang Kiếp Sinh một tay giữ tay đang định rút kiếm của Tiêu Đông Quảng, tay kia nắm kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Tiêu Thu thủy.

Lúc này Tiêu Đông Quảng đã ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy hét lên:

- Bá bá!

Bấy giờ Tiêu Đông Quang đã đứng lên.

Lão ta vung kiếm, quang mang như mặt trời chói chang lại bùng lên rồi ‘roạt’ một tiếng như có phép thuật, biến mất vào vỏ kiếm đeo bên hông.

Quang mang như mặt trời, kiếm như lửa cháy.

Núi Lao Sơn, đỉnh Quan Nhật, Khang Xuất Ngư, Quan Nhật kiếm!

Tiêu Thu Thủy gầm lên thống khổ:

- Kiếp Sinh! nguoi....!

Khang Kiếp Sinh mặt không chút biểu tình, đáp:

- Ta sẽ để nguoi sống, nguoi vẫn còn có ích, có thể uy hiếp cha mẹ nguoi.

Tiêu Thu Thủy trợn đến muốn rách cả khoeo mắt, giận giữ quát:

- Tại ta tin tưởng nguoi!

Khang Xuất Ngư bỗng nói:

- Nguoi không cần kinh ngạc, ta chính là Vô Danh thần ma. Vô Danh thần ma kỳ thực là kiếm khách rất nổi danh, chính là ta, Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.... Quyền Lực bang đã có thể phái một tên đến nằm vùng thì cũng có thể phái tên thứ hai!... Sao chính mình lại không hề nghĩ tới, đến cả bá bá tức trí đa mưu cũng không ngờ được!

Khang Xuất Ngư cười nói:

- Liều tổng quản biết Tân Hồ Khâu vốn không chịu tịch mịch, thường mượn cơ say rượu trốn ra đấu kiếm tỷ võ, đoán chắc nhà họ Tiêu thế nào cũng nhận ra, cho nên phái ta tới, thăm dò hết lớn bé nhà họ Tiêu, thu thập từng tên một, sau đó một lưới bắt sạch.

Đoạn lại cười nhẹ:

- Lý bang chủ vốn tính toán không bao giờ sai sót.

Tiêu Thu Thủy lạnh lẽo nói:

- Nguoi vốn đã không hề trúng độc!

Khang Xuất Ngư ngao ngễ đáp:

- Đương nhiên, độc của Hoa Cô Phần sao có thể hạ nổi ta!

Chẳng trách đến cả Đường Đại, Trương Lâm Ý cũng không đoán được Khang Xuất Ngư trúng độc gì!

Tiêu Thu Thủy quay sang phía Khang Kiếp Sinh, nói:

- Ta chẳng có gì để nói nữa, nhưng chỉ có nguoi, nguoi vốn là bằng hữu của ta....

Nói tới đây, trong mắt đã hiện vẻ thống khổ:

- Nguoi tại sao lại phải làm vậy?

Khang Kiếp Sinh lạnh lẽo đáp:

- Ta không có bằng hữu. Ta chỉ có bang chủ và cha, ta vốn không cần bằng hữu.

Khuôn mặt Tiêu Thu Thủy đã méo mó vì phẫn nộ, nguoi vốn là bằng hữu của hần, bằng hữu thân thiết như anh em, vậy mà dưới ảnh hưởng của Quyền Lực bang lại hoàn toàn biến thành một kẻ khác. Hần thề rằng, chỉ cần một ngày hần còn sống, nhất định phải phá tan Quyền Lực bang!

Giả sử có một người đang ở dưới kiếm kẻ khác, sống chết chỉ cách nhau một sợi tóc mà vẫn có thể mang chí lớn, vẫn có thể suy nghĩ cho người khác,

cho dù người ngoài nói hấn còn trẻ con, nói hấn không hiểu chuyện, nói hấn ngây thơ ấu trĩ đi nữa thì hấn vẫn hoàn toàn không hổ là chân anh hùng, là đại trượng phu, là người có máu thịt.

Tiêu Thu Thủy gần từng tiếng một, nói với Khang Xuất Ngư:

- Chỉ cần ngươi bảo con ngươi bỏ kiếm xuống, ta sẽ quyết một trận tử chiến với ngươi!

Tiêu Đông Quảng là trưởng bối nhà họ Tiêu.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là phải báo thù trong Tiêu Đông Quảng.

Khang Xuất Ngư thành danh từ rất sớm, mười lăm năm trước đã được xếp vào một trong bảy đại danh kiếm đương thời. Tiêu Thu Thủy năm nay mới được hai mươi tuổi, nhưng một lời hấn nói ra không ngờ lại khiến Khang Xuất Ngư cũng phải trầm sinh một luồng hơi lạnh.

Khang Xuất Ngư cười lạnh:

- Ngươi đã bị chúng ta khống chế, chỉ cần Kiếp Sinh đẩy kiếm lên phía trước là ngươi chắc chắn phải chết, ta không cần phải ra tay với ngươi.

Tiêu Thu Thủy giận giữ hỏi:

- Ngươi muốn thế nào?

Khang Xuất Ngư đáp:

- Ta muốn ngươi hô cứu mạng.

Đoạn cười hắc hắc, nói:

- Cứu mạng, cứu mạng, không ngừng hô cứu mạng, hô đến khi nào lệnh đường ở gần đây chạy tới mới thôi. Ha ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy cự tuyệt:

- Ta không kêu.

Khang Kiếp Sinh nói:

- Ngươi không hô thì ta hô...

Thuật tay đẩy kiếm lên một chút, muốn cắt ra một chút máu trên cổ họng Tiêu Thu thủy, lấy đó để đe dọa.

Đúng lúc này, cánh tay hấn chợt tê dại.

Mười sáu mũi kim bạc nhỏ như lông trâu xuất hiện trên tay hấn.

Tiêu Thu Thủy đánh vắng Khang Kiếp Sinh đang kinh hãi ra, mừng rỡ kêu:

- Đường Phương!

Bấy giờ trước mặt Khang Xuất Ngư lại sáng lên, ánh sáng chói mắt như mặt trời bắn ra, phóng thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

Nhưng lại nghe hai tiếng quát lớn, một luồng kiếm quang trắng như tuyết, một đôi tay như cánh bướm quay lượn, quần lấy Quan Nhật thần kiếm, bắt đầu giao đấu!

Tiêu Thu Thủy đầy vẻ vui mừng, hô to:

- Tà Khâu! Ngọc Hàm!

Khang Xuất Ngư tính toán ngàn vạn đường cũng không ngờ được là Tiêu Thu Thủy vốn đi cùng một lúc với nhóm Đặng Ngọc Hàm, khi Khang Kiếp Sinh kêu lên thì mấy người Tà Khâu Siêu Nhiên cũng ở ngay gần đó.

Tà Khâu Siêu Nhiên vừa lên đã dùng đại cảm nã thủ, phối hợp với tiểu cảm nã thủ, chiêu nào chiêu nấy tấn công vào ngang sườn, kiếm chế thế công của Khang Xuất Ngư. Đặng Ngọc Hàm từ lúc bắt đầu xuất kiếm đến nay không hề ngừng lại một chút nào, tổng cộng đã đánh ra ba mươi sáu kiếm, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, kiếm sau độc hơn kiếm trước.

Khang Xuất Ngư thoáng giật mình một chút, trường kiếm trong tay lúc sáng lúc tối, sáng thì như mặt trời mới lên, tối thì như hoàng hôn u ám, trong lúc sáng tối luôn phiên vẫn mang theo sát khí vô cùng, chính là Quan Nhật kiếm pháp không gì chống nổi.

Chỉ nghe một tiếng “xoảng” thanh thúy, ánh kiếm mịt mù, kiếm khí tung hoành, Tiêu Thu Thủy đã rút Chuyên Chư thần kiếm, gia nhập chiến đoàn.

Thái Sơn cao, không bằng Đông Hải Lao.

Lao chính là núi Lao Sơn Đông Hải, trên Lao Sơn có một tòa Quan nhật đài, khí tượng vạn thiên. Trên Quan nhật đài, không ít người mang chí tung hoành thiên hạ, nhưng người thật sự ở trên Quan nhật đài ngắm mặt trời suốt mười năm, luyện kiếm suốt mười năm thì chỉ có một mình Khang Xuất Ngự mà thôi.

Nam Hải kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm, kiếm tẩu thiên phong, hơn nữa còn tân hiểm kỳ tuyệt, thường thường luôn tấn công vào góc độ mà người khác không thể ngờ được, vậy mà lại không xuyên thủng được màn kiếm quan lúc vàng rực lúc đỏ sẫm kia.

Hoán Hoa kiếm pháp của Tiêu Thu Thủy, ý ngự kiếm quang, chỗ tả ý còn khó lòng phòng bị hơn chỗ tả thực, hơn nữa còn ánh kiếm tung bay, nhưng như điện chớp, thế nhưng vẫn không đột phá nổi kiếm thế lăng lệ như mặt trời chói chang trên tay Khang Xuất Ngự.

Khang Xuất Ngự xuất kiếm càng lúc càng uy mãnh, càng lúc càng thịnh, chính là kiếm pháp thành danh của lão, “Cửu nhật thăng không”.

Một kiếm có chín biến hóa, một chiêu Nhân kiếm thức đã khiến Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm cũng phải chuyển công thành thủ, bị uy lực và áp lực của chiêu này tới chiêu khác, kiếm sau tới kiếm khác ép cho không thở nổi.

Nhưng Khang Xuất Ngự cũng cảm thấy bị bó tay bó chân, khó lòng phát huy. Ngoài hai thanh kiếm sắc bén, tàn độc trước mặt ra, sau lưng lão còn có một đôi tay linh hoạt, chiêu nào chiêu nấy không tách rời khỏi từ huyết yếu hại của lão, khiến lão bị kiếm chế rất nhiều.

Nếu lão không thể dốc sức một hơi, dùng kiếm thế lăng lệ tiêu diệt đám trẻ tuổi này thì chỉ sau chút thời gian, đám thanh niên này sẽ đều có thành tựu không thể xem thường, thậm chí không cần chờ lâu nữa, chỉ cần đánh lâu không hạ, đám người này tính khí thịnh vượng, kiên trì được lâu, muốn chế trụ bọn hắn sẽ càng không dễ dàng nữa.

Trong lòng lão thầm cảm thấy may mắn, Cẩm Giang tứ huynh đệ quả nhiên là danh bất hư truyền, cũng may là Đường Nhu đã bị giết, nếu không để bốn người này liên hợp lại với nhau thì hôm nay cả mình cũng không chắc đã là đối thủ.

Kiểm mang của lão cực thịnh, Tả Khâu Siêu Nhiên dùng đến bảy tám loại cảm nã đều vì hai mắt không nhìn được rõ, nhận huyết không được chuẩn mà không cách nào chế trụ được Khang Xuất Ngự.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm cũng đồng thời cảm nhận được kiếm không còn là kiếm, mà là mặt trời, là thái dương.

Thái dương có chói chang thì cũng sẽ có lúc phải ngả về tây.

Khang Xuất Ngự giống như mặt chồi, có lúc đông thăng thì sẽ có tây trầm.

Khang Xuất Ngự biết Đường Nhu đã chết, nhưng không biết vẫn còn Đường Phương.

Khang Kiếp Sinh tê bại cánh tay rồi mới biết mình đã trúng ám khí.

Hắn vừa kêu ám khí vừa vung kiếm nhưng cánh tay không nghe điều khiển, kiếm rơi xuống đất.

Hắn vội vã muốn dùng tay trái để nhặt nhưng vừa mới cúi người đã vụt ngừng phát dậy. Chỉ thấy một cô gái mỹ lệ như tuyết, mờ ảo mà thanh tịnh, đang dùng ánh mắt như ngọc trắng nhìn thẳng vào hắn.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, thân thể lập tức cứng lại.

Chỉ nghe cô gái kia hỏi:

- Người là bằng hữu của họ?

Khang Kiếp Sinh không khỏi bất giác giật đầu, cô gái “à” một tiếng rồi khẽ phát tay, nói:

- Vậy thì người tốt nhất là đừng nhặt kiếm lên, bởi vì ta không muốn giết bằng bằng hữu của họ.

Khang Kiếp Sinh ôm cánh tay bị thương, khom người nửa ngồi nửa đứng, nhất thời không biết phải làm thế nào. Chỉ nghe cô gái nhẹ giọng nói:

- Ta họ Đường, tên Đường Phương.

Cả người Khang Kiếp Sinh như rơi xuống hầm băng, nhất thời toàn thân lạnh ngắt, đừng nói cái gì mà nhặt kiếm, đến cả dũng khí để đứng lên cũng mất sạch.

Chín vầng thái dương, không chỉ tỏa sáng chói lọi trên không mà còn bùng bùng muốn bay lên.

Đất đai khô nẻ, vũ trụ hoang mạc, người người lê bước trên mặt đất vàng cháy, tay áo che mặt, mồ hôi ròng ròng.

Quan Nhật kiếm pháp của Khang Xuất Ngự đã không còn là bình thân ngắm mặt trời như mười lăm năm trước nữa mà là tự thân thành thái dương.

“Rắc” một tiếng, kiếm Đặng Ngọc Hàm gãy đôi!

Kiếm của Tiêu Thu Thủy sở dĩ không gãy không mẻ là bởi vì hần sử dụng Chuyên Chư thần kiếm.

Đặng Ngọc Hàm vừa gãy kiếm, tình thế lập tức càng thêm hung hiểm.

Mặt trời sôi trào, mạnh mẽ vô song.

Đúng lúc đó, một mũi tên bạc chọt bắn tới, trúng vào thân kiếm, cả hai cùng lệch đi.

Đánh rần bảy tấc, giết trâu dập sọ.

Mũi tên đó đã bắn chính giữa tâm mặt trời.

Cũng chính là điểm yếu hại khi Khang Xuất Ngư vận lực!

Kiếm vắng tên gãy, thái dương biến mất, Khang Xuất Ngư ngây ra giữa trường.

Tên đương nhiên là do Đường Phương bắn.

Đường Phương vừa phóng tên, Khang Kiếp Sinh lập tức bắt được kiếm.

Gần như cùng một lúc, Đường Phương lại ra tay, bắn ra ba điểm tinh quang!

Khang Xuất Ngư bắt được kiếm, múa lên một mạch bảy tám luồng kiếm hoa, đinh đing đing, đánh bay ba điểm tinh quang, đoạn tung người nhảy lên. Sau khi hần lấy được kiếm, chuyện đầu tiên không ngờ lại không phải hỗ trợ cha mình đối phó với mọi người mà là phá cửa sổ bỏ chạy!

Nhưng ám khí Đường gia tình diệu kỳ ảo, hần không thể dự tính hết được.

Ba điểm tinh quang dưới đất đột nhiên lại bắn lên, Khang Kiếp Sinh phản ứng có nhanh cũng trúng phải một phát, ngã nhào xuống đất.

Trong khoảnh khắc đó, Khang Xuất Ngư cũng đã nhảy lên!

Tung người nhảy lên, đồng thời đánh ra hai chưởng!

Hai chưởng đánh về phía Tà Khâu Siêu Nhiên!

Trong lúc gấp rút, Tà Khâu Siêu Nhiên không cách nào chuyển tay mượn lực, chỉ có thể đấu cứng.

Hai chưởng này quán đầy tu vi nội khí nội lực suốt mấy chục năm của Khang Xuất Ngư, tiếp một phát toàn lực, Tà Khâu Siêu Nhiên bị chấn bay đi hơn trượng, phá vỡ tường ra ngoài!

Khang Xuất Ngư lập tức bắt lại kiếm, thiếu đi Quan Nhật kiếm cũng tương đương với thiếu đi Quan Nhật kiếm pháp, thiếu đi Quan Nhật kiếm pháp, Khang Xuất Ngư cũng không còn là Khang Xuất Ngư nữa.

Đặng Ngọc Hàm cũng lập tức lặn người nhặt kiếm, thanh kiếm hần nhặt lên là Cổ Tùng tàn khuyết của Tiêu Đông Quảng.

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng xuất kiếm, một luồng kiếm hoa bắn ra, “xoẹt” một tiếng, trên cánh tay Khang Xuất Ngư đã xuất hiện một vết máu đỏ hồng. Tiêu Thu Thủy đắc thủ, đánh ra kiếm thứ hai thì “keng” một tiếng, thân kiếm đã bị ép xuống, chỉ thấy một luồng sáng vàng lóe lên, chính là Quan Nhật thần kiếm.

Khang Xuất Ngư đã nắm lại được kiếm.

Nhưng đồng thời, một kiếm khác đã đâm tới giải nguy!

Một thanh kiếm gãy, Cổ Tùng tàn khuyết.

Khang Xuất Ngư không hề tiếp kiếm, lão nhanh chóng lộn ngược ra ngoài!

Trốn!

Quyết định của lão là trốn!

Tiêu Thu Thủy đã được cứu, Khang Xuất Ngư đã bị bắt, ở đây còn có Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, cùng với một đệ tử Đường môn không rõ lai lịch, tiếp tục đánh nữa người nhà họ Tiêu lúc nào cũng có thể tới nơi, nếu đã không nắm chắc thì lập tức rút lui.

Thậm chí cả con đề của mình cũng không để ý.

Người của Quyền Lực bang đều có “bản sắc” này.

Lạnh lùng, tàn nhẫn, độc địa, quỷ quyệt, đến lúc tất yếu, chuyện gì cũng có thể làm, thứ gì cũng có thể hi sinh.

Vì thế Khang Xuất Ngư tuy đã có kiến nhưng lão lập tức bỏ trốn.

- Đuổi!

Tiêu Thu Thủy hét lên.

Bản thân hắn cũng không dám chắc có thể là địch thủ của Khang Xuất Ngư, nhưng với loại người như Khang Xuất Ngư, để lão thoát đi chắc chắn là sẽ hại càng nhiều hơn, hắn không thể để cho lão chạy trốn.

Đặng Ngọc Hàm cũng lập tức đuổi theo, người của Hải Nam kiếm phái trước nay luôn hăng hái đi đầu, kiếm pháp và tính cách tương tự nhau.

Đường Phương bắn ngã Khang Kiếp Sinh, tiếp đó cũng nhanh chóng biến mất như một làn gió.

Chỉ còn Tả Khâu Siêu Nhiên ở lại.

Hắn phải ở lại, ở lại để khống chế Khang Kiếp Sinh.

Hắn phải hỏi Khang Kiếp Sinh tại sao lại phải làm như vậy, làm như vậy với những người bạn tốt nhất!

Người tình thông cảm nã thủ luôn khá thận trọng, so với Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên tự nhiên là có vẻ cẩn thận, trầm ổn hơn.

Tiêu Thu Thủy lại cực kỳ phẫn nộ, phẫn nộ vì bị lừa, vì bị bán đứng, vì niềm tin bị phản bội. Chỉ cần hắn cảm thấy chuyện gì đáng làm, cho dù biết rõ là cử tử nhất sinh, thậm chí là chắc chắn phải chết hắn cũng bất chấp tất cả, không thể không làm!

Trốn!

Nhang chóng chạy trốn!

Nếu sự việc đã bại lộ, lại không nắm chắc có thể giết chết đối phương vậy thì chỉ có thể nhanh chóng thoát khỏi hiểm địa trước khi mọi chuyện lan rộng.

Chỉ cần có thể thoát khỏi Tiêu gia Hoán Hoa, ra ngoài cửa lớn sẽ có người của Quyền Lực bang phối hợp, Sa Thiên Đăng, Không Dương Tàn, quan trọng nhất là còn có Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh!

Lão hiểu rõ võ công tuyệt kỹ của Tả Thường Sinh, chỉ cần người này ở đây là chắc chắn có thể khắc chế Tiêu Tây Lâu. Đúng lúc này, lão lại gặp Tiêu Tây Lâu.

Lão đã chạy tới bên ngoài Thính vũ lâu, chỉ cần vượt qua Thính vũ lâu là sẽ có thể thoát khỏi nhà họ Tiêu, thế nhưng lão lại gặp Tiêu Tây Lâu đúng lúc này. Khang Xuất Ngư thầm than xui xẻo, bấy giờ mới phát hiện mình vẫn chưa kịp thu kiếm lại, trên tay vẫn đang rì máu tươi, Tiêu Tây Lâu đã chú ý tới điểm đó.

Bên cạnh Tiêu Tây Lâu là Chu Hiệp Vũ.

Khang Xuất Ngư lập tức biến sắc, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng tự nhiên.

Bởi vì lão biết Tiêu Tây Lâu không hề biết chính tay lão đã đâm Tiêu Đông Quảng.

Lão biết, nhưng Tiêu Tây Lâu không biết, vì thế lão vẫn chiếm thượng phong.

Vì thế lão vẫn có thể đột ngột ra tay, khống chế Tiêu Tây Lâu, dựa vào đó còn có thể lập được đại công. Lão lập tức cảm thấy mình thật là may mắn.

Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu đều đang có mặt, bản thân tuyệt không phải đối thủ của hai người, nhưng bất ngờ xuống tay, khống chế một người là có thể uy hiếp người còn lại rồi.

Lão nhắm vào Tiêu Tây Lâu, đối với Chu Hiệp Vũ võ công thâm sâu khó lường lão không dám tùy tiện hành động. Lúc này, Tiêu Tây Lâu đã phóng tới gần, đỡ lấy Khang Xuất Ngư, lo lắng hỏi:

- Khang tiên sinh, tại sao...

Khang Xuất Ngư làm bộ thờ dốt, nói:

- Tôi... Tôi... Người của Quyền Lực bang đã xâm nhập vào trong trang, tôi giết được mấy tên. Bọn giặc rất lợi hại, tôi cũng trúng... trúng một kiếm của Không Dương Tàn...

Nói tới đây đột nhiên bên khóe mắt thoáng thấy có hai bóng người đang lao tới dưới lầu, chính là Tiêu Thu Thủy và Đặng Ngọc Hàm.

Tiêu Thu Thủy cùng Đặng Ngọc Hàm cũng đã nhìn thấy Tiêu Tây Lâu đã nâng đỡ Khang Xuất Ngu, đang định hô lên cảnh báo thì Khang Xuất Ngu đã có ý thờ lớn, để tiếng mình át đi tiếng hô:

- Bọn chúng đuổi tới rồi....

Đoạn đưa tay chỉ sang,

Chỉ đúng về phía Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm.

Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ đương nhiên là nhìn theo hướng lão ta chỉ.

Chính vào lúc này, Khang Xuất Ngu liền ra tay!

“Xoẹt” một tiếng, mặt trời sáng rực, lao thẳng về phía Tiêu Tây Lâu!

Tiêu Thu Thủy đuổi tới gần Thính vũ lầu, thấy cha mình đứng sát ngay cạnh Khang Xuất Ngu, trong lòng phát lạnh, bấy giờ mới nhớ tới lúc Trương Lâm Ý bị đánh lén chết thảm ngày hôm trước, nguyên nhân vì sao khi nghe cha bình luận về các đại danh kiếm, có nhắc tới Quan Nhật thần kiếm của Khang Xuất Ngu, hẳn lại cảm thấy trong lòng rung động.

Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý khi chết cực kỳ kinh ngạc, trong mắt đầy vẻ giận giữ, khó tin, cho dù là Tân Hồ Khâu đột ngột ám toán thì cũng không đến mức như vậy. Chỉ có thể là bệnh nhân mà ông ta vừa mới tự mình chẩn trị xong, mắt thấy không còn sống lâu được nữa, Khang Xuất Ngu, đột nhiên ra tay như điện, mặt trời lóe sáng, ám sát, mới có thể khiến cho Trương Lâm Ý kinh tâm động phách, chết không ngã xuống như vậy.

Kẻ ám sát mình và Ngọc Hàm chính là Khang Kiếp Sinh, công lực hẳn tương đương với bản thân, vì thế không dám luyến chiến, liền giả họa cho Đường Phụng.

Khang Xuất Ngu thì nhân cơ hội đó ám sát Đường Đại.

Thủ đoạn thật tàn nhẫn, âm mưu thật độc địa.

Tiêu Thu Thủy ngẩng lên chỉ thấy Khang Xuất Ngu đang đứng ngay cạnh cha mình, đang muốn hô lên thì bỗng thấy một luồng ánh sáng đã từ tay Khang Xuất Ngu phóng thẳng về phía Tiêu Tây Lâu!

Tiếng hô của Tiêu Thu Thủy biến thành tiếng gào xé gan đứt ruột!

Bạn đang đọc truyện *Được Mãi Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ta phải tới đó tìm anh em ta

Biến đổi quá đột ngột!

Từ lúc Tả Thường Sinh gặp hiểm, tới khi Chu Hiệp Vũ trúng chiêu, rồi lại đến lúc Tả Thường Sinh lâm nguy, mọi người đều đã ngây ngốc, sững sờ, nhất thời không kịp trở tay.

Tả Thường Sinh ngã xuống, Chu Hiệp Vũ loạng choạng đi được bảy tám bước rồi mới hộc một tiếng, đổ gục.

Tiêu Tây Lâu vội vàng chạy tới, đỡ lấy Chu Hiệp Vũ, chỉ thấy Chu Hiệp Vũ thất khiếu đỏ máu, sắc mặt tím bầm, chỗ ngực đỏ hồng, đã thờ ra thì nhiều hít vào thì ít.

Mặt ông dù có được đúc bằng sắt thì cũng bị bạt của Tả Thường Sinh đánh cho xương cốt gãy nát, áo ông dù có được may bằng thép thì cũng bị cú chém của Tả Thường Sinh làm mạch máu đứt đoạn.

Nhưng dựa vào mặt sắt và áo sắt mà ông mới còn có dư lực để giết chết Tả Thường Sinh rồi mới ngã xuống.

Tiêu Tây Lâu trong mắt ngấn lệ, nhanh chóng điểm vào mấy huyệt đạo trên người Chu Hiệp Vũ, đưa thuốc cho Tiêu Thu Thủy để hắn cầm máu rồi từ từ đứng dậy, từ từ ngừng đầu, một tay đã đặt lên chuôi kiếm.

Không Dương Tàn cũng đặt tay lên kiếm, khẽ than:

- Đáng tiếc đáng tiếc.

Tiêu Tây Lâu không nói gì, giống như cũng không nghe thấy gì.

Hai ngày trước, Tiêu phu nhân, Khang Xuất Ngư, Đường Đại, Chu Hiệp Vũ cùng nhau chống địch, mà giờ phu nhân bị thương, Khang Xuất Ngư phản bội, Đường Đại bị ám sát.

Hai ngày nay, Chu Hiệp Vũ luôn ở cạnh ông, khi ông mệt mỏi thì giúp chủ trì đại cục, khi phải ứng chiến thì đánh tiên phong.

Bây giờ, Chu Hiệp Vũ cũng đã trọng thương, sinh tử khó đoán.

Tâm tình Tiêu Tây Lâu đang rất nặng nề, cũng rất cô độc và tịch mịch.

Ông cảm kiếm đứng đó, trường bào không gió mà bay, chỉ cần ông còn sống một ngày, cho dù chỉ còn lại có một người cũng tuyệt không cho phép kẻ khác xâm phạm Hoán Hoa kiếm phái, xâm phạm Kiếm lục Tiêu gia!

Sa Thiên Đạng lại hỏi:

- Cái gì đáng tiếc?

Sa Thiên Đạng đang vô cùng đắc ý, kẻ khiến hấn thất bại, làm hấn nhục nhã là Chu Hiệp Vũ, mà nay Chu Hiệp Vũ đã ngã xuống, cho dù phải hi sinh Tả Thường Sinh cũng đáng giá.

Khổng Dương Tàn đáp:

- Lão Tả từ nhỏ trong bụng đã đầy giun sán, ruột gan chắc chắn sẽ thối rữa, vì thế phải để Dược Vương của bang cắt hết phần ruột trong bụng ra. Nhưng hấn lại lợi dụng khiếm khuyết đó của thân thể, trở thành Nhất Động thần ma đại danh鼎鼎, biến nhược điểm thành quân bài sát thủ...

Dược Vương là một trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang dưới trướng Lý Trầm Chu, bao gồm Quỷ Vương, Dao Công, Kiếm Vương, Nhân Vương, Xà Vương, Thủy Vương, Nhân Công và Dược Vương.

Y thuật của Dược Vương đứng hàng thứ hai trong thiên hạ đương thời, thủ đoạn chữa trị của hấn cũng thực khó tưởng tượng.

Xưa Hoa Đà trị bệnh đau đầu cho Tào Tháo có khuyên bỏ đầu cạo gió, chữa thương cho Quan Công cũng từng cạo xương trừ độc, nay Dược Vương cắt hết ruột trong bụng Tả Thường Sinh ra mà người vẫn còn sống, một mặt y thuật khiến người ta phải lú lờ, mặt khác sức sống của Tả Thường Sinh cũng thật quá mạnh mẽ.

Thế nhưng Tả Thường Sinh đã chết dưới hai quyền của Chu Hiệp Vũ.

Khổng Dương Tàn than:

- Đáng tiếc hấn đại nạn không chết, vậy mà vẫn không được trọn phúc. Quyền sát của Chu lão huynh cũng không khỏi quá bá đạo...

Tả Thường Sinh thân mang bệnh lạ, không ngờ vẫn có thể tàn tật mà sống, hơn nữa còn luyện thành tài cao, quả thực không ít anh kiệt nhân gian đã chết dưới khuyết tật đặc biệt đó của Tả Thường Sinh. Chỉ đáng tiếc, hôm nay hấn lại gặp phải Chu hiệp Vũ.

Một người luyện công lên đến tận mặt, hơn nữa còn có thể luyện thành Thiết bố sam, nhất định là đã phải đổ không ít máu và mồ hôi, đã phải trả một cái giá rất lớn.

Tả Thường Sinh rất kiên trì, nhưng Chu Hiệp Vũ lại càng là người rất có nghị lực.

Tả Thường Sinh chết dưới tay Chu Hiệp Vũ, thật sự không hề oan uổng.

Khổng Dương Tàn nói tiếp:

- Chỉ là Chu lão huynh ngã xuống, bên ta tuy thiếu mất Tả Nhất Động nhưng vẫn còn hai người ta và Sa huynh, Tiêu đại hiệp ngài lại chỉ còn có một mình...

Vừa nói hấn vừa rút ra một thanh bạch kiếm như vải trắng.

Giờ đã quá trưa, trời đang về chiều.

Ánh mặt trời từ đằng tây chiếu xuống, bạch kiếm trắng ngần như tuyết đông.

Sắc mặt Khổng Dương Tàn vô cùng trang nghiêm, trịnh trọng nói:

- Khang huynh, thức mở đầu Tam Tuyệt kiếm pháp này của ta so với Quan Nhật kiếm pháp của huynh thì thế nào?

Tiêu Tây Lâu bỗng lên tiếng:

- Cùng lên đi.

Khổng Dương Tàn nhú mày:

- Ồ?

Tiêu Tây Lâu bình tĩnh nói:

- Ngươi không cần chỉ đông nói tây, lời kéo sự chú ý của ta. Kỳ thực chỉ cần ta ra tay, phi đao của vị Sa tiên Sinh này tuyệt đối sẽ không tới sau kiếm của ngươi.

Khổng Dương Tàn nhất thời đỏ mặt, không nói nên lời, Sa Thiên Đẳng thì lại cười lớn:

- Hay! Hay! Thống khoái! Thống khoái! Tiêu Tây Lâu không hổ là Tiêu Tây Lâu, đây là khác biệt giữa bọn ta còn lại ta và Khổng huynh, còn người thì chỉ còn lại có một mình!

Chợt có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Còn có ta. Ta là Đường gia Đường Phuong.

Sa Thiên Đẳng hí mắt nói:

- Ngươi họ Đường à, ta thấy ngươi họ Tiêu mới đúng chứ?

Sắc mặt Đường Phuong lập tức biến đổi, biến thành trắng bệch, màu trắng đó lại mang một vẻ đẹp kinh tâm động phách. Khổng Dương Tàn hạ giọng nói với Sa Thiên Đẳng:

- Chúng ta chỉ đối phó nhà họ Tiêu, không cần phải đắc tội Đường môn.

Giọng Đường Phuong lạnh lạnh như ngọc khua:

- Các ngươi giết Nhu đệ, Đường đại ca của ta, Đường môn đất Thục với Quyền Lực bàn, không chết không thôi!

Khổng Dương Tàn cũng biến sắc:

- Đường cô nương, câu này là Đường môn các vị nói trước đó!

Những lời này vốn là Đường Phuong nói trong lúc phẫn nộ, nhưng tự cổ hồng nhan cũng đã có nụ cười giết chóc nghiêng thành đổ nước. Đường gia Tứ Xuyên, cơ nghiệp hơn bốn trăm năm, con cháu thân tộc đã tự lập hẳn một thành, ám khí tuyệt kỹ đứng đầu thiên hạ. Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang, môn chúng đông đảo, rải khắp thiên hạ, những kẻ đắc lực của Ngoại đường có Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, những tên cốt cán trong Nội đường còn có Bát đại thiên vương, túi khôn Liễu Tuy Phong, vợ giỏi Triệu Sư Dung, bang chủ Lý Trầm Chu, tất cả đều là nhân kiệt thế gian. Một bang một môn vốn không đến mức không chiến không xong, càng tuyệt không đến mức đuối tay giết tận, ngọc đá cùng tan, nhưng một câu nói của Đường Phuong, một lời nói ra thành biển vàng bia đá, có chút gì như nụ cười Bao Tự giữa đài phong hỏa, nhưng so với Bao Tự lại càng chính khí, làm đầy lên không phải là trò đùa kinh động chư hầu mà là một trường gió tanh mưa máu, chém giết khắp bang phái võ lâm.

Sa Thiên Đẳng cười lạnh:

- Nha đầu, đạo hạnh ngươi có cao cũng không cao hơn được Đường lão đại, bây giờ đấu với ta chẳng khác gì chịu chết. Chi tiếc ngươi xinh đẹp như vậy, ta cũng chẳng nỡ mà giết, không bằng bắt về làm...

Sắc mặt Đường Phuong từ trắng bệch biến thành đỏ bừng, nàng không ngờ rằng với thân phận tiền bối như của Phi đao thần ma Sa Thiên Đẳng mà lại nói ra được những lời không có liên si như vậy!

Đúng lúc đó, chỉ nghe một tiếng quát lớn, Tiêu Thu Thủy đã cả người lẫn kiếm xông tới!

Tiêu Tây Lâu muốn hấn nhân loạn chạy ra ngoài, hấn không chạy.

Hấn không những không chạy mà ngược lại còn là người đầu tiên xông lên.

Sa Thiên Đẳng ban đầu đúng là có chút kinh ngạc, nhưng lập tức trong mắt liền lóe lên lệ mang xảo trá, đại khái là hấn nắm chắc có thể khiến Tiêu Thu Thủy xông tới cũng ngang với chịu chết.

Bỗng nhiên, một thanh âm trầm thấp chợt vang lên:

- Dừng tay.

Tiêu Thu Thủy lao tới được một nửa không ngờ lại dừng lại, thanh kiếm trên tay hắt đen tuyền như bóng đêm, phảng phất như không hề tồn tại.

Người này lại là:

Âm Dương thần kiếm.

Trương Lâm Ý!

Khang Xuất Ngư vẫn đang quỳ rạp dưới đất vọt kêu lên kinh hoàng:

- Trương... Trương Lâm Ý!

Một tiếng hô này, khiến cho Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tàn cũng đều biến sắc.

Âm Dương kiếm khách Trương Lâm Ý thành danh còn trước cả Thất đại danh kiếm đương thời, xuất đạo cũng sớm hơn mấy người Sa Thiên Đăng, còn võ công thì sao đây?

Tình thế hoàn toàn thay đổi.

Vốn Khổng Dương Tàn, Sa Thiên Đăng chỉ kiêng dè một mình Tiêu Tây Lâu, bây giờ lại có thêm Trương Lâm Ý!

Huống hồ còn có Đường Phương, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm.

Đồng tử Khổng Dương Tàn, Sa Thiên Đăng co rút lại, thậm chí còn thoáng qua một tia hoảng loạn.

Ngay lúc đó, một người đang nằm dưới đất bỗng nhảy lên!

Nhảy lên cao, tay chân phóng ra, giải khai huyết đạo trên người Khang Xuất Ngư!

Kẻ đó ra tay cực nhanh, Tiêu Tây Lâu không kịp ngăn cản, hấn giải huyết đạo cho Khang Xuất Ngư xong lại ngã xuống, khí lực đã tận. Khang Xuất Ngư vừa thoát thân lập tức đỡ người này dậy, nhảy vọt ra xa ba trượng, hoảng hốt kêu:

- Xà hô!

“Xà hô” có nghĩa là chạy trốn.

Khang Xuất Ngư giết chết Trương Lâm Ý, giờ lại thấy Trương Lâm Ý ở ngay trước mặt, thật sự là tâm thần lạnh ngắt, ba hồn bảy phách tán loạn. Hơn nữa lão vừa mới thất bại, đầu chí mất sạch, một tiếng “xà hô” này càng khiến Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tàn tâm ý hoảng loạn, không khỏi lùi lại một bước.

Nếu đã lùi một bước liền không nhịn được quay người bỏ chạy.

Kẻ nhảy lên lúc này là Tà Thường Sinh!

Tà Thường Sinh vẫn chưa chết, một kẻ có thể bị cắt bỏ ruột mà vẫn sống, sức chịu đựng kiên trì của hắn đương nhiên là rất mạnh.

Nhưng cũng không phải là Tà Thường Sinh có thể chịu được một đòn tay sắt của Chu Hiệp Vũ, quan trọng nhất là, Tà Thường Sinh đánh trúng Chu Hiệp Vũ trước, khiến cho Chu Hiệp Vũ trọng thương, công lực giảm mạnh!

Cho nên Chu Hiệp Vũ chỉ đánh ngã được Tà Thường Sinh, thậm chí có thể nói là đánh trọng thương hắn, nhưng đòn này cũng không giết được Nhất Động thần ma!

Tà Thường Sinh quả thực là “thường sinh”

Tà Thường Sinh không chết, nhưng cũng không còn sức tái chiến, thậm chí còn chẳng có sức chạy trốn. Sau khi hắn tỉnh dậy, phương pháp duy nhất là cứu Khang Xuất Ngư đang ở bên cạnh, dựa vào cái ơn cứu mạng, Khang Xuất Ngư nhất định sẽ giúp hắn trốn thoát.

Quả nhiên hắn đã tính đúng.

Hiện tại có bốn thần ma của Quyền Lực bang nhưng Tà Thường Sinh bị thương không thể chiến đấu, Khang Xuất Ngư mất sạch đầu chí, Khổng Dương Tàn, Sa Thiên Đăng càng không cách nào ứng chiến, bốn người bỏ chạy. Những bang chúng còn lại của Quyền Lực bang đều quân không ra quân, lần lượt bại lui, bị bắt giết quá nửa, chỉ còn khoảng năm sáu chục người rút về trong rừng.

Quyền Lực bang rút lui, năm tổ trưởng của Hoán Hoa phái báo cáo kết quả tình huống với Tiêu Tây Lâu, Tiêu Tây Lâu khẽ gật đầu, sau đó thở phào mỉm cười, nói:

- Phu nhân, Kiếm lục Tiêu gia, hôm nay được bảo toàn đều là nhờ chiêu này của bà quá đẹp.

Chỉ nghe “Trương Lâm Ý” cười đáp:

- Nhưng vẫn không lừa được ông.

“Trương Lâm Ý” chậm rãi thả bỏ vật dịch dung trên mặt ra, không ngờ lại là Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San.

Cha của Tiêu phu nhân là lão chủ môn của Thập Tự kiếm phái Thập Tự tuế kiếm Tôn Thiên Đình, vợ ông chính là Phí Cung Nga của họ Phí, một trong tam đại tông sư dịch dung trên giang hồ “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Tài dịch dung của họ Phí, xếp thứ ba trong thiên hạ, con gái của bà tự nhiên cũng là cao thủ dịch dung.

Tôn Tuệ San thấy đại cục không hay, liền nghĩ ra biện pháp dịch dung này, chỉ cầu đẩy lui kẻ địch. Nhưng dịch dung chẳng qua chỉ là ăn mặc trang điểm tí mĩ để thành công mà thôi, nếu không phải đứng trong chỗ tối, lại đúng lúc Khang Xuất Ngư đang tâm thần hoảng hốt, công thêm đám Không Dương Tàn, Sa Thiên Đẳng, Tả Thường Sinh không hề thật sự gặp qua Trương Lâm Ý thì thật chẳng có cách nào đẩy lui bốn thần ma.

Chỉ thấy Tiêu Tây Lâu thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc. Đây chỉ là kế lui địch nhất thời, cầu an nhất thời, lần sau bốn thần ma lại tới, chúng ta biết ứng phó thế nào đây?

Tiêu phu nhân đáp:

- Không cần biết thế nào, đám người Khang Xuất Ngư rút lui, việc xong nhất định sẽ phát hiện Trương tiên bối không thể chưa chết, nhất định sẽ lại tới xâm phạm... nhưng bây giờ duy trì thế lực là quan trọng.

Tiêu phu nhân ngừng một chút rồi lại nói:

- Đầu tiên phải trị thương cho Chu đại hiệp. Thứ hai, phải ăn cho no một bữa, chuyện lớn bằng trời cũng phải ăn xong hẵng tính.

Đường Phương chăm chú nhìn Tiêu phu nhân, nữ hiệp Tôn Tuệ San năm xưa, giống như một cơn gió xuất quét qua tâm trạng đang lo âu mệt mỏi của mọi người, trong lòng không khỏi nảy lên sự kính mộ sâu sắc.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Đường Phương tới Hoàng Hà tiểu lâu mời Tả Khâu Siêu Nhiên cùng đi ăn, nhưng lại thấy Khang Kiếp Sinh đã biến mất. Tả Khâu Siêu Nhiên chỉ nói có một câu:

- Tôi thả hẩn rồi, là tôi không đúng, chưa được lão đại và lão tâm đồng ý, hai người xử lý tôi đi.

Đặng Ngọc Hàm giận đến xanh cả mặt, không nói tiếng nào.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, nói:

- Bọn tôi hiểu tâm trạng của cậu. Nếu người canh giữ Kiếp Sinh là bọn tôi thì không biết chừng bọn tôi cũng sẽ làm vậy.

Đường Phương nhìn họ, cuối cùng cũng hỏi:

- Tại sao anh lại thả hẩn.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhẹ giọng đáp:

- Bởi vì hẩn là bằng hữu của chúng tôi.

Tiêu Thu Thủy tiếp lời:

- Thậm chí đã có thể gọi là anh em.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Một ngày là anh em, cả đời là anh em.

Đường Phương khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Tôi thật sự không hiểu.

Đặng Ngọc Hàm bỗng lên tiếng:

- Nếu một ngày là anh em, vĩnh viễn là anh em thì hẩn không nên bán đứng chúng ta.

Hẩn siết chặt chuôi kiếm, giận giữ nói:

- Đã là kẻ bán đứng anh em, tôi đã thấy, nhất định phải giết!

Trên bàn ăn, mọi người đều rất thoải mái, nhưng sau khi ăn xong, mọi người đều trầm mặc.

Thời gian không còn nhiều, đợt tấn công tiếp theo của Quyền Lực bang sẽ bắt đầu lúc nào?

Chu Hiệp Vũ được Tiêu Tây Lâu tận tâm chữa trị, tính mạng không còn đáng lo nữa nhưng đã mất khả năng chiến đấu, còn Tiêu Tây Lâu thì phải tận năm mươi sáu cao thủ Hồ tổ tới bảo vệ an toàn cho ông ta.

Đợt công kích tiếp theo của Quyền Lực bang sẽ phải tới.

Tiêu Tây Lâu lại nhắc tới chuyện lúc trước, lần này còn gia tăng thêm nhân số:

- Thu Thủy, con nhất định phải thoát ra, tới Quế Lâm gọi Mạnh sư thúc, Dịch Nhân, Khai Nhạn về hết. Nghe nói Ngọc Bình huynh, Đường Cương, Đường Bằng cũng đang ở đó. Chỉ có tất cả cùng tới, chúng ta mới có thể quyết một trận tử chiến với Quyền Lực bang.

“Mạnh sư thúc” là sư đệ Tiêu Tây Lâu, “Kiếm song phi” Mạnh Tương Phùng.

“Dịch Nhân” là Tiêu Dịch Nhân, đại ca thanh danh hiển hách nhất trong ba anh em nhà họ Tiêu.

“Khai Nhạn” là Tiêu Khai Nhạn, nhị ca trầm mặc ít lời nhất trong ba anh em nhà họ Tiêu.

“Ngọc Bình huynh” là anh trai Đặng Ngọc Hàm, chương môn Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình.

Đường Cương là người có chiêu thức võ công, thủ pháp âm khí cương mãnh nhất trong các đệ tử thanh niên Đường gia. Đường Bằng là cao thủ trẻ tuổi giao du rộng rãi nhất của Đường gia.

Kế hoạch của Tiêu Tây Lâu là tập trung binh lực, đối kháng với Quyền Lực bang, tránh bị đánh phá từng người một.

Tiêu Thu Thủy trầm ngâm:

- Cha, không bằng chúng ta tập trung nhân thủ ở đây, đánh tan tất cả bao vây, sau đó mới cùng nhau tới Quế Lâm..

Tiêu Tây Lâu nhún mày, cả giận nói:

- Nói vậy! Nơi đây là từ đường tổ tiên, sao có thể tùy tiện dời đi! Hơn nữa với tình hình hiện tại, cao thủ Quyền Lực bang đông hơn chúng ta. Sở dĩ bọn chúng không dám mạo muội tấn công, thứ nhất là vì quân cờ Tân Hồ Khẩu, thân phận Khang Xuất Ngư đã bị chúng ta khám phá, bọn chúng không biết chi tiết về chúng ta nữa nên mới không dám mạo phạm. Thứ hai là bang chúng bọn chúng dẫn tới tử thương quá nửa, còn lại không nhiều, đợt binh lực tiếp theo chưa tới nên càng không dám mạo hiểm công. Nhưng cứ giằng co thế này, binh lực của chúng nhất định sẽ tới, so với ngồi yên đợi chết, không bằng chúng ta đưa người xông ra, đi triệu tập đồng đạo võ lâm, cùng tiêu diệt kẻ địch. Người võ lâm tuy kiêng sợ Quyền Lực bang đã lâu nhưng cũng không đến mức không có người hiệp nghĩa dám rút đao tương trợ, như vậy vẫn tốt hơn là vô vọng chiến đấu như con thú bị vây ở đây! Kể cả cứu viện không hiệu quả đi nữa, con thoát ra công bố chuyện chúng ta kháng cự Quyền Lực bang cho toàn thiên hạ biết, cũng có thể đòi được chút công đạo, cho người ta biết, có một nhóm người không cúi mình trước cường quyền, dám vuốt râu hùm Quyền Lực bang. Chúng ta duy trì thêm được một ngày, người khác sẽ biết Quyền Lực bang cũng không phải là vô địch, càng tốt hơn mọi người cùng ở đây chờ chết!

Tiêu Thu Thủy cung kính đáp:

- Vâng, thưa cha.

Tiêu Tây Lâu thở dài:

- Vì phụ cũng biết tính cách con, trong thời khắc gian nan khổ cực này không nỡ rời đi. Nhưng con nhất định phải đi, nhà họ Tiêu mới được cứu, Hoán Hoa kiếm phái mới được cứu, những đồng đạo võ lâm trọng nghĩa tới đây hỗ trợ mới được cứu. Con không cần phải lo cho nơi này, đến lúc vạn bất đắc dĩ, bọn ta vẫn còn có cách..

Tiêu Thu Thủy máu nóng sôi trào, bỗng đứng phắt dậy, cao giọng nói:

- Cha, con sẽ đi!

Tiêu Tây Lâu xúc động nói:

- Cho dù con đi thì cũng không nhất định có thể thoát ra được, còn cần nhân thủ, còn cần kế hoạch. Chỗ này tuy là đất chết nhưng vẫn có thể xem là nơi để cố thủ, hơn nữa vẫn còn một đường sống, sau khi xông ra, định tới ta sáng, địch đông ta ít, sẽ càng nguy hiểm.

Đặng Ngọc Hàm lạnh lùng nói:

- Tôi cũng đi.

Tà Khâu Siêu Nhiên thấp giọng:

- Tòì và lão đại, lão tam cùng đi.

Bỗng nghe một giọng nói thanh thúy tiếp lời:

- Chúng ta cùng đi.

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên lặng xuống, không biết tại sao Tiêu Thu Thủy càng cảm thấy mặt mũi nóng lên, tim đập nhanh hơn, chỉ nghe Đường Phương nói tiếp:

- Cương ca, Bằng đệ đều đang ở đó, tôi cùng đi sẽ dễ nói chuyện hơn.

Tiêu phu nhân vui mừng nói:

- Đường cô nương đồng ý cùng đi thật không gì tốt hơn. Âm khí của Đường cô nương bách phát bách trúng, có công nương đi cùng, hy vọng hóa hiểm thành an lại càng tăng lên.

Tiêu Thu Thủy hơi chán chừ:

- Chỉ là Đường cô nương nhất định là trợ thủ đắc lực không thể thiếu được ở đây... Huống hồ.... Huống hồ kẻ địch....

Tiêu Thu Thủy vốn muốn nói sau khi xông ra ngoài, đường đi càng thêm hung hiểm, trong lòng tuy muốn Đường Phương đi nhưng lại hy vọng Đường Phương không đi, có thể sẽ an toàn hơn.

Tiêu phu nhân cười ngắt:

- Âm khí của Đường cô nương so với con còn cao minh hơn, không cần con quan tâm. Nhưng thiếu nữ ra ngoài không tiện như đàn ông, các con giúp đỡ cô ấy hơn một chút là được. Còn chuyện ở đây, nếu Quyền Lực bang muốn cường công thì cho dù có thêm Đường cô nương hỗ trợ cũng chỉ vô ích thôi..

Tiêu Tây Lâu tiếp lời:

- Cho dù như vậy, nếu như ngang nhiên mạo hiểm xông ra, khó tránh khỏi phải đấu cứng với Quyền Lực bang, cần phải bày bố nghi trận, dương đông kích tây, ám độ Trần Thương(*) mới có cơ hi vọng đột phá phòng tuyến Quyền Lực bang, vượt qua Tứ Xuyên, tới Quý Châu, đi Quảng Tây, đến Quế Lâm.

Đường Phương khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng đều nhỏ, nhẹ nhàng nói:

- Còn phải thỉnh giáo thế bá cách đột phá vòng vây của Quyền Lực bang.

Tiêu Tây Lâu bật cười ha hả, Tiêu phu nhân thì nhìn Đường Phương, cười nói:

- Đường cô nương thực là phúc khí của Đường gia, thông minh lạnh lợi, đúng là phúc khí..

Hoàng hôn hơi hắt, đêm lại tới gần.

Đặng Ngọc Hàm, Tà Khâu Siêu Nhiên đều mặc đồ đen, vai đeo một túi hành lý nhỏ nhỏ, sắc mặt trang nghiêm mà lẫm liệt, bởi vì chỉ trong khoảnh khắc nữa, một trận đột vây, một trận chém giết sẽ lập tức diễn ra.

Đường Phương quay lại với bộ trang phục khi nàng xuất hiện lần đầu, tóc đen như nhung, da trắng như tuyết, tạo thành một vẻ mỹ lệ khó tả trên người nàng.

Tiêu Tây Lâu và Tiêu Thu Thủy đứng sòng vai nhau, cha con họ chưa bao giờ cảm thấy gần gũi nhau hơn thế, trong gió lớn, trên lầu cao, đôi mắt nhìn xa, tà áo phấp phới.

Tiêu Tây Lâu mặc dù không quay sang nhìn con trai mình nhưng trong lòng, đây là lần đầu tiên ông cảm thấy, đứa con út mà ông vẫn nghĩ là ham chơi cứng đầu, chỉ gói giấy bút này đã trưởng thành rồi, đã hiểu việc rồi, sắp phải gánh vác khó khăn của cả một gia tộc, sắp phải chấn hưng thanh danh của cả một môn phái, sắp phải một kiếm đi ngàn dặm, sắp phải một ngựa phá đêm đen rồi!

Ông không khỏi trầm thờ dài, ngày thường ông quả thực là đã quá coi thường việc tìm hiểu đứa con út bạn bè nào cũng kết giao này. Trong lần hoạn nạn này, bạn bè của nó cũng giống như bạn bè thăm giao suốt mấy chục năm của ông vậy, tuy có phản đồ nhưng cũng có người trung tâm gan dạ, vì bằng hữu mà chịu hai đao, tuyệt không biến sắc, lại càng không hề thoái lui.

Thu Thủy còn có khả năng lớn hơn nữa. Tiêu Tây Lâu nghĩ vậy, nhưng chỉ sau một khắc nữa, đứa con này sẽ phải dấn thân vào một cuộc phiêu lưu mạo hiểm nhất.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy cũng ôm chí lớn, một chí lớn không để gọi tên. Hắn đứng sừng vai cùng cha mình, là lần đầu tiên có thể cảm thụ được kiếm ý tung hoành năm xưa của Tiêu Tây lâu, cảm nhận ý khí cao ngạo, liệt danh bảy đại danh kiếm đương thời, cũng có thể cảm nhận được sự âm đậm và cô đơn, bị khốn trong Kiếm lục, vùng kiếm tứ thủ của Tiêu Tây Lâu.

Lúc này thái dương chìm dần về tây, ráng đỏ ngập trời, là ngày tác chiến thứ hai.

Đưa mắt nhìn ra xa, trong khoảng rừng cây trước núi, không biết có bao nhiêu kẻ địch, có bao nhiêu mai thủ.

Tiêu Thu Thủy tâm sinh hào khí, chợt nhớ tới một bài ca năm ngoài mình và các anh em cùng xướng lên trên bàn tiệc:

Ngã yếu trùng xuất khứ, đáo liễu mộng cổ phi sa đích bình nguyên

Nhĩ yếu ngã lưu trụ thì gian

Ngã thuyết liên không gian đô thị tàn nhẫn đích

Ngã yếu khứ na nhân hoa ngã đích huy nhệ đệ

Nhân vi tha thị ngã đích hào tráng

Nhân vi tha thị ngã đích tịch mịch

(**)

Ráng đỏ ngập trời, hoàng hôn thê lương, phía sau khu rừng tối tăm là thứ gì? Phía sau bầu trời um ám là cái gì? Nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy lại đang ngâm dài, thời gian cách trở, không gian tàn nhẫn, nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn phải xông ra, ngạo khiêu thiên hạ.

Bóng đêm đã hoàn toàn phủ xuống, mặt đất nhuộm màu trầm mặc.

- Đến lúc rồi.

Tiêu Tây Lâu nói.

Tiêu phu nhân bỗng bước lên trước, nói liền hai tiếng:

- Phải bảo trọng, phải bảo trọng nhé...

Đoạn sau không biết còn muốn nói gì nữa.

Tiêu Tây Lâu phát tay áo, chỉ nghe tiếng hô giết vang trời, chỉ thấy đèn đuốc sáng choang, một loạt kiếm thủ Long tổ, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm đuốc, giống như một con rắn lửa, nhang chóng cuốn về phía dưới đèo chém giết.

Tiêu Tây Lâu, Tôn Tuệ San cầm kiếm xông lên trước, bỏ lại một câu:

- Chúng ta toàn lực tấn công phía đông nam. Một khi đông nam giao chiến, các con lập tức dốc hết sức đột phá phía tây bắc, nhớ cho kỹ lấy!

Tiêu Thu Thủy trong mắt nhòa lệ, chỉ thấy tinh nhuệ Hoán Hoa kiếm phái, dưới sự chỉ huy của cha mẹ mình nhang chóng lao xuống dưới đèo, tiếp cận tới khu rừng. Bất thành linh, tiếng hô vang lên khắp bốn phía, trong rừng phía đông nam đều là ánh đuốc, hơn trăm bang chúng Quyền Lực bang xông ra, bắt đầu giao chiến!

Tiêu Thu Thủy nắm chặt chuôi kiếm, thực muốn lập tức lao xuống. Thân hình hắn vừa khẽ rung động bỗng cảm thấy có người khẽ kéo góc áo mình, Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời giữa đêm đen, đang nhìn hắn lắc đầu.

Lúc này, thế tới của các cao thủ Hoán Hoa kiếm phái lao xuống phía dưới đã bị chặn lại, nhưng bang chúng Quyền Lực bang mặt đông nam hiển nhiên là cũng phải chịu áp lực cực lớn. Không tới một khắc, dị thanh vang lên khắp nơi, mặt tây bắc lại có bảy tám mươi bang chúng Quyền Lực bang xông ra, cực lực phản công Hoán Hoa kiếm phái.

Tiếng hô giết vang trời, nhưng tiền lui có thứ tự, Hoán Hoa kiếm phái một người chết là khiêng đi một người, một người bị thương là cứu về một người, sau này lại có thể quay lại tác chiến. Quyền Lực bang thì đập lên thì thể đồng bạn, liều chết vây giết, không để người của Hoán Hoa kiếm phái xuống núi một bước.

Tiêu Thu Thủy đang muốn cùng cha mẹ nhất tề liều chết thì Đường Phương bỗng quát:

- Bây giờ!

Vừa dứt lời đã phi thân lên ngựa, hai người Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm đỡ tay, kéo Tiêu Thu Thủy lên, đồng thời hạ xuống ba con ngựa. Bốn con ngựa hí dài, cửa lâu mở rộng, bốn lưng câu được chọn ra từ hơn trăm tuần mã đồng thời dựng đứng vó trước, lao ra như tên bắn!

Gió mạnh quất ào ào vào ngực họ, đó là một đêm không trăng không sao, mây đen cuộn cuộn, bốn phía đều là tiếng kêu gào chém giết, bốn phía đều là ám khí, lưu tinh, tạt vũ. Tiêu Thu Thủy cũng không biết nước lạnh đang chảy trên người mình là nước mưa hay là mồ hôi, không khỏi hô lên:

- Mọi người có đây không?!

“Có.” “Có.” “Có!”, thanh âm lần lượt vang lên, tiếng vó của ba con ngựa vẫn đang ở gần đó!

Đúng lúc này Đường Phương bỗng hét hoảng “A” lên một tiếng, theo sau đó là ba bốn tiếng kêu thảm, cùng với tiếng binh khí giao kích, hiển nhiên là Đường Phương đã giao đấu với kẻ khác, không rõ an nguy thế nào!

Bấy giờ sắc trời tối đen, mưa lớn quất vào hai mắt, không thể thấy rõ được gì. Tiêu Thu Thủy ghim ngựa quay lại, liền phát hiện có bảy tám loại binh khí đánh về phía hắn, hắn vừa đỡ vừa phản kích, đồng thời hô lớn:

- Tà Khâu! Ngọc Hàm! Đường cô nương bên kia gặp nguy hiểm.

Hai bên trái phải vang lên tiếng đáp, vó ngựa dồn dập, chưa tới ba bước liền đột ngột dừng lại, sau đó là tiếng binh khí giao tiếp cùng mấy tiếng “rắc rắc”, hiển nhiên là Tà Khâu Siêu Nhiên dùng cầm nã thủ đã thương kẻ khác.

Tiêu Thu Thủy trong lòng mừng rỡ, nhưng lại vì phân tâm mà trúng phải một roi. Hắn vọt búng tỉnh, nhớ lại trách nhiệm trên mình, mạnh mẽ phản kích, đâm bị thương hai người. Bấy giờ lại nghe Đặng Ngọc Hàm quát lên giận giữ, “đình đình đình đình” liên tiếp, hiển nhiên là tàn kiếm đều bị binh khí của kẻ địch chặn đỡ.

Tiêu Thu Thủy hoảng lên, bên tai lại mơ hồ nghe thấy tiếng cha quát mắng, lập tức nhớ ra mẹ thân bị thương mà nay vẫn cầm kiếm khổ chiến, lấy bản thân dẫn dụ kẻ địch, lòng đau như cắt, trường kiếm vung lên, làm trọng thương một sát thủ dùng nguyệt nha sấn. Bỗng nghe Đường Phương kêu lên hoảng hốt, Tiêu Thu Thủy rút kiếm công sang, lại làm bị thương một tên dùng roi nhưng lưng trúng phải một phát khóa hồ lam, loạng choạng mất bảy tám bước!

Lúc này lại có một người vọt lao ra, Tiêu Thu Thủy sinh ác ý, đâm ra một kiếm, người đó tránh qua, Tiêu Thu Thủy một kiếm ba thức, thế quyết ép hắn vào đường chết!

Không ngờ võ công người đó rất cao, hai tay không lại bắt được kiếm phong. Hai người giằng co một lúc, chân Tiêu Thu Thủy lại trúng một câu, nhưng bỗng nghe đối thủ cũng “a” lên một tiếng, Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Cậu là nhị đệ!

Người kia cũng vội vàng nói:

- Lão đại, là tôi...

Chưa dứt lời, tiếng binh khí xa chạm đã cắt đứt tất cả.

Màn đêm vô tình, mưa gió ào ạt, vòng vây của Quyền Lực bang chẳng hề buông lỏng chút nào. Tiêu Thu Thủy hét lớn một tiếng, Hoán Hoa kiếm pháp sử ra trong đêm đen càng giống như hoa bay rực rỡ, không ai cản nổi, đã thương một người, ép lùi ba người, còn lại một cây đồng côn, hai ngọn đơn đao, một cây thiết tấn trường, một đôi tang môn côn không chút lơ lửng, quần lấy lấy hắn quyết chiến.

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng chém giết, chẳng ai biết là ai đang còn sống, đang khổ chiến?

Tiêu Thu Thủy kêu lên:

- Đường cô nương, tam đệ...!

Không có tiếng đáp.

Mơ hồ cũng nghe thấy tiếng hô:

- Tam đệ, Đường cô nương...

Chính là tiếng hô cấp thiết của Tà Khâu Siêu Nhiên.

Trời giận, người nộ, Tiêu Thu Thủy gầm lên:

- Chúng ta xông ra, xông ra trước rồi hẵng tính...

Mưa đột nhiên to hơn, gấp hơn, một tia chớp sáng lóe lên, Tiêu Thu Thủy đưa tay vuốt mặt, chỉ thấy trên tay dính đầy máu!

Lúc này, vai trái hắn lại trúng một tấn liên tiếp loạng choạng bảy tám bước, kiếm thu sát người, đâm trúng kẻ đang truy sát hắn, đoạn đứt phắt dậy. Lại một tia chớp lóe lên, chỉ thấy năm sáu bang chúng Quyền Lực bang, tốc tác bù xù, giống như hung thần ác sát đang vung vũ khí đánh về phía hắn!

... Nhị đệ, tam đệ, hai người đang ở đâu?

... Đường Nhu, Đường Đại, tôi phải báo thù cho mọi người!

... Đường cô nương, cô có an toàn không? Cô có an toàn không!

Mưa đã tạnh, trời đã bình minh.

Nhưng vẫn rất lầy lội.

Tiêu Thu Thủy ở trong bùn lầy, toàn thân dính đầy máu, cổ vịn trúc mà đi.

Thân trúc dưới ánh bình minh còn vương nước mưa, xanh biếc khó tả.

Cây trúc thực đẹp, sinh sơ thật dồi dào!

Nhưng trên người Tiêu Thu Thủy đầy vết thương, ngoại thương không quan trọng, quan trọng là đau đớn trong nội tâm.

Hắn dùng kiếm chống đất, đưa tay quạt máu và mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn mặt trời lên, ấm áp và an tường, thế nhưng...

.... Nhị đệ, tam đệ, Đường cô nương, mọi người đang ở đâu?

Hắn cũng không biết mình làm thế mà xông ra được, làm thế nào mà giết khỏi trùng vây, làm thế nào mà đến được khu rừng trúc này, làm thế nào mà chiến đấu từ đêm tối tới tận trời sáng.

Hắn chỉ biết trong rừng đều là kẻ địch, đều là cạm bẫy, đều là ám khí và phục kích. Hắn còn nhớ có một lần bị dây thừng kéo ngã, mắt thấy sắp phải chết dưới đao cong của một người, đột nhiên ba đốm sáng lạnh bắn thẳng vào ngực bụng người đó, người đó lập tức rơi đao đổ xuống, ám khí nhỏ bé mà tinh xảo, ám khí đó có phải là của Đường Phương hay không?

... Đường Phương, Đường Phương, cô có an toàn không?

... Cô có an toàn không?

... Ôi.

Tuy hắn đã thoát ra, nhưng anh em của hắn đâu? Bằng hữu của hắn đâu?

Ôi. Tà Khâu. Ôi. Ngọc Hàm

Nghĩ tới đây, hắn quả thực là không duy trì nổi nữa, sắp sửa ngã xuống. Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một giọng nói cao vút, mạnh mẽ.

... Tiêu Thu Thủy, ngươi không thể ngã xuống.

... Tiêu Thu Thủy, ngươi còn phải tới Quế Lâm cầu viện.

... An nguy của Hoán Hoa kiếm phái đặt cả vào người ngươi.

Tiêu Thu Thủy cố gắng xốc lại tinh thần, bấy giờ mới biết, nơi hắn bị thương giết đến là Tân Đô Quế Hồ, sen mọc ken dày, hoa quế tỏa hương, nổi danh thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Dược Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Nhị hồ, sáo, đàn cầm.

Thu sắc điểm hồ tân, quế hoa hương mãn thành.

Hương phong xuy bất đoạn, lãnh lộ thính vô thanh.

Phác tị tâm tiên túy, đương đầu nguyệt canh minh.

Phù dong thiên vạn đoá: Lâm thủy tiểu tương nghênh.

Đó là cảnh thu ở Quế Hồ, thanh mĩ mê người.

Nhưng Quế Hồ đâu chỉ có sắc thu? Đâu chỉ có trăng sáng?

Hoa Dương quốc chỉ có viết: “Thục có ba đô là Thành Đô, Quảng Đô, Tân Đô, được xưng là danh thành.”

Quế Hồ ở tân đô, xanh thăm, đỏ tươi, liễu ám hoa minh, vì thế được gọi là tiểu Tây Hồ.

Tiếng sáo vang lên từ sâu trong bóng râm.

Tiêu Thu Thủy chống kiếm ngẩng đầu, chỉ thấy nước hồ như ngọc, cột đồ đá xanh, cảnh ý tươi mới, sương mù vẫn còn quán quít trên mặt hồ chưa tan, trên đầm lá sen xòe mở, nghênh đón bình minh.

Trên Quế Hồ có một cây cầu màu vàng đỏ, nối ra tận giữa hồ, khiến cho người ta có cảm giác bay bổng, huyền ảo giữa hoa cảnh râm mát.

Tiêu Thu Thủy sinh trưởng từ Thành Đô, đương nhiên là biết đó chính là cầu Hàng Thu.

Tiếng sáo du dương từ bên kia cầu Hàng Thu truyền tới.

Tiêu Thu Thủy đang phiên muộn chợt cảm thấy một vẻ thanh lương, không nhịn được tập tễnh bước về phía cầu Hàng Thu.

Nước hồ lấp lánh, xanh biếc đến khôn tả.

Nước trong hồ thâm thúy mà lặng lẽ. Giống như một tấm gương bóng loáng, trên mặt kính không chút sóng gợn.

Tận cùng cầu Hàng Thu là Linh Hương các, đầy bóng liễu, quế hương.

Bên phía mép nước có hơn sáu trăm gốc quế, đã được hơn năm trăm năm lịch sử, ngoài ra còn có một gốc đàn quế vương.

Đình cỏ nhưng một nét bút xanh điểm tuyệt.

Trong đình có người, tiếng sáo ngân nga, trầm bổng vẫn vút, đang đến đoạn cao trào, vang vọng tận xa xăm thì tiếng nhị hồ chợt vang lên ai oán, tiếp nói khúc nhạc.

A, tình thân, tình cảm, cảnh phương xa, anh em bằng hữu, tất cả bi thương đều như được gọi lên trong tiếng nhạc, khiến người ta đau đớn tận trong tâm hồn.

Tiêu Thu Thủy vô thức tiến về phía Linh Hương các.

Trong Linh Hương các có ba người.

Khi Tiêu Thu Thủy sắp sửa tới gần, tiếng nhị hồ đã càng lúc càng thấp, càng lúc càng trầm, chuẩn bị biến mất.

Tiếp đó, tiếng đàn cầm trong trẻo lại vang lên.

Tiếng đàn giống như nước chảy, đánh lên đá lớn, giống như bội hoàn của tướng quân đánh lên yên ngựa.

Tiếng nhạc uyển chuyển lại vừa mang hào tình tráng chí, muốn sáng sớm thức dậy tuốt gươm múa võ.

Tiêu Thu Thủy lắng nghe, bất giác cảm thấy nhiệt huyết dâng đầy lồng ngực.

Hắn vốn là người chân thành, mê thơ ca, yêu âm nhạc, lại càng thích ngao du thiên hạ, kết giao bốn phương.

Giờ chỉ thấy trong đình có ba người, hai nam, một nữ.

Cô gái đang thổi sáo, tướng mạo bình phàm, tay cầm một cây sáo ngắn tuyền một màu xanh biếc. Sáo rất thô, lỗ sáo rất lớn, khác biệt rõ ràng với những cây sáo thông thường.

Nam tử áo xám kéo nhị hồ, hồ cầm cũ kỹ, dáng người cao gầy, hai vai trầm xuống, nhìn qua chỉ mới khoảng hai mươi tuổi nhưng đôi mắt người đó lại như ông lão năm sáu mươi tuổi, đã chẳng còn sức sống.

Người đang đánh đàn cầm là một nam tử áo trắng. Người này khá tuấn tú, tướng mạo hơi có vẻ non nớt, đàn cầm trên đùi vừa dài vừa rộng, tiếng nhạc phát ra lại như núi cao nước chảy, trong trẻo vô cùng.

Khúc nhạc đã dứt, Tiêu Thu Thủy không khỏi vỗ tay khen tuyệt, bất ngờ phát hiện trên mặt đã mang hai dòng nước mắt.

Nam tử áo trắng thu hai tay lại, tư thế cực kỳ nhàn tản, ngược mắt cười nói:

- Hân hạnh được tôn giá nhả thưởng, vì sao không dòi gót vào đình một chút?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Tại hạ đi qua nơi này, có thể được nghe tiếng nhạc, thật là vạn hạnh, không dám để bước chân phạm tục làm quấy rầy nhả tấu của tiên sinh.

Cô gái bông nói:

- Nhìn dáng vẻ người, nghe tiếng người nói, công tử phải chăng là bị người ta truy sát, ép tới nơi này?

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, hạ kiếm thờ dài:

- Đúng vậy. Tại hạ vội vàng chạy trốn, lại lạc mắt anh em đồng hành, nội tâm đau khổ, thật không gì tả xiết.

Nam tử ám xám chậm rãi nói:

- Huynh đài nếu đã thân gặp đại nạn, lại có duyên tương kiến ở đây, mời huynh thưởng nhạc, chúng ta sẽ đánh một khúc nữa, mong giải được ưu sầu trong lòng huynh đài.

Nam tử áo trắng cùng cô gái áo lục đều gật đầu khen phải, Tiêu Thu Thủy thấy ba người nho nhã như vậy, lại rất hợp ý, cũng rất thích khúc nhạc vừa tấu, trong lòng thực vui sướng, lập tức nói:

- Tại hạ sắp phải đi xa, sinh tử khó đoán, có thể trước khi mặt trời về tây, lại được nghe tiếng tiên nhạc của ba vị chính là phúc của tại hạ. Chẳng còn mong ước gì hơn, xin được nghe nhả tấu.

Cô gái áo lục khẽ chỉnh trang lại, nói:

- Công tử khách khí rồi.

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng chỉnh lại dây đàn, cúi người nói:

- Mong huynh đài chỉ điểm.

Tiêu Thu Thủy cũng cung kính trả lễ:

- Không dám, không dám.

Nam tử áo xám chậm rãi nâng cán nhị hồ, đặt giữa hai chân, thông thả nói:

- Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Nam tử áo trắng và cô gái áo lục cùng đáp:

- Được.

Đột nhiên, ba thanh khoái kiếm từ đàn, từ sáo, từ địch rút ra, nhanh như tên bắn đâm thẳng vào yết hầu Tiêu Thu Thủy.

Ba mũi kiếm sắc bén giống như liền thành một đường, kề sát yết hầu Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy không tránh né, cũng không kịp tránh né!

Tiêu Thu Thủy không chớp mắt lấy một cái, hấn kinh ngạc, hấn sững sờ, nhưng hấn không hề sợ hãi.

Tiêu Thu Thủy không nói gì, kiếm của hấn vẫn còn đang cắm trong đình.

Nam tử áo trắng nghiêm nghị nói:

- Giới, hảo hán!

Cô gái áo lục hỏi:

- Người không sợ chết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Sợ. Ta sợ nhất là chết.

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao bây giờ ngươi lại không sợ?

Tiêu Thu Thủy thẳng thắn đáp:

- Sợ vẫn sẽ chết.

Cô gái áp lực hỏi:

- Nếu bọn ta thấy ngươi sợ, không giết ngươi nữa thì sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tiêu mỡ ta muốn sống muốn chết, không cần người khác quyết định hộ.

Cô gái áo lúc thấy đáng vẻ hấn vừa không tự phụ, lại không tự ti, không nhịn được hỏi:

- Bây giờ cũng vậy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bây giờ cũng vậy!

Trong mắt cô gái thoáng qua thần sắc mê mang, lẩm bẩm nói:

- Đúng... Đúng... Ta cũng như vậy...

Thiếu niên áo trắng bỗng tiếp lời:

- Ta bội phục ngươi.

Tiêu Thu Thủy nghiêm mặt nói:

- Ta cũng bội phục các ngươi.

Thiếu niên áo trắng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Không phải bội phục các ngươi kiếm nhanh, mà là bội phục âm nhạc của các ngươi tuyệt.

Hắn ngừng một chút rồi lại nói:

- Tiếng nhạc đó rất tuyệt, rất tuyệt. Tại sao các ngươi lại phải lần lượt diễn tấu mà không hợp tấu? Một đờn vừa rồi đủ để thấy các ngươi xuất kiếm phối hợp tuyệt diệu, không chút dấu vết, tuyệt đối có thể hợp tấu khúc nhạc càng hay hơn nữa.

Thiếu niên áo trắng và cô gái áo lục nghe vậy, trong mắt đều bùng lên quang mang nóng bỏng, cả tay cầm kiếm cũng khẽ run lên, chỉ có nam tử áo xám là vẫn cầm kiếm vững vàng nhưng cũng khẽ ngước mắt lên.

Thần sắc trong mắt cũng hưng phấn.

Thiếu niên áo trắng không nhịn được hỏi:

- Ngươi hận bọn ta?

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên:

- Hận các ngươi cái gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ngươi bị bọn ta dùng kế bắt được, bây giờ chỉ cần ta đưa tay một cái, ngươi sẽ...

Tiêu Thu Thủy thần nhiên cười:

- Có cái gì dễ hận! Các ngươi dùng âm nhạc hấp dẫn ta, cũng tức là dùng âm nhạc đánh bại ta, bại tức là bại, có cái gì dễ oán hận.

Đoạn ngừng một chút rồi nặng nề nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc trên người ta còn có nhiệm vụ.

Nam tử áo trắng khỏ sở nói:

- Nhưng bọn ta vẫn lừa ngươi.

Hắn cúi đầu, cắn môi nói:

- Gọn nữa còn muốn giết ngươi.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc một hồi, đáp:

- Ta biết.

Nam tử áo trắng không nhìn được hỏi:

- Ngươi có biết tại sao bọn ta muốn giết ngươi không?

Tiêu Thu Thủy cười khỏ:

- Không biết... Có điều, ta nghĩ các ngươi nhất định là có lý do của mình.

Nam tử áo trắng u ám nói:

- Bởi vì... Bởi vì.. Bọn ta chính là ba đồng môn Tam Tuyệt thần kiếm, Địch kiếm Giang Tú Âm, Cầm kiếm Ôn Diễm Dương, Hồ kiếm Đổng Điều Lương.

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Các ngươi... Các ngươi chính là “Tam tài kiếm khách”!

Nam tử áo trắng gật đầu:

- Tam kiếm liên thủ, giang hồ mạc địch.

Nam tử áo xám đột nhiên nói, vừa nói là quát lớn:

- Thu kiếm!

Ba thanh kiếm biến mất như có phép thuật, biến mất vào dưới đàn cầm, trong nhị hồ, trong thân sáo.

Tiêu Thu Thủy sờ sờ cổ họng, ôm quyền nói:

- Đã là đồng môn Không Dương Tàn, dám hỏi tại sao lại không giết?

Nam tử áo xám trầm giọng đáp:

- Bởi vì bọn ta có thể thấy, ngươi là một hán tử, hơn nữa cũng là người hiểu nhạc. Đối với người hiểu nhạc, bọn ta muốn dành cho một công đạo, nhưng lệnh của chương môn khó cãi, vẫn là phải giết!

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, hỏi:

- Vậy là...?

Nam tử áo xám nói:

- Rút kiếm của ngươi ra.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi rút kiếm, nam tử áo xám ánh mắt co lại, hỏi:

- Chuyên Chư thần kiếm?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng vậy.

Nam tử áo xám buột miệng:

- Kiếm tốt!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Các ngươi là người của Quyền Lực bang?

Nam tử áo xám đáp:

- Không phải. Bọn ta từ nhỏ không cha không mẹ, gia nhập vào Tam Tuyệt kiếm phái, cho nên chưởng môn muốn bọn ta làm chuyện gì, bọn ta làm chuyện đó.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Vừa rồi nghe âm thanh tiếng sáo của ba vị, tuyệt không phải hạng giặc cướp, chẳng lẽ với những gì Khổng Dương Tần làm, không phải là con rối của Quyền Lực bang?! Chẳng lẽ những gì Quyền Lực bang vẫn làm, ba vị ngoảnh mặt làm ngơ?!

Nam tử áo xám trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới nói:

- Chúng ta không phải loại người máu lạnh, nhưng ân sâu như biển, không thể quên được.

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Ôi.

Nam tử áo xám nói:

- Ta hiểu tâm tình của ngươi, nhưng hai mươi năm trước, nếu không có Khổng chưởng môn, bọn ta sao có được ngày hôm nay? Thân bất do kỷ, thân bất do kỷ!

Tiêu Thu Thủy yên lặng lắng nghe, rồi chợt nói:

- Ta rất hiểu tâm tình của các vị. Chỉ là âm nhạc như suối chảy, tự thấy đường đi, nếu không phân trong đục, lại không nhân tâm thì sao được thuần khiết?

Nam tử áo xám tiến lên một bước, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Nhiều lời vô ích! Chúng ta luyện kiếm, trước nay đều ba người hợp kích, đây là chuyện cuối cùng ta nhắc nhở huynh đài!

Tiêu Thu Thủy sáng khoái nói:

- Được huynh trân trọng đề nghị, trước khi ta chết vẫn muốn khuyên ba vị. Gạn đục khơi trong, duy trì chính nghĩa mới là đạo của âm nhạc, ba người hợp tấu, như kiếm hợp kích, càng có kỳ cảnh.

Ngữ điệu hơi ngừng, ôm quyền nói tiếp:

- Ba vị liên thủ, tại hạ tự biết không thể địch lại, sống chết có số, phú quý nhờ trời, mong các vị ra tay không lưu tình, nếu tại hạ bất hạnh chiến bại, là tài không bằng người, tuyệt không oán thán ba vị!

Dứt lời, hần nâng kiếm đâm hờ tới!

Kiểm chỉ người áo xám, người áo xám nhảy lùi về sau, “keng” một tiếng, rút trường kiếm từ trong nhị hồ ra.

Tiêu Thu Thủy đâm hờ một chiêu, cũng không truy kích, quay về nguyên bản. Người áo xám rút kiếm ra, cũng không biến chiêu, bật người, kiếm thế đánh thẳng vào chỗ yếu hại của Tiêu Thu Thủy!

Thân kiếm Tiêu Thu Thủy dính sát vào kiếm người kia, sử ra một chiêu Di hoa tiếp ngọc, dùng sự nhẹ nhàng xảo diệu của Hoán Hoa kiếm phái, hất rời kiếm của người áo xám!

Chẳng ngờ kiếm hần vừa chạm lên, kiếm của người áo xám đột nhiên biến thành ba thanh. Ba thanh kiếm như nước không xương, xoẹt xoẹt mấy tiếng, Tiêu Thu Thủy hiểu rõ áp lực quá lớn, kiếm chiêu quá sắc, lập tức thu hiệp nhảy lùi nhưng áo trước ngực vẫn bị kiếm khí làm rách nát.

Người áo xám lạnh lùng nói một câu:

- Đắc tội!

Đoạn nâng kiếm lướt người lên. Thiếu nữ cầm sáo Giang Tú Âm, thiếu niên áo trắng Ôn Diễm Dương cũng đồng thời phóng kiếm từ hai hướng khác nhau tới!

Tiêu Thu Thủy trùng chấn thần uy, Hoán Hoa kiếm phái lấy chiêu thức phức tạp, tinh kỳ làm chủ, liên tục đâm, cắt, chém, xẻ, đỡ, kéo, móc, xia, đánh ra tám chiêu, hai mươi sáu kiếm.

Tam tài kiếm khách cần được hai mươi sáu kiếm, trả ba kiếm.

Đó là hiệp thứ nhất.

Hiệp thứ hai thì không như vậy nữa.

Người chủ động công kích vẫn là Tiêu Thu Thủy, hấn đánh ra năm chiêu, mười chín kiếm, đối phương trả lại mười một kiếm.

Đến hiệp thức ba thì càng nguy ngập.

Tiêu Thu Thủy tấn công ba chiêu, mười kiếm, đối phương phản kích mười ba kiếm!

Đến hiệp thứ tư, Tiêu Thu Thủy đỡ hai mươi một kiếm mới trả được sáu kiếm!

Hiệp thứ năm, Tiêu Thu Thủy chỉ phản công được một kiếm.

Sau hiệp thứ năm, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn rơi xuống hạ phong, đến cơ hội phản kích cũng không có.

Hiệp thứ bảy, hiệp thứ tám, hiệp thứ chín, hiệp thứ mười... Trên trán Tiêu Thu Thủy đã ri rí mồ hôi, tất cả các vết thương đều đau đớn, những mũi kiếm vây quanh đều đánh lên thân kiếm chặn ngang đỡ dọc của hấn, tạo thành một tràng tiếng “đình đình đình đình đình đình”.

Bài thơ “Oa hồ” của Diêu Tiên Tha.

秋色艳湖滨，桂花香满城。

香风吹不断，冷露听无声。

扑面心先醉，当头月更明。

笑蓉千万朵，临水笑相迎。

Thu sắc phũ quanh hồ, hoa quế hương khắp chốn.

Gió thơm thổi không dứt, đường lạnh lặng âm trầm.

Mùi ngửi tâm say trước, ngẩng đầu trăng sáng ngần.

Phù dung ngàn vạn đóa, giỡn nước cười đón mừng.

Kiếm của Tiêu Thu Thủy vung lên càng lúc càng nhanh, kiếm của ba người đối phương cũng đâm tới càng lúc càng nhanh, giống như ba con chuồn chuồn đủ màu, điểm lên mặt nước thành từng chấm từng chấm nước nhỏ.

Không thể ham chiến.

Tiêu Thu Thủy vụt quét ngang thân kiếm, đẩy lui ba thanh trường kiếm. Một loạt ba mươi một tiếng “leng keng” vang lên, hóa ra trong một cú quét này, đối phương đã đâm ra ba mươi một kiếm, đều đâm trúng thân kiếm Tiêu Thu Thủy, âm thanh như tiếng nhạc, vô cùng dễ nghe.

Tiêu Thu Thủy tung người nhảy lên, giống như đại bàng xòe cánh, muốn phóng ra khỏi đình.

Nhưng ba mũi kiếm nhọn hoắt đã đuổi theo tận giữa không trung, chia làm ba đường, lại giống như cùng một phương hướng đâm tới!

Tiêu Thu Thủy người đang trên không, vốn không thể tránh né được, nhưng võ công của Hoán Ho kiếm phái quả thực là có chỗ độc đáo. Tiêu Thu Thủy xử ra một chiêu Hoa lạc vô bằng, thân thể bỗng như đột ngột thoát lực, giống như một cánh hoa mỏng, rơi vào một đường xuống đất!

Ba thanh kiếm “xoẹt xoẹt xoẹt” lướt qua ngay sát mắt, mũi, ngực hấn.

Hoa lạc vô bằng là một bộ thân pháp do Tiêu Tê Ngô nắm hoa rơi theo gió mà lên, theo gió mà xuống, giống như nhân sinh qua lại, vô ý vô thường, đột ngột khó lường, lên xuống không vết. Tam tài kiếm khách tuy ngộ kiếm từ trong đầm cảm, nhị hồ, sáo nhưng biến hóa so về biến hóa với kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái thì mỗi bên đều có sở trường riêng. Nói về ngộ tính và khí chất, lấy một đánh một, Tiêu Thu Thủy có thể chắc thắng bất kỳ ai trong ba người, cho dù là hai người hợp kích cũng có thể ứng phó, nhưng ba người hợp sức đánh một mình Tiêu Thu Thủy, hấn lập tức không phải là địch thủ.

Ba kiếm cùng nhau đâm tới, Tiêu Thu Thủy tức khắc roi nhanh xuống đất, nhưng đồng thời, ba mũi kiếm nhọn cũng lập tức đâm bổ xuống!

Ba luồng kiếm phong rít lên veo veo, Tiêu Thu Thủy vừa mới chạm chân xuống đất, ba biếm đã chỉ còn cách mắt, mũi, ngực hần có ba tấc!

Tiêu Thu Thủy thậm chí không thể đợi chân đứng vững trên đất, vội vàng dùng thế Thiết bản kiêu ngửa người ra sau, gáy chạm xuống đất, ba kiếm đâm trượt trong gang tấc!

Một thế Thiết bản kiêu này thân cong như một chiếc cầu vòm, ứng biến nhanh lẹ, tư thái tuyệt diệu, thế gian hiếm thấy, nhưng kiếm thế của Tam tài kiếm khách cũng đột nhiên biến đổi. Ba người chột khom người lên trước, kiếm không ngờ lại vượt qua đầu Tiêu Thu Thủy rồi đâm ngược lại vào sau lưng hần. Tư thế ba người ngang hàng với Tiêu Thu Thủy, chỉ một bên ngửa người ra sau, một bên khom người lên trước, dáng vẻ cực diệu, từ phía xa xuyên qua làn sương mờ trên mặt nước nhìn lại, bốn người trong đình đấu kiếm thực là mỹ lệ, chỉ là sát cơ bên trong cũng đáng đến cùng cực.

Tiêu Thu Thủy lui xuống không đường, tiến lên không lối, ba kiếm đâm ngược lại này còn chưa đến nên, thân kiếm bỗng giao lại một chỗ, phát ra ba tiếng kiếm kích như tiếng nhạc. Ba kiếm phân ra, như một kiếm ba mũi, tạo thành ba góc chết, lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chân còn chưa đứng vững, kiếm lộ đã bị thân thế ba người đối phương chắn mất, sau lưng ba luồng kiếm phong, lại không cách nào chống đỡ, ngoài chết ra chẳng còn lựa chọn nào nữa!

Đúng lúc đó, chột nghe leng keng liên tiếp mấy tiếng, bóng đen vụt mất, mặt trời tái hiện. Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy trước mắt sáng bừng, kiếm khí vụt biến, vội hít sâu một hơi, dùng thế Lý ngư đã đỉnh nhảy lên cao, chỉ thấy bên bờ hồ xanh ngắt có những bóng hình quen thuộc, hần không khỏi vui mừng vô hạn, thét dài một tiếng, toàn thân vậy máu biến thành trong sạch!

Kiểm phong của Địch kiếm Giang Tú Âm dính liền với thân sáo.

Vì thế mỗi nhát kiếm năng đánh ra, lỗ sáo phá không, đều mang theo âm vận!

Nhưng mắt thấy mũi kiếm sắp sửa đầu vào mệnh môn tử huyệt trên người Tiêu Thu Thủy, năng không khỏi âm thầm thở dài.

Nàng thích người thanh niên tiêu sái mà vẫn hào hiệp, mạnh mẽ này.

Nhưng năng đột nhiên nhận thấy một chuyện.

Tiếng sáo của năng đột nhiên biến thành tiếng chém giết!

Một thanh kiếm trắng ngần như tuyết, ngay lúc năng nghĩ không thể có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt đã đánh ra mười sáu kiếm!

Nàng có thể trong khoảnh khắc đâm ra mười ba kiếm, có thể nói là người nhanh nhất trong Tam tài kiếm khách.

Nhưng đối phương còn nhanh hơn năng tận bốn kiếm!

Âm thanh leng keng vừa rồi là tiếng kiếm phong hai người giao kích vang lên!

Nhưng đối phương nhiều hơn bốn kiếm, hơn nữa lại tới quá bất thành linh, kiếm thứ nhất chấn bay sáo xanh, kiếm thứ hai đâm trúng cổ tay, kiếm thứ ba khóa chết đường lui, kiếm thứ tư, mũi kiếm đột nhiên ngừng lại.

Mũi kiếm dừng lại ngay trước cổ họng năng.

Giang Tú Âm nhắm mắt lại, nhưng lại phát hiện đối phương không hề có động tĩnh, từ từ mở mắt ra chỉ thấy một thanh niên áo trắng, kiêu ngạo, vô tình, tay vững như bàn thạch, trường kiếm giờ thẳng, mũi kiếm đang chỉ vào yết hầu năng, hai mắt không chớp, nhìn thẳng vào năng.

Giang Tú Âm cũng không biết tại sao, trên mặt bỗng nóng lên, vụt nhớ tới tên một người, kinh hãi nói:

- Hải Nam kiếm phái, Đặng Ngọc Bình?!

Trong mắt người thanh niên đó thoáng hiện ý cười, không còn vô tình như lúc đầu nữa, chậm rãi lắc đầu, đáp:

- Không phải Đặng Ngọc Bình, là Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Bình, Đặng Ngọc Hàm.

Người ta đồn chừng môn Hải Nam kiếm phái trẻ tuổi tuần tứ, phong lưu phóng khoáng, tuổi mới hai mươi bảy đã là chừng môn một phái. Hải Nam kiếm phái đến tay hần không những phát dương quang đại mà còn càng lúc càng thành công, từ một hải đảo xa xôi đến xâm chiếm Trung Nguyên, là một bậc hùng tài đại lược.

Xung quanh Đặng Ngọc Bình ngập tràn truyền thuyết khiến người ta phải rung động.

Nhưng Đặng Ngọc Bình còn có một người em trai nổi tiếng, chính là Đặng Ngọc Hàm.

Những người trẻ tuổi đều nghe kể về truyền thuyết của anh em họ, các thiếu nữ thanh xuân lại càng vậy.

Giang Tú Âm đương nhiên là từng nghe nói đến Đặng Ngọc Bình, cũng từng nghe nói đến Đặng Ngọc Hàm, mà nay, người thanh niên đứng trước mặt nàng, đánh rơi kiếm của nàng, dùng kiếm chỉ vào yết hầu nàng, gương mặt lạnh lùng ngạo mạn nhưng lại thập phần vô tà, giữa hai chân mày thoáng vẻ ưu sầu, lại chính là Đặng Ngọc Hàm, tin tức đó làm nàng giật mình, sửng sờ.

... Đặng Ngọc Hàm?

Kiểm chiêu của thiếu niên áo trắng là giỏi nhất, bởi vì trong ba người, hắn có ngộ tính nhất, hơn nữa còn kiêu ngạo nhất.

Những người kiêu ngạo đều chú trọng đến sát thức và hoa thức, kiếm pháp đa phần đi theo đường mới, phức tạp hoặc quái dị.

Đáng tiếc, người hắn gặp lại không phải là Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm cũng là một kẻ kiêu ngạo.

Trên đời Đặng Ngọc Hàm chỉ phục có hai người.

Một là anh trai Đặng Ngọc Bình.

Một là lão đại Tiêu Thu Thủy.

Khi thiếu niên áo trắng Ôn Diễm Dương thấy sắp sửa một kiếm lấy mạng Tiêu Thu Thủy, trong lòng hắn cũng rất tiếc nuối, cảm giác tiếc nuối đó khiến kiếm pháp của hắn hơi chậm lại, kiếm kinh cũng hơi buông lỏng.

Đúng lúc đó, hắn bỗng cảm thấy mũi kiếm bị người ta dùng hai ngón tay bắt lấy!

Hắn lập tức xoắn kiếm, nhất định có thể cắt đứt ngón tay đối phương!

Nhưng trong khoảnh khắc hắn biến chiêu, tay người kia đã chuyển sang bắt vào thân kiếm!

Hắn dùng sức vặn kiếm nhưng kiếm lại như đang ngập giữa đá lớn, không chút động đậy!

Hắn khê rùng mình, vội vàng rút kiếm về nhưng đối phương đã bắt lấy cổ tay hắn.

Cổ tay hắn lập tức như bị vòng sắt khóa chặt!

Kính hãi lần này không phải là thường, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tiêu Thu Thủy đã biến mất, đổi lại là một hán tử vừa cao vừa gầy, bộ dạng lười biếng, uể oải!

Nhưng chỉ trong một thoáng chốc đó, cánh tay còn lại của người kia đã bắt vào cánh tay hắn.

Tay hắn lập tức đau đớn, kiếm đã rơi xuống đất.

Nhưng cánh tay còn lại của hắn đã vung đàn cầm, đánh thẳng xuống thiên linh cái người kia!

Có điều hắn vừa mới giơ tay, người kia đã khóa chặt mạch môn hắn!

Cánh tay ban đầu đã từ cánh tay hắn chuyển sang bắt chặt lấy khớp vai!

Ôn Diễm Dương kinh ngạc không thôi, người kia nhìn vẫn ỉu xiu nhưng trong nháy mắt đã từ Thái Cực cầm nã thủ đổi sang Bát Quái cầm nã chưởng, liên tiếp biến đổi bảy tám phương thức cầm nã, khóa chặt mười sáu yếu huyệt lớn nhỏ toàn thân hắn. Ôn Diễm Dương không cử động nổi một ngón tay, chỉ biết cười khổ nói:

- Người là ai?

Người kia biếng nhác đáp:

- Tên... ta... rất... là... dài... Ta... tên... Tả, Khâu, Siêu, Nhiên...

Họ kép Tả Khâu, tên Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên là một thằng lười, vì thế mấy người Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Dương Nhu, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Khang Kiếp Sinh đều gọi đùa hắn là “Tán cốt đại tiên”.

Tả Khâu Siêu Nhiên lười đứng lên, đến cả ăn cơm cũng lười.

Thậm chí ngay cả ngủ cũng lười.

Nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên là truyền nhân duy nhất của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho và Ưng trảo vương Lôi Phong. Bảy tuổi hắn bắt đầu luyện tập, đến năm mười ba tuổi, ngay cả móng vuốt của chim ưng cũng không thể làm hắn bị thương, mười năm tuổi đã bẻ gãy hai tay Thiết hoàn khẩu Cung Chấn Bắc đại danh đỉnh đỉnh trong hắc đạo, mười sáu tuổi trong Ưng trảo môn, tuy thuộc thế hệ trẻ nhất nhưng cao thủ trong phái không ai gặp là không xưng một câu “tiểu sư thúc”, mười chín tuổi quen biết tiêu Thu Thủy, kết làm bằng hữu tâm đầu ý hợp.

Bất kỳ ai bị hai tay hắn đánh vào đều gặp đen đui.

Ngày hôm đó, nếu không phải đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên bắt chặt hai tay Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa thì mấy người Tiêu Thu Thủy chưa chắc đã có thể thành công giết chết lão.

Trong ba người, võ công cao nhất, nội lực mạnh nhất, ứng biến nhanh nhất, trí mưu giỏi nhất, kỳ thực phải là Hồ kiếm Đẳng Điều Lương.

Đẳng Điều Lương cũng khá vô tình.

Có thể vì tuổi tác hắn lớn hơn, thân phận cũng cao hơn, cũng có thể vì kinh nghiệm và trách nhiệm gánh vác, hắn tuy cũng coi trọng Tiêu Thu Thủy nhưng xuống tay tuyệt không dung tình!

Nhưng đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng quát nhẹ:

- Trúng!

Một luồng sáng trắng vọt tới, hắn mới ý thức được người vừa quát lên lúc này này là một thiếu nữ thì luồng sáng đã đâm vào ngực hắn!

Hắn kịp thời né sang một bên, nhưng thanh phi đao dài bảy tấc đã đâm trúng cánh tay hắn.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trường kiếm lỏng ra, tay trái ôm lấy tay phải, máu tràn ra ướt cả áo xám.

Nhưng hắn không kêu lên một tiếng.

Trước mắt hắn xuất hiện một thiếu nữ, nếu không phải mặc kinh trang thì không ai có thể ngờ người có thể sử dụng ám khí nhanh chóng và chuẩn xác như vậy lại là một cô gái.

Đôi mắt trong sáng của cô gái đang nhìn hắn.

Đẳng Điều Lương ôm tay, giọng căm hận hỏi:

- Đường gia?

Cô gái gật đầu đáp:

- Đường Phương.

- Đường Phương!

Tiêu Thu Thủy hô lên, chỉ muốn tới nắm tay nàng.

Đường Phương cũng như chỉ muốn đưa tay cho hắn nắm, ban mai đã thành nắng sớm, hơi nước tan hết, trời ẩm nước trong, cầu vồng lấp lánh, tình cảm của họ tự nhiên như thanh thiên bạch nhật, hồ ánh chân mây.

Tiêu Thu Thủy kêu lên mừng rỡ:

- Nhị đệ! Tam đệ! Mọi người đều tới rồi! Mọi người đều tới rồi!

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Chỉ cần không chết, tự nhiên là đều tới.

Đặng Ngọc Hàm cũng cười nói:

- Coi như tới đúng lúc.

Đường Phương bỗng hỏi:

- Ba người này, giết hay không giết?

Tiêu Thu Thủy ngẩn người:

- Đương nhiên không giết.

Đường Phương cười hỏi:

- Tại sao không giết?

Tiêu Thu Thủy gãi đầu gãi tai:

- Có lẽ... Có lẽ là vì... Là vì vừa rồi họ cũng không giết tôi... Không, không không không không, tôi cao hứng quá rồi, cao hứng đến nỗi không biết phải nói cái gì nữa, cả lý do cũng không nghĩ ra nữa...

Đường Phương cười đáp:

- Tôi biết rồi...

Đoạn quay sang phía Đăng Điều Lương, nói:

- Người đi đi!

Tiêu Thu Thủy không nhìn được hỏi:

- Cô... Cô thật sự thả hân đi.

Đường Phương quay lại đáp:

- Anh nói không giết, vậy tôi không giết.

Sau đó sắc mặt nàng bỗng đỏ hồng, ánh hồng giống như bình minh, tự nhiên như cây lá, đẹp đẽ như cầu vồng.

Đường Phương chậm rãi nói:

- Kỳ thực nếu không phải Đăng huynh chuyên chú vào kiếm muốn giết Tiêu huynh, tôi tuyệt không nắm chắc có thể vừa ra tay đã làm bị thương Đăng huynh.

Đăng Điều Lương bình thân nói:

- Đường cô nương, đao này của cô có lẽ tôi tiếp được, nhưng Đăng mỗ cũng biết không thể tiếp nổi đao tiếp theo của cô.

Tà Khâu Siêu Nhiên cũng cười nói:

- Ôn lão đệ, nếu không phải cảm nã thủ của ta tiên phát chế nhân, trước tiên kiếm chế trường kiếm của cậu thì sợ là đến bây giờ vẫn còn chưa phân thắng bại.

Sắc mặt Ôn Diễm Dương khẽ hồng, đáp:

- Lấy một đấu một, tôi không phải địch thủ của anh.

Đăng Ngọc Hàm không nói gì, chỉ từ từ thu kiếm lại, khẽ cúi đầu với Giang Tú Âm một cái.

Giang Tú Âm quay người bước đi.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Nhờ ơn ba bị vừa rồi không giết, ngày sau hai bên không ai thiếu nợ ai. Ba vị cũng biết, hai vị bá đệ của tôi và Đường cô nương đã tới đây, ba vị muốn giết chúng tôi tuyệt không có hy vọng. Kiến thức, khí phách, nhân phẩm của ba vị đều vào bậc thượng thừa, tại sao lại phải làm xấu đến cùng mà không bỏ tôi theo sáng? Đại nghĩa diệt thân, đó là cái dưng của bậc đại hiệp! Dòng đời dơ bẩn, mọi người sao không dùng tiên nhạc rửa tai, thanh tẩy thế nhân? Lần này tạm biệt, nếu tiếp tục truy đuổi, bọn tại hạ cũng không oán thán. Nhưng ba vị ân oán phân minh, thắng bại không vướng bận, chính là chân quân tử, vì sao không dương danh lập thế, vì giang hồ mở ra một con đường rộng lớn? Tội gì phải cam tâm nương tựa tà ma, tự hủy thanh danh suốt trăm đời?

Ôn Diễm Dương nghe những lời này, trong đôi mắt trẻ trung đầy vẻ mê mang. Đăng Diễm Dương thì vãi dài một cái, cũng không trả lời, quay người bỏ đi, biến mất ở đằng xa.

Bọn họ đã gặp lại!

Ánh mặt trời tràn ngập, gió thổi lá reo, cột đồ đá xanh, cảnh vật mỹ lệ như một bức tranh.

Bạn nghĩ họ đang vui mừng đến nhường nào?

Nhưng họ không thể chỉ vui mừng không thôi, con đường phía trước còn mờ mịt, vẫn đang chờ bốn người bọn họ vượt mọi chông gai.

Vì thế họ cười vui, hỏi chuyện, nói cười, sau đó:

Tiếp tục tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Mãi Hoàng Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cười nói một chén rượu, giết người giữa thành đô

Xuyên qua tỉnh Tứ Xuyên sẽ tiến vào Quý Châu.

Đến Quý Châu, bọn họ định đi qua đường thác Hoàng Quả, vượt Ô Giang, không lâu sau sẽ đến được tỉnh Quảng Tây.

Đến Quảng Tây sẽ tới được Quế Lâm

Tới Quế Lâm sẽ có thể gặp Mạnh Tương Phùng, Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhạn, Đường Cương, Đường Bằng, Đặng Ngọc Bình.. Nhưng mọi chuyện có thật là thuận lợi như vậy không? Phân đà Hóa Hoa Quế Lâm có thật là yên ổn như vậy không?

.....

Hôm nay, họ tới lầu Giáp Tú ở Quý Châu.

Trên đường bình an, nhưng trong lòng họ lại thấp thòm không yên.

Cũng may họ đều là người trời sinh lạc quan, càng hướng chỉ mọi người ở cùng một chỗ, tuy lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn rất vui vẻ, dù trời có sập xuống thì cũng lấy làm chần chập được.

Thủy tông bích ngọc hoàn trung xuất,

Nhân tại thanh liên biện lí hành.

Bên bờ sông Nam Minh chính là lầu Giáp Tú nổi danh thiên hạ.

Lầu Giáp Tú, quả thực là giáp tú thiên hạ, bắc ngang mặt sông còn có cầu Cửu Khổng, đứng trên lầu nhìn ra xa, trước nhìn Phương Đổ Châu, phía bắc tiếp nối cầu Phù Ngọc, phía nam hướng chùa Vạn Phật, gác Thúy Vi, tinh hoa tụ hội, vẻ đẹp không sao tả xiết.

Bốn người bọn họ đang ở trên lầu Giáp Tú dùng bữa, do việc đàng cấp bách nên cũng không có tâm thưởng ngoạn cảnh đẹp, chỉ thỉnh thoảng nói đùa mấy câu mà thôi.

Từ trên cầu Cửu Khổng có thể thấy lầu Giáp Tú rực rỡ chói mắt, cũng có thể cúi mình ngắm làn nước xanh nhàn nhạt của sông Nam Minh.

Bốn người họ đi qua.

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Tôi đói rồi.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Trong truyện kỳ hiệp của người ta, các hiệp khách đều tới tới lui lui, bạc tiêu không hết, bụng chẳng biết đói, nhưng còn chúng ta...

- Hắc... bụng đang sôi đây, bạc thì rơi hết lúc phá vây rồi, ha! Ha!

Nói đến đoạn bất đắc dĩ chỉ biết cười khan mấy tiếng.

Tiêu Thu Thủy bình thân nói:

- Chẳng trách chuyện của chúng ta chẳng được ghi vào truyền kỳ.

Đường Phương bỗng kích động:

- Không, mọi người nhất định sẽ được ghi nhớ.

Mọi người dừng cả lại, ngạc nhiên nhìn nàng

- Các anh thiếu niên đã dám đấu với Quyền Lực bang, thoát khỏi Kiếm lục cầu viện, thắng Tam tài kiếm khách lại tha không giết, người không một đồng cũng dám lên Giáp Tú lâu đánh chén...

Ánh mắt Đường Phương tràn đầy ánh sáng chói rực:

- Chúng ta tuy không giống đại hiệp, hiệp nữ trong truyện, nhưng chúng ta càng gần gũi, càng chân thực, càng con người...

Mọi người đều ngẩn ra, Đặng Ngọc Hàm không nhịn được nói:

- Đường Phương, thật hiếm có ai quen biết ngẩn ngui mà lại hiểu rõ chúng tôi được như cô... Trên giang hồ chẳng thiếu người nói chúng tôi là đám lãng tử vô hạnh.

Tiêu Thu Thủy lại nhẹ giọng nói:

- Đường Phương, chúng tôi được ghi nhớ, vậy cô cũng sẽ được ghi nhớ.

Đường Phương hé miệng cười, cuối cùng thì bật cười sáng khoái, giống như một đóa hoa nở rộ, tận hiển phong thái thiếu nữ.

Tà Khâu Siêu Nhiên tiếp lời:

- Tốt, từ nay về sau, chúng ta đều không gọi Đường cô nương nữa, cứ gọi thẳng là Đường Phương thôi!

Đường Phương cười đáp:

- Đó là chuyện đương nhiên. Ừm, nghe nói ngoại trừ Khang Kiếp Sinh ra, mấy anh em tốt khác của các anh, Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ cũng đều sẽ tới phải không?

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Đúng vậy. Chỉ là bọn họ trước nay không hề thất hứa, giờ lại chưa tới, rất có thể đã gặp phải Quyền Lực bang..

Tà Khâu Siêu nhiên xen vào:

- Không. Trước khi thả Kiếp Sinh tôi đã có một điều kiện, đây là hỏi rõ tung tích lão Thiết và tiểu Khâu. Nghe nói bọn họ ba lần tấn công từ ngoài vào nhưng đều bị cản lại, sau đó thì không rõ sống chết...

Tiêu Thu Thủy thờ dãi:

- Lão Thiết lỗ mãng nóng nảy, chỉ mong tiểu Khâu có thể chế trụ dã tính của hắn.

Tà Khâu Siêu Nhiên lại xua tay nói:

- Đáng tiếc tiểu Khâu cũng điên điên khùng khùng.

Đường Phương nghiêng người hỏi:

- Nghe có vẻ cảm tình của các anh với Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ tốt hơn Khang Kiếp Sinh nhiều?

Ba người Tiêu Thu Thủy, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm gần như đồng thanh:

- Tốt hơn nhiều!

Tà Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Lão Thiết thích nhất là đánh rắm...

Đặng Ngọc Hàm cười nói:

- Tiểu Khâu cái gì cũng tốt, mỗi tội sợ quý...

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, cũng cười:

- Hai người bọn hấn đứng là một đôi chí bảo. Bọn hấn ở cùng một chỗ, thiên hạ đại loạn.

Họ cười đùa, bước vào lầu Giáp Tú, gọi mấy món ăn, cầm đầu ăn uống.

Lầu Giáp Tú vốn rất nổi tiếng, là nơi ngắm cảnh không phải quán ăn, nhưng người có tiền có thể đã mua lại nó, đổi bài biển khác. Ăn đồ ở đây đương nhiên là hơi đắt, bọn họ không có tiền, nhưng Đường Phươg tháo xuống một cây trâm cài tóc, cây trâm này giá trị không nhỏ, hơn nữa trên trâm còn khắc một chữ “Đường” nho nhỏ.

Đồ của người Đường gia đều đáng để người ta tin tưởng

Kỳ lạ là biển hiệu của cửa hàng này lại trắng trơn không một chữ.

Tiêu Thu Thủy, Đường Phươg, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm bước vào lầu Giáp Tú, gọi mấy món ăn. Thức ăn được bung lên, Tiêu Thu Thủy lập tức động đũa nhưng Đường Phươg lại ngăn hấn lại, làm một việc khác.

Nàng tháo trâm bạc trên tóc xuống, châm vào từng món ăn.

Trên tóc Đường Phươg có trâm bạc, thoa vàng. Thoa vàng có thể làm ám khí, trâm bạc có thể dò độc.

Trong thức ăn không có độc.

Tiêu Thu thủy nói:

- Đường cô nương đứng là cẩn thận cận kề, Tam Tài kiếm khách đã có thể chặn đánh tôi ở Quế Hồ, đường tới Quế Lâm lần này chắc chắn không thể bình yên vô sự, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Tà Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Sợ là đệ tử đích truyền của Bách Độc thần ma và hai gã bảo bối của Nhất Động thần ma cũng sẽ đuổi theo.

Đặng Ngọc Hàm cười lạnh:

- Chỉ sợ hấn không đến. Nếu Nam Cung Tùng Hoàng dám tới, dù thế nào tôi cũng phải cho hấn chết dưới kiếm!

Đường Phươg bình thản nói:

- Đám người đó còn không sao, nếu là Khang Xuất Ngư, Sa Thiên Đăng đến thì thật sự khó ứng phó.

Tiêu Thu thủy nói:

- Có điều nếu là bọn chúng đuổi theo thì cũng ngang với giúp dẫn dụ được một bộ phận cường địch cho Hoán Hoán phái

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, mặt trời lên cao giữa trưa, cảnh vật yên lặng như vẽ.

Lúc này một tiên tiều nhị tới gần, chân bông đá phải ổng nhỏ phía dưới, người đập vào cạnh bàn của mấy người Tiêu Thu Thủy, tay vội chống lên bàn.

Tiêu Thu Thủy tỉnh mắt, quát:

- Kẻ này dịch dung!

Kẻ đó lật người lên, lùi ngược ra sau!

Hấn lùi lại vừa kịp lúc tránh thoát được một kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Nhưng lại không tránh được tay của Tà Khâu Siêu nhNhiên.

Tà Khâu Siêu Nhiên một tay giữ chặt áo hấn, tay kia cong thành hồ trảo bổ vào mặt!

Kẻ đó gắng sức tránh né, chiếc mặt nạ da bị xé xuống, tiếp đó “roạt” một tiếng, áo trên người cũng rách toạc. Hấn lộn người nhảy lên, muốn thoát ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ là sông Nam Minh!

Mẹ Tiêu Thu Thủy là Tôn Tuệ San.

Tôn Tuệ San sở học sâu xa, cha là lão chưởng môn Thập Tự kiếm phái đương thời Tôn Thiên Đình, mẹ là Phí Cung Nga, đại gia dịch dung họ Phí, xếp hàng thứ ba trong các gia tộc dịch dung thiên hạ “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Tôn Tuệ San mặc dù là nữ nhưng lại thích làm bạn với đao kiếm, luyện Thập Tự tuệ kiếm đến gần sánh được với Tôn Thiên Đình, đối với thuật dịch dung của mẹ thì lại không mấy hứng thú.

Tôn Thiên Đình tất nhiên là cao hứng cười ha ha, Phí Cung Nga thì chẳng biết làm thế nào. Tuy thế thuật dịch dung của Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San vẫn được hai, ba phần bản lĩnh của mẹ mình; hai, ba phần bản lĩnh này trên gian hồ đã là không thể coi thường rồi, ít nhất cũng có thể lừa được Khang Xuất Ngư, Sa Thiên Đẳng, Khổng Dương Tần trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, khiến bọn chúng tưởng Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý sống lại.

Tiêu Thu Thủy là nam nhi lỗi lạc, không thích dịch dung, căn bản không học chút nào bản lĩnh dịch dung, đối với kiếm pháp Hoán hoa phái lại rất có ngộ tính, cũng thành phong cách riêng.

Hắn thông minh từ nhỏ, thiên tính tò mò, hơn nữa tai mắt sắc sảo, đối với thuật dịch dung cũng hiểu biết đôi chút, tuy chỉ được một hai phần bản lĩnh của mẹ mình nhưng là con cháu của đệ tam cao thủ dịch dung thì sao có thể quá kém cỏi? Một phần bản lĩnh này của hắn ít nhất cũng hơn thuật dịch dung của đám giặc cướp bình thường.

Vì thế khi tên tiểu nhị đi tới, hắn vốn cũng không để ý lắm nhưng người này vừa ngã hắn liền lập tức cảnh giác, nhanh chóng liếc thấy bên mặt người này có vết dính, vội vã hô lên, báo mọi người cẩn thận. Kẻ đó bỏ chạy, tức là trong lòng có quỷ, hắn lập tức xuất kiếm!

Hóa ra với những kẻ không tinh thông dịch dung, bên viên tai luôn lưu lại một đường dịch mờ, Tiêu Thu Thủy hiểu thuật dịch dung, tự nhiên là nhìn ra được.

Tiêu Thu Thủy ra tay, người thứ hai xuất thủ chính là Tả Khâu Siêu Nhiên.

Cầm nã thủ vốn yêu cầu phản ứng nhanh, nhanh đến mức như phản xạ tự nhiên, bởi vì khi cầm nã, muốn chiến thắng đối thủ cần phải nhanh hơn cả ý thức, không chỉ vận đến bản năng mà ngay cả trong lúc vô thức cũng có thể đưa người chỗ chết mới tính là thành tài.

Vì vậy người luyện cầm nã thủ, một chiêu một thức bao giờ cũng phải luyện tập cả trăm nghìn lần, mà điểm này đối với Tả Khâu Siêu Nhiên mà nói, từ nhỏ đến lớn không chiêu nào là không luyện qua tới mười vạn lần.

Thậm chí một chi tiết, một ngón tay, một dáng người cũng đều phải khổ luyện, bởi vì cầm nã thủ nhìn có vẻ chỉ trong sát na đã chế phục được người, nhưng nếu gặp phải cao thủ, người không thông biến hóa, chỉ cần một chiêu sử dụng lệch thì cũng ngang với chạy tới chịu đòn.

Người kia tuy xé rách y phục, chạy thoát được nhưng lớp dịch dung trên mặt cũng bị xé xuống. Hắn lộn người muốn nhảy ra ngoài, lúc này ánh sáng chói chang, nước hồ trong xanh, chỉ nghe Đặng Ngọc Hàm hô lên:

- Nam Cung Tùng Hoàng!

Nam Cung Tùng Hoàng!

Đệ tử chân truyền của Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần, Nam Cung Tùng Hoàng!

Hoa Cô Phần bị Đường Đại giết, nhưng Đường Đại vì nhất thời sơ ý, bị độc xâm nhập, chết do Khang Xuất Ngư và Tân Hồ Khâu ám sát, cũng có thể nói là gián tiếp chết dưới tay Hoa Cô Phần.

Khi Đường Đại ngã xuống, Đặng Ngọc Hàm từng đối đầu với Nam Cung Tùng Hoàng, thiếu chút nữa thì trúng phải độc trùng của Nam Cung Tùng Hoàng.

Nhớ lại trận đối đầu đó, Đặng Ngọc Hàm không khỏi sợ hãi, Nam Cung Tùng Hoàng dù bỏ biến thành tro hắn cũng nhận ra được!

Vừa nhận ra, Đặng Ngọc Hàm liền xuất ra năm kiếm liên tiếp.

Nam Cung Tùng Hoàng vừa bị nhận ra, lập tức chạy trốn, cả độc cũng không kịp phóng!

Hắn tránh được một kiếm của Tiêu Thu Thủy, gãy thoát khỏi đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên, lập tức phóng ra ngoài cửa sổ.

Một luồng máu tươi bắn lên không trung.

Hiển nhiên là Nam Cung Tùng Hoàng đã trúng kiếm.

Nam Cung Tùng Hoàng muốn nhảy xuống cầu Cửu Khổng nhưng lại trượt chân rơi xuống sông.

Nước sông trong vắt lập tức loang màu đỏ máu.

Sau đó Đường Phương liền ra tay.

Phụ nữ Đường gia trước nay đều không nhân từ đến mức thả hổ về rừng.

Đường Phương giống như một con chim yến, lướt qua trời xanh, từ trên nhảy xuống, bắn ra mấy đốm đen nhỏ bé lóe lên một cái rồi biến mất. Nàng bắn

người ở giữa sông nhưng lại uốn người xoắn điệu, giống như chim yến giăng cánh, lại bay về lầu Giáp Tú.

Trên sông lại loang ra không phải một, mà là năm sáu luồng máu tươi.

Ai cũng biết, trên đời này không còn người tên là Nam Cung Tùng Hoàng nữa.

Đường Phương nhẹ nhàng một tiếng, Tiêu Thu Thủy khẽ than:

- Bây giờ tôi mới thật sự cảm nhận được cái tư vị “cười nói một chén rượu, giết người giữa thành đô”. Lúc trước cứ nghĩ đó chỉ là câu nói ra vẻ dũng cảm mà thôi, sau này nghĩ tới cảm giác của kẻ bị giết lại có tư vị khác hẳn, đau đớn của người chết lại trở thành hứng khởi của kẻ giết người. Ôi!

Đặng Ngọc Hàm trầm mặc một thoáng rồi nói:

- Có điều loại người như Nam Cung Tùng Hoàng thật sự đáng chết.

Tà Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ăn mau đi, ăn no rồi còn lên đường, đến Quế Lâm sớm được chừng nào hay chừng ấy.

Đường Phương xua tay cười nói:

- Các anh ăn đi, tôi no rồi.

Ba người lại ăn một chút, bỗng nghe một người cười lạnh:

- Ăn đi, ăn đi, ăn thêm chút nữa, đường xuống hoàng tuyền không xa đâu, chỉ mong là ma no, đừng làm quỷ đói.

Mấy người Tiêu Thu Thủy cả kinh, chỉ thấy trên bàn đối diện có một đại hán vạm vỡ đang ngồi, thân cao đến bảy thước, cả người cơ bắp cuộn cuộn, mắt to mày rậm, đang vừa cười lạnh vừa lấy ra hai cây kim nhỏ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vừa tiến vào đã nhìn thấy kẻ này, tuy kẻ này thân thể cao lớn nhưng trong mắt người võ lâm chân chính, thể tích lớn không đáng nói, càng là cao thủ, đáng vẻ ngược lại càng bình phàm.

Bây giờ đại hán này không hề khiến mấy người Tiêu Thu Thủy kinh ngạc, kinh ngạc là hai cây kim nhỏ hắn lấy ra, mỗi tay cầm một cây, hiển nhiên là vũ khí của hắn.

Một đại hán vạm vỡ như thế, vũ khí không ngờ lại là một đôi kim thủ, vậy là không còn bình thường được nữa.

Đường Phương thoáng nghĩ tới một người, thất thanh:

- Bất kiến thiên nhật, Liễu Hữu Không, Liễu Song Động.

Đại hán bật cười dữ dội:

- Bất kiến thiên nhật, chính là bản nhân, ha ha ha... Đôi kim thủ này của ta không thủ uyên ương, không thủ hoa, chỉ đâm mù mắt thành hai cái lỗ(song động). Cô bé ngoan, ta chọc mù mắt đứa bọn chúng xong sẽ thân thiết với cô sau...

Đường Phương sắc mặt trắng bệch, hai vai rung lên lập tức muốn phóng ám khí, nhưng sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gió cực mạnh, xen vào đó là tiếng hét sắc nhọn, điên cuồng ập tới!

Tiêu Thu Thủy không ra tay.

Đặng Ngọc Hàm cũng không ra tay.

Ngay cả Tà Khâu Siêu Nhiên cũng không ra tay.

Tại sao?

Đường Phương không kịp phóng ám khí, trước có kẻ địch, sau có tập kích, vội tung người nhảy lên. Hai cây kim thủ của Liễu Song Động nhanh như chớp đâm vào hai huyệt Hoàn khiêu, Tứ bạch của nàng, Đường Phương lập tức ngã xuống.

Đường Phương ngã dưới đất, mái tóc mây dài xổ tung, Liễu Song Động không ngờ lại nhìn đến ngây ngốc. Đường Phương ngã xuống mới trông thấy người ám toán nàng từ đằng sau.

Một gã béo ăn mặc như thương nhân, tay cầm một thanh trường côn. Kỳ lạ là phần đầu trường côn to những cây côn thường nhiều, lớn bằng miệng bát, nhưng thân côn rất dài, càng đến chóp càng nhọn lại, cuối cùng thì chỉ nhỏ như lông trâu.

Cây gậy này có thể sử ra côn pháp, nhưng cũng có thể dùng như kiếm.

Kẻ dùng loại vũ khí này, trong võ lâm chỉ có một người, chính là Yết hầu xuyên động, Chung Vô Ly, Chung Nhất Quật!

Liễu Hữu Không, Chung Vô Ly là hai viên đại tướng dưới trướng Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh.

Bụng Tả Thường Sinh là một cái lỗ lớn (nhất động), hẳn dùng sự tàn tạt đó để giết người vì thế ngoại hiệu xưng là Nhất Động thần ma.

Hai tay đại tướng bên cạnh hắn, Liễu Hữu Không và Chung Vô Ly, đều hay đâm thủng người khác, xuyên lỗ hai mắt, chọc thủng cổ họng, vì thế có tên là Liễu Song Động và Chung Nhất Quật (một lỗ), đều là nhân vật tàn độc vô cùng đáng sợ trong võ lâm!

Đường Phương không ngờ rằng còn có người của Quyền Lực bang ở đây, chính vì nàng không tưởng tượng được người của Quyền Lực bang thấy Nam Cung Tùng Hoàng bị giết vậy mà lại khoanh tay ngồi yên.

Với võ công của Đường Phương, cho dù bị ám toán, hai phía giáp kích cũng không đến mức bại trong khoảnh khắc, nhưng lý do càng lớn hơn là nàng không thể ngờ ba người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vậy mà lại không ra tay kiềm chế hai kẻ địch!

Tại sao họ không ra tay?

Khi Đường Phương biết được thì đã muộn.

Bởi vì nàng cũng đã thấy mắt người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm

Bọn họ đã ngã xuống, tay không thể động, miệng không thể nói, ánh mắt vừa lo lắng vừa hoảng hốt.

Tại sao họ lại ngã xuống?

Vừa nghĩ đến điểm này, Đường Phương liền lập tức hiểu ra.

Có vẻ đó, Nam Cung Tùng Hoàng tới gần bên bàn, giả vờ ngã xuống rồi vỗ một phát.

Cú vỗ đó đã bỏ độc vào trong thức ăn.

Chỉ có một mình Đường Phương không ăn, những người khác đều trúng độc.

Bạn đang đọc truyện *Được Mãi Hoàng Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố

Bước chân dưới đất nhanh chóng đan xen vào nhau, thoát dùng thoát chuyển, cùng với đó là tiếng giao động và tiếng quát tháo.

...Bọn họ làm sao rồi? Bọn họ làm sao rồi?

... Thiết Tinh Nguyệt! Khâu Nam Cố! Hai người thế nào rồi?!

Gặp nạn rồi!

Chung Vô Ly ra tay trước!

Gậy sắt dài mười một thước, nhân lúc Thiết Tinh Nguyệt lùi ra sau, “vụt” một tiếng đâm nhanh tới, mà quan trọng nhất chính là tiếng “vụt” này!

Đó là tiếng mũi nhọn của gậy sắt phá không đâm tới, điểm đáng sợ thật sự không phải là sức mạnh mà chính là cú đâm tàn độc, mau lẹ này.

“Vụt” là tiếng gậy sắt của Chung Vô Ly phát ra, tiếng “xoẹt” phải sau đó một chút mới vang lên.

Gậy sắt đâm nhanh vào sau gáy Thiết Tinh Nguyệt!

Thiết Tinh Nguyệt vừa nghe tiếng lập tức quay đầu lại, cú đâm hướng thẳng vào yết hầu hắn!

Gậy dài, đâm nhanh, theo lẽ thường Thiết Tinh Nguyệt không có cách nào tránh thoát nổi.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt lại không tránh?

Hắn chỉ làm một việc.

Hắn đánh ra một quyền!

Băng!

Nắm tay máu thịt đánh lên mũi nhọn không ngờ lại phát ra tiếng như kim loại!

Càng khiến Chung Vô Ly kinh hãi là: gậy sắt bị đánh gãy rồi!

Thiết Tinh Nguyệt giống như chẳng hề đau đớn, nắm tay kia đã đánh tới!

Do kinh ngạc, Chung Vô Ly không kịp tránh cú đâm này, “ầm” một tiếng, bị đánh bay ra xa. Trời đất quay cuồng, đất trời hôn ám, kinh thiên động địa, Chung Vô Ly bị đánh ngược ra sau, đâm sầm vào một chiếc bàn, hai cái ghế, cuối cùng đập vào cái bàn đang che mấy người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm!

Rầm rầm... tất cả mọi thứ dễ đổ vỡ, vài trái bàn rách toạc, lộ ra mấy người Tiêu Thu Thủy...

Chung Vô Ly vừa ra tay, Liễu Hữu Không cũng xuất thủ!

Liễu Hữu Không ra tay càng nhanh hơn, nhưng tại sao hai châm của hắn không phát ra âm thanh nữa?

Bởi vì không thể phát ra được.

Khâu Nam Cổ tựa hồ cũng không ngờ được một đại hán cao lớn thế này lại sử dụng hai cây kim châm, lại vì cách nhau quá gần, khó mà chống đỡ, nhưng hắn lại làm một chuyện.

Ôm lấy Liễu Hữu Không.

Cúi người ôm lấy Liễu Hữu Không, hai tay Liễu Hữu Không cũng bị giữ lại, không giãy ra được.

Hai người cứ như vậy trừng trừng nhìn nhau, nhất thời đều ngẩn ra.

Khâu Nam Cổ gượng cười nói:

- Ách, xin chào.

Mặt hai người vốn đã ở rất gần nhau, bây giờ đơn giản mũi môi dính sát, Liễu Hữu Không sắc mặt xanh lè, giận giữ quát:

- Ngươi...

Khâu Nam Cổ cười hi hi:

- Hết cách rồi, ta không thể buông tay, hề buông tay là ngươi nhất định sẽ chọc mù hai mắt ta. Ôi chao, bây giờ mặt sát mặt, hai thằng đàn ông với nhau, đúng là khó coi! Thật là, ta bảo ngươi đừng có dùng cái loại chiêu thức này nữa!

Liễu Hữu Không vừa tức vừa giận, nhất thời không nói nên lời.

Khâu Nam Cổ dày mặt cười nói:

- Ngươi tức lắm có phải không? Ai da, muốn đánh lên bọn ta à? Kỳ thực ngay từ lúc đi qua cầu Cửu Không bọn ta đã biết có chuyện không ổn rồi. Tại sao một đoạn sông này tất cả cá đều ngửa trắng bụng hết, nhất định là có độc. Bây giờ đang lúc làm ăn đất hàng, tại sao trên quán trà lại không có người, chỉ có hai tên quái vật các ngươi?

- Trên biển rõ ràng có viết “Quyền Lực cư”, ngươi nghĩ bọn ta ngu lắm chắc? Còn không nghĩ ra nơi đây có liên quan tới Quyền Lực bang sao? Bọn ta đã sớm có chuẩn bị rồi! Ngu xuẩn!

Liễu Hữu Không gầm lên giận giữ, liều mạng giãy giụa. Giữa hai người vốn đã không có khe hở, hai tay cầm châm của Liễu Hữu Không đã đi được nửa đường, mạng sống bị đe dọa, Khâu Nam Cổ cũng liều chết ôm chặt, sao dám buông lỏng?

... Nghe đến đây, Đường Phương mới biết hai mảnh hán lời thôi âm ỹ này không ngờ cũng là loại hào kiệt ngoài thô hào, trong tinh tế.

... Cũng hiểu được hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ làm thế nào tiếp được đòn tập kích của Liễu Song Động và Chung Nhất Quật.

... Cá chết trên sông Nam Minh, hiển nhiên là do thi thể của Nam Cung Tùng Hoàng. Tên đệ tử của Bách Độc thần ma này chết trên sông vẫn có thể

độc chết cả đàn cá vô tội dưới sông, khiến người ta không rét mà run.

Bàn ghế đổ xuống, vài rách người lộ, chỉ nghe Thiết Tinh Nguyệt kêu lên mừng rỡ:

- Ô! Oa! Mẹ nó vui thật nha! Ha! Hô hô! Hóa ra các cậu đang ở đây! Hi! Mọi người khỏe chứ!

Đoạn nhún người nhảy tới, bắt lấy Tiêu Thu Thủy, lắc lắc liên hồi:

- Mẹ nó! Chào lão đại! Lâu lắm rồi không gặp nhé!

Sau đó lại bắt lấy Tả Khâu siêu Nhiên, tống cho một quyền, đập cho Đặng Ngọc Hàm một cước, vui vẻ hô:

- Lão nhị chết tiệt, lão tam đáng ghét, ha ha! Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tiếp theo liền bước tới chỗ Đường Phương. Đường Phương thiếu chút nữa thì bị dọa đến ngất xỉu. Thiết Tinh Nguyệt lại nhú mào, lắc đầu nói:

- Kỳ quái? Cô bé xinh thế này sao chưa bao giờ gặp nhỉ?

Lại bắt lấy Tiêu Thu Thủy, đầm cho một phát, kêu:

- Giỏi nhé! Vậy mà cũng có em theo rồi, cũng không chịu nói cho anh đây biết!

Lần này đúng là thâm, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm bị phong bế huyết đạo, Thiết Tinh Nguyệt vui mừng quá mức, không ngờ lại không nhìn ra được. Tiêu Thu Thủy thâm hại mà không thể nói ra được, đúng là thắng cảm ăn hoang liên, khổ không tả xiết.

Thiết Tinh Nguyệt hưng phấn bùng bùng, cao giọng nói:

- Đây! Đây! Mồm sát chết tiệt! Đám lão đại tới rồi! Oa ha ha! Vui chết mất thôi...

Bỗng thấy một người ôm mặt từ đồng đồ nát đứng dậy, hóa ra chính là Chung Nhất Quật, máu mũi đầm đìa.

Thiết Tinh Nguyệt mừng rỡ hô lên:

- Giỏi lắm! Ngươi còn chưa chết! Đến đây đến đây, ta cho ngươi thêm hai phát.

Hắn phóng thẳng tới trước, Chung Vô Ly hét lớn một tiếng, vung gậy đánh thẳng xuống, Thiết Tinh Nguyệt hưng phấn quá độ, không ngờ lại quên cả tránh né. Chung Vô Ly vốn đã bị thương, công lực giảm mạnh, chỉ nghe “chát” một tiếng, gậy sắt đánh trúng lưng Thiết Tinh Nguyệt, cong lại thành hình bán nguyệt. Thiết Tinh Nguyệt hừ lên một tiếng, vậy mà vẫn không sao, còn vung tay đoạt lấy gậy sắt, há miệng cắn xuống!

Lần này mọi người đều ngẩn ra.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, gậy sắt không ngờ lại bị cắn cắn mẻ một miếng!

Thiết Tinh Nguyệt nóng nảy quát:

- Mẹ nó, cắn thế mà không gãy!

Càng phát cuồng cầm gậy sắt tì vào người, vào hông, lên tay, lên chân, vừa kéo vừa vặn. Cây gậy sắt dài mười một thước lập tức biến thành như cục kẹo kéo, đoạn cong vòng, đoạn nghiêng nghiêng xẹo xẹo.

Lần này chẳng những mấy người Tiêu Thu Thủy ngây ngốc mà cả Chung Vô Ly cũng sửng sờ. Thiết Tinh Nguyệt ném gậy sang một bên, ngẩng đầu lên trông thất hồn, quát lớn:

- Ha! Ngươi vẫn ở đây à, anh bạn trẻ....

Chung Vô Ly sợ đến ba hồn bảy phách bay mất quá nửa, kêu lên một tiếng:

- Mẹ nhà ngươi...

Như bị lửa đốt sau lưng, liều mạng bỏ chạy. Thiết Tinh Nguyệt cũng vừa liều mạng truy đuổi vừa hô:

- Ê ê đừng chạy...

Một chạy một đuổi, hai người trong khoảnh khắc đã chạy vòng quanh lầu Giáp Tú mấy chục lượt.

Tả Khâu Siêu Nhiên sắc mặt trắng bệch, Đặng Ngọc Hàm vẻ mặt xanh lè.

Một quyền và một cước của Thiết Tinh Nguyệt đối với Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm đang không cách nào vận công kháng cự mà nói, thật

sự không hề dễ chịu.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng không thoải mái gì.

Bên kia, Khâu Nam Cổ và Liễu Hữu Không cũng đã phân được “thắng”, “bại”.

Liễu Hữu Không không thoát ra được được, Khâu Nam Cổ cũng không ra tay được.

Liễu Hữu Không giãy giụa đến mức sắc mặt đỏ bừng, không nhìn được chữ:

- Cút mẹ ngươi đi!

Khâu Nam Cổ lại nổi giận:

- Mẹ ta không phạm gì đến ngươi, sao lại mắng mẹ ta!

Đoạn há mồm, cắn thẳng tới!

Cú cắn này, Liễu Hữu Không cũng không dự tính được, bị cắn ngay giữa mặt.

Chóp mũi Liễu Hữu Không đã bị Khâu Nam Cổ cắn đứt xuống.

Liễu Hữu Không kêu thảm một tiếng, đau đớn không chịu nổi, không biết sức lực ở đâu sinh ra, húc thẳng đầu vào giữa mặt Khâu Nam Cổ

Khâu Nam Cổ cũng không kịp phòng bị, trúng phải một đòn, hai tay lỏng ra, lùi liên tiếp ba bốn bước, lại muốn xông lên!

Liễu Hữu Không tuy đau đớn muốn chết nhưng hấn thể trạng khôi ngô, lại đa mưu túc trí, lâm nguy không loạn, “vèo vèo” bắn ra hai mũi phi châm!

Hai mũi châm này không tấn công Khâu Nam Cổ, bởi vì hấn biết, với võ công thâm thủ của Khâu Nam Cổ, hai mũi châm này không uy hiếp được hấn.

Hai mũi châm bắn về phía Đường Phuong và Đặng Ngọc Hàm bên mấy người Tiêu Thu Thủy.

Đánh nơi buộc phải cứu!

Hấn có thể nhìn ra tình cảm giữa mấy người Tiêu Thu Thủy với Khâu Nam Cổ không phải là bình thường, mà mấy người Tiêu Thu Thủy bị phong bế huyết đạo, phi châm bắn về phía họ, Khâu Nam Cổ tất sẽ phải quay lại ứng cứu, nhưng lại không tưởng tượng nổi hai người Khâu Nam Cổ, Thiết Tinh Nguyệt là loại mãnh hán đại sự tí mĩ, tiểu tiết qua loa.

Hai mũi phi châm bắn về phía Đường Phuong và Đặng Ngọc Hàm, Khâu Nam Cổ căn bản không thèm để ý.

Có cái gì mà phải để ý? Khâu Nam Cổ nghĩ thầm: “Mấy người Tiêu Thu Thủy không thể đến mức hai cây phi châm nhỏ nhỏ mà cũng không tránh nổi!”

Phi châm bắn lên thì hấn cũng đồng thời bay lên, Liễu Hữu Không ôm mũi, không ngờ được Khâu Nam Cổ lại xông tới trước mặt hấn, đánh ra một chiêu Hạc trở sủ!

Chiêu Hạc trở sủ này tuy không thật sự lấy mạng Liễu Hữu Không nhưng cũng lấy mất của hấn một con mắt!

Liễu Hữu Không kêu thảm, tung người bay ra ngoài cửa sổ, rơi xuống dưới sông, Khâu Nam Cổ không đuổi theo đến cùng những cũng vô cùng đắc ý.

Lần này Liễu Hữu Không tuy không chết nhưng sau này hấn xứng đáng với cái tên Liễu Hữu Không, hơn nữa còn là Liễu Song Động không sai một li, mũi là một cái lỗ, mắt là một cái lỗ nữa!

Phi châm cực nhanh, song song lướt qua trước mặt Thiết Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt vốn có thể dùng hai tay bắt lại, nhưng hấn đang bận đánh người.

Hấn đuổi theo Chung Vô Ly không được, đuổi suốt mười một mười hai vòng mắt hết hứng thú, giãy lại rách một lỗ lớn, bàn chân lòi hết ra ngoài. Hấn ngồi xuống muốn đổi sang giày khác, nhưng đang đi thì bỗng “bình” một tiếng, có người đạp thẳng vào lưng hấn. Thiết Tinh Nguyệt bừng giận, ưỡn người đứng dậy, trong lúc gấp rút hai người cùng ngã ngửa ra đất, nhìn thẳng vào mặt nhau: người kia chính là Chung Vô Ly!

Hóa ra Thiết Tinh Nguyệt ngồi xuống đi lại giày, Chung Vô Ly trên mặt đau đớn, nghĩ rằng Thiết Tinh Nguyệt vẫn đang đuổi theo hấn, kinh hồn táng đảm, chạy loạn cả lên, không ngờ lại chạy hấn một vòng lớn, nhìn không rõ đường, vừa đứng dẫm vào Thiết Tinh Nguyệt. Vụt thấy trắng hấn to lớn như thiên thần này, hấn thật sự là sợ đến choáng váng!

Thiết Tinh Nguyệt thấy vậy, quả thực là bạc khối từ trên trời rơi xuống, thành thực không khách khí liên tiếp đánh ra bảy tám quyền, đều nhắm vào bụng Chung Vô Ly. Chung Vô Ly lúc đầu còn tiếp được ba bốn quyền, đến mấy quyền sau thì kinh đạo nặng nề, áp lực cực lớn, thật sự không tiếp nổi nữa, “ầm ầm ầm” mấy tiếng bị đánh trúng bụng, đau đến chết đi sống lại. Cũng không biết khí lực ở đâu sinh ra, hấn tự nhiên lại đẩy được Thiết Tinh Nguyệt sang bên, mở cửa sổ, tung người nhảy xuống sông!

Thiết Tinh Nguyệt đánh đến mức sáng khoái, vô cùng đắc ý.

Chung Vô Ly lần này tuy không chết nhưng toàn thân xương cốt như muốn gãy, mũi miệng đều lồm vào trong, chính là bị Thiết Tinh Nguyệt đánh, cũng vừa hợp với ngoại hiệu của hắn, Chung Nhất Quật.

Hai mũi phi châm bay vút qua chỗ Thiết Tinh Nguyệt và Chung Vô Ly đang giao đấu.

Hai mũi phi châm còn con? Thiết Tinh Nguyệt không thèm để ý!

Nhưng hai mũi phi châm nhỏ bé này là phi châm trí mạng!

Một mũi bắn về huyệt Nhân trung Đường Phương.

Một mũi bắn về huyệt Mi tâm Đặng Ngọc Hàm!

Phi châm đoạt mạng!

Mắt thấy phi châm sắp sửa lấy mạng Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm, không ai có thể cứu kịp.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nghe một tiếng quát lớn, Tiêu Thu Thủy đột ngột nhảy lên!

Nhưng Tiêu Thu Thủy không kịp đồng thời cứu hai người!

Đường Phương bên trái, Đặng Ngọc Hàm bên phải, khoảng cách giữa hai người vùng đứng rộng hơn một người đứng giang hai tay ra một chút, Tiêu Thu Thủy cứu được trái thì không cứu được phải, cứu được phải thì không cứu được trái.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhảy lên, phi ngang người ra!

Như vậy, thân hình hắn chắn ngang trước mặt Đường Phương và Đặng Ngọc Hàm, đầu phải chân trái, bàn tay và chân vừa khéo chặn được phi châm!

Hai tay hắn vỗ lại, kịp thời bắt được phi châm, cứu được Đặng Ngọc Hàm, nhưng chân hắn thì không được linh hoạt như vậy, lại thêm hắn vừa mới phá giải huyệt đạo, vận kinh không lên, vì thế đành chịu trúng một châm, tuy cứu được Đường Phương nhưng người cũng ngã xuống.

Châm đâm vào chân.

Trong mắt Đặng Ngọc Hàm lộ vẻ cảm kích.

Trong mắt Tả Khâu Siêu nhiên lộ vẻ kính phục.

Trong mắt Đường Phương ảm ảm ánh lệ.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là cũng bị khổng chế huyệt đạo, nhưng hắn làm thế nào trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhảy lên cứu nguy?

Hóa ra Tiêu Thu Thủy tự mình trùng kích huyệt đạo bị phong tỏa.

Nội lực Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên và Tiêu Thu Thủy tương đương nhau. Tả Khâu Siêu Nhiên luyện cảm nã thủ, nội công trầm hơn một chút, Tiêu Thu Thủy luyện Hoán Hoa kiếm pháp, Hoán Hoa kiếm pháp trước nay chủ trương lấy khí ngự kiếm, vì thế nội tức của Tiêu Thu Thủy lại mạnh hơn Tả Khâu Siêu Nhiên một chút.

Một chút mạnh hơn này còn không đủ để Tiêu Thu Thủy có thể tự mình trùng phá huyệt đạo.

Vốn ngay từ lúc bắt đầu đến bây giờ Tiêu Thu Thủy vẫn luôn liên tục nỗ lực vận nội công trùng phá những huyệt đạo bị phong tỏa, lại thêm một quyền của Thiết Tinh Nguyệt, hắn cần phải chịu một đòn, đã sớm có chuẩn bị, biến ngoại lực thành nội kinh. Cương kinh của Thiết Tinh Nguyệt sắc bén đến mức nào, Tiêu Thu Thủy chuyển đi điều tức, tự nhiên là một lượt giải huyệt.

Loại pháp môn chuyển dời nội tức này vô cùng tổn hại thân thể, càng huống hồ Tiêu Thu Thủy vừa thoát thân liền lập tức toàn lực cứu viện nên càng tổn thương nguyên khí, giờ lại trúng phải một châm, sắc mặt trắng bệch, há miệng thở hồng hộc, vội vã giải huyệt cho Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa thoát được, nhanh chóng vung chỉ, giải khai huyệt đạo cho Đặng Ngọc Hàm, Đường Phương. Đặng Ngọc Hàm, Đường Phương lập tức đỡ lấy Tiêu Thu Thủy đang loạng choạng sắp ngã, bấy giờ bốn người mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa đi dạo một vòng trước điện Diêm La rồi quay về. Lúc này, Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cổ đã đánh đuổi xong Liễu Hữu Không và Chung Nhất Quật, đang cười hì hì bước tới. Tả Khâu Siêu Nhiên cùng Đặng Ngọc Hàm bụng đầy lửa giận, không nhận được phải trút ra hết lên người hai tên này.

Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm cũng làm bộ tươi cười bước lên, Đường Phương vội vã đỡ Tiêu Thu Thủy.

Khâu Nam Cổ còn cười nói:

- Hắc, lâu rồi không gặp, lão đại sao lại mắc bệnh khó thở vậy?

Thiết Tinh Nguyệt không ngờ cũng cười hỏi:

- Ê, vừa rồi các cậu nằm ở đó, ăn đất à?

Tả Khâu Siêu Nhiên mỉm cười nắm tay Thiết Tinh Nguyệt, đáp:

- Không phải ăn đất, mà là mời cậu ăn đấm.

Đặng Ngọc Hàm cũng vỗ vỗ vai Khâu Nam Cổ, cười nói:

- Không chỉ lão đại có bệnh, cậu cũng có chứng đau bụng đó.

Vừa dứt lời, hai người đồng loạt đột ngột vùng quỳ, đánh xuống ầm ầm. Hai người Tả Khâu, Đặng là bạn tốt của hai người Thiết, Khâu, sớm đã biết sơ hở, yếu hại của Thiết, Khâu, hai quyền đánh xuống, hai người kia không kịp đề phòng, đau đến oằn cả người.

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Mẹ nó... Đánh gì mà mạnh vậy, cậu muốn chết à?!... Ai da...

Khâu Nam Cổ kêu la:

- Tên đáng ghét!... Người dám ám toán bản đại gia... Ôi chao... Đồ khốn kiếp!

Đặng Ngọc Hàm cũng tức giận quát:

- Mẹ nó, vừa rồi cậu đánh bọn tôi mạnh như vậy, bây giờ phải báo đại thù!

Khâu Nam Cổ kêu lên quái dị:

- Lễ gặp mặt của chúng ta trước nay đều như vậy! Có gì mà mạnh với không mạnh chứ?!

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Chúng tôi bị phong tỏa huyết đạo, tính mạng treo trên sợi chỉ, hai người đi tới vậy mà lại không giải huyết, mặc bọn tôi sống chết! Hừ!

Thiết Tinh Nguyệt ra vẻ khôn ngoan nói:

- Vậy lão đại sao có thể cử động được?! Rõ ràng là bốc phét!

Tả Khâu Siêu Nhiên cả giận quát:

- Nếu không phải lão đại được cậu đánh một quyền, mượn kinh phá huyết, lấy thân đỡ châm, chúng tôi đều đã sớm mất mạng rồi, còn chờ các cậu tới cứu nữa!

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ bấy giờ mới nghĩ ra, biết việc quá nghiêm trọng, cũng không dám tranh biện nữa.

Đặng Ngọc Hàm vẫn còn chưa tan cơn giận, oán hận nói:

- Mẹ nó, hôm nay thiếu chút nữa thì bị hai tên hồ đồ các cậu hại chết rồi!

Thiết Tinh Nguyệt dài mặt xin xỏ:

- Bọn tôi... bọn tôi làm sao mà biết... mà biết mọi người bị khống chế huyết đạo...

Đặng Ngọc Hàm giận giữ quát:

- Còn nói!....

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh cố giọng cười, nói:

- Bỏ đi. Lão Thiết và tiểu Khâu hôm nay tới, dù sao cũng cứu được tính mạng chúng ta, chúng ta nên cảm kích đa tạ họ mới đúng.

Khâu Nam Cổ lập tức đắc ý nói:

- Hắc hắc, đúng đúng, không cần biết thế nào, chung quy tôi cũng có ơn cứu mạng với mọi người, ô ô! Mọi người không phải vốn đang ở Kiếm lục Tiêu gia, Hoán Hoa Thành Đô sao? Sao lại tới đây? Lại bị khống chế huyết đạo nữa?

Bạn đang đọc truyện *Dược Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giận giết song ma

Lâu Sơn còn có tên khác là Đại Lâu Sơn, ở phía bắc huyện Tuần Nghĩa, đỉnh núi cao tận chân mây, gọi là Bạch Vân Phong, địa thế hiểm trở, trên có Lâu Sơn Quan, là cửa ải hiểm yếu giữa hai đất Xuyên, Quế.

Tại chân núi Lâu Sơn có di tích đình Hoài Bạch, đình Hội Tiên, đều là nơi kỷ niệm thi tiên Lý Bạch.

Dạng Kha Thủy, cũng tức là sông Mông Giang, bắt nguồn từ tây bắc huyện Định Phiên Quý Châu, phía nam tới huyện La Hộc, còn có tên khác là sông Bắc Bàn, khi qua Vân Nam, Quý Châu Quảng Tây thì hợp lưu với sông Nam Bàn, gọi chung là sông Hồng Thủy.

Sông Kiềm Giang, cũng tức là sông Phù Lăng, người đời còn gọi là Ô Giang, bắt nguồn từ Bát Tiên Hải huyện Uy Viễn Quý Châu, từ đông bắc chảy vào địa phận Tứ Xuyên. Qua sông Phù Lăng tiến vào Trường Giang sẽ từ Quế Châu sang Tứ Xuyên, trên Ô Giang rất khó đi thuyền.

Sáu người giục ngựa phi nước đại, tung vó cực nhanh, đến đêm đã tới chân núi Lâu Sơn, qua đình Hoài Bạch, vào nghỉ trong đình Hội Tiên.

Đình Hội Tiên ngày ấy đã đổ nát hoang toàn, chỉ có mấy chỗ được che phủ là còn lưu lại chút gạch vụn ngói vỡ mà thôi.

Hôm nay là ngày mười bảy, trăng đã khuyết.

Ban đêm gió mây dày đặc, trăng lúc ẩn lúc hiện, mây đen qua lại, gió thổi lồng lộng.

Khâu Nam Cổ có đồ đánh lửa.

Tà Khâu Siêu Nhiên có nến.

Đặng Ngọc Hàm tìm được một đài nến, vì thế mọi người dùng tường vờ che chở, đốt một đôi nến lên.

Ánh nến lập lòe, sau khi buộc ngựa vào mấy cây cột gãy, mọi người liền dựa vào tường nghỉ ngơi. Rong ruổi suốt một ngày dài, tất cả đều mệt mỏi. Theo hành trình thế này, ngày mai sẽ có thể tới được Quảng Tây.

Đến Quảng Tây sẽ là một phen long hổ phong vân.

Cho nên trước đó họ phải nghỉ ngơi một chút, chiến chí của họ lúc này đang như ánh trăng bị mây đen che phủ, lúc hiện lúc mất.

Ánh nến cũng khi tỏ khi mờ, giống như đang gửi một tin tức gì đó trong bóng tối, tạo thành một vòng sáng mỏng manh. Màn đêm thì lại giống như Quyền Lực bang, to lớn, mạnh mẽ, đáng sợ, không đâu không xâm nhập được.

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, Khâu Nam Cổ, Thiết Tinh Nguyệt, trong lòng đều mang tâm sự, chẳng ai lên tiếng.

Đột nhiên, một con ngựa bỗng hí dài, dẫn theo năm con còn lại cũng hí lên, sáu người đều giật nảy mình.

Sáu người cả kinh, tất cả luống cuống đứng dậy.

Ngựa lại yên ổn xuống, chỉ có tiếng ve sầu kêu o o không dứt.

Sáu người lại bắt đầu điều tức, chỉ có Tiêu Thu Thủy vẫn đang suy nghĩ chuyện gì đó, có chút không để tâm tới những việc xung quanh.

Tiêu Thu Thủy ngồi trước ngọn nến, phía sau nến là rừng cây.

Tiêu Thu Thủy đang nghĩ: Tại sao ngựa lại hí lên?

Nghĩ đến chuyện đó vào lúc này, có vẻ như là chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn suy nghĩ: Tại sao ngựa lại kêu vào đúng lúc này?

Số ngựa này đều là lương câu cực tốt, nếu không bị kinh sợ thì sẽ không kêu loạn.

Với tiếng ngựa hí vừa rồi mà nói, có vẻ không giống như bị kinh sợ, mà như là gặp được người quen, phát ra tiếng kêu gọi vậy.

Gặp được người quen?

Đối với ngựa, người quen chính là chủ cũ!

Chủ cũ chính là Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác lạ thường, kỳ diệu, đặc biệt dâng lên.

Đúng lúc này, “roạt” một tiếng, một luồng sáng trắng nhanh hơn điện bắn thẳng tới trước mặt hắn.

“Bụp”, luồng sáng bắn tắt ánh nến, tim nến tỏa ra mấy luồng khói đen. Luồng sáng vẫn không hề dừng lại chút nào, bắn thẳng vào giữa mặt Tiêu Thu Thủy!

Lực phát cực mạnh, thế tới cực nhanh, nếu là bình thường, Tiêu Thu Thủy tuyệt đối không thể tránh nổi.

Thật may, trong nháy mắt trước đó, Tiêu Thu Thủy đã có chuẩn bị!

Hắn rút kiếm, “đình”, đánh toi phi đao!

Đúng lúc này, một ngọn roi đen vô thanh vô tức nhưng uy lực kinh người, đã từ bóng tối cuốn ra!

Roi quán vào cổ Đường Phương!

Một roi này vô cùng mạnh mẽ, lại không chút dấu hiệu, hơn nữa còn cực kỳ nhanh chóng, nếu roi phát ra tước, Đường Phương tuyệt đối không thể tránh nổi.

Roi và đao, gần như được đánh ra cùng một lúc.

Roi dài hơn đao cả chục lần, nhưng đao lại là phi đao.

Phi đao nhanh hơn roi nhiều!

Phi đao thổi tắt lửa nến, roi mới đến nơi.

Cũng vì như vậy, cây roi này giống như bóng quỷ, chẳng thể nhìn rõ được.

Nhưng khi phi đao làm tắt nến, Đường Phương cũng lập tức cảnh giác.

Đường Phương là một cô gái cực kỳ thông minh tinh táo.

Ánh nến vừa tắt, nàng cũng không nhìn thấy bóng roi, nhưng nàng kịp thời nhanh trí làm một chuyện.

Nàng lập tức rời khỏi vị trí lúc ánh nến chưa tắt.

Nàng vừa rời đi, liền nghe thấy tiếng nền đá chỗ nàng vừa ngồi vỡ vụn.

Ngọn roi cũng “soạt” một tiếng, rút về. Đến không tiếng động, khi thu về mới giống như một ngọn gió nhanh gấp, bóng rẩy.

Lần này, Tả Khâu, Đặng Khâu, Thiết đều đã biết, quát mắng, rút kiếm, chiến đấu, tiếng hô hét vang dội.

Giọng nói bình tĩnh của Tiêu Thu Thủy vang lên trong bóng tối:

- Mọi người đừng loạn, trấn tĩnh ứng phó, Đường cô nương, cô...

Chỉ nghe tiếng Đường Phương từ một phía các từ từ vọng tới:

- Tôi không sao. Kẻ tới là Sa Thiên Đăng.

Đường Phương dù sao cũng là hậu nhân Đường môn, trong sát na phi đao làm tắt nến, nàng còn có thể phân biệt được thủ pháp xuất đao, kẻ nào vừa phóng đao.

Chỉ nghe Khâu Nam Cổ nói:

- Còn cả Diêm Quỷ Quỷ!

Mấy ngày nay, Khâu Nam Cổ và Thiết Tinh Nguyệt đã mấy lần chiến đấu với Diêm Quỷ Quỷ, tự nhiên là rất quen thuộc với tiếng roi của hắn.

Trong bóng tối, mọi người ngoài cảnh giác đề phòng ra, trong lòng lại càng thêm nặng nề.

Ngay cả Phi Dao thần ma Sa Thiên Đẳng cũng đã đuổi tới, rút cuộc thì Kiểm lư Tiêu gia Hoán Hoa Thành Đô ra sao rồi?

Trăng, sao mặt trăng còn chưa lộ ra?

Mây đen, mây đen càng lúc càng dày đặc.

Hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh gì, càng không có công kích nào.

Hiển nhiên, mục tiêu chủ yếu của Sa Thiên Đẳng là dùng phi đao tập kích Tiêu Thu Thủy, bởi Tiêu Thu Thủy rõ ràng là chỉ huy của sáu người này, giết được hắn có thể làm loạn đại cục.

Đường Phương thì là người khó đối phó nhất trong sáu người, roi Diêm Quỷ Quỷ muốn diệt nàng trước cũng là chuyện đương nhiên.

Bóng tối bao trùm hồi lâu, vẫn không có bất kỳ âm thanh nào.

Một đòn không trúng, cũng không để lộ hành tung nữa.

Thiết Tinh Nguyệt giống như một con báo săn, lúc nào cũng có thể chồm tới, Đặng Ngọc Hàm đã đặt tay lên chuỗi kiếm, Tả Khâu Siêu Nhiên mười ngón tay máy động, Khâu Nam Cổ phủ phục, tùy lúc có thể bật lên, nhưng thật lâu vẫn không có chút động tĩnh gì.

Tiêu Thu Thủy trầm giọng nói:

- Nếu chúng ta đã bị theo dõi thì nhân trời sao vượt qua Quý châu, tới Quảng Tây luôn đi!

Thiết Tinh Nguyệt hét lớn một tiếng, nói:

- Được! Cản ta phải chết! Cút ra thì sống!

Bọn họ leo lên Lô Sơn trong bóng tối, qua Bạch Vân Phong, liền đêm tới Trần Ninh, đến gần trấn Hoàng Quả.

Ruổi ngựa suốt đêm, trong gió lộng, mọi người đều sáng khoái, nhưng trong lòng vẫn thấp thòm lo âu. Kẻ địch chắc chắn là truy đuổi phía sau, hơn nữa chỉ sợ đang ở ngay gần đó.

Lúc này đã gần nửa đêm, trong trấn Hoàng Quả trống không, chẳng thấy một bóng người, hơi nước dày đặc, mông lung mờ hồ, tiếng nước chảy như sấm từ xa truyền lại. Tiêu Thu Thủy ghim ngựa, nói:

- Qua chỗ này là đầm Tê Ngu.

Đường Phương nhíu mày, hỏi:

- Đầm Tê Ngu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng, nghe nói thác nước lớn nhất vùng tây nam chính là nơi đó.

Thiết Tinh Nguyệt gạt mạnh dây cương, tuấn mã lập tức hí dài, hấn hưng phấn bùng bùng nói:

- Đúng! Chỗ đó chính là thác nước Hoàng Quả! Rất là lớn, giống như một nghìn con bò tót đang cùng gào rống, một vạn chiếc thanh la đang cùng gõ, mười vạn quả trứng gà đồng loạt rơi xuống, lớn lắm, lớn lắm!

Khâu Nam Cổ thờ hồn hèn nói:

- Được rồi, lão Thiết, cậu đừng có diễn tả nữa, diễn tả của cậu lúc nào cũng sai bét.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Có điều nơi ấy quả thực rất kinh người, thật là quý phủ thần công. Lần trước chúng tôi qua đó lúc ban ngày, mặt trời chói chang, không khí trong lành, khung cảnh mây chực trượng vẫn mờ hồ huyền ảo. Cô xem, trấn này còn cách thác nước Hoàng Quả rất xa nhưng trong không khí đã đầy hơi nước rồi.

Đường Phương hỏi:

- Vậy chúng ta có nên tới đó xem không? Đến xem một chút đi.

Tiêu Thu thủy đáp:

- Chúng ta đang cần vượt dòng Bạch Thủy đi lên, tiếp đó đi dọc bờ sông Bàn Giang, xuống Ô Giang. Lần này vừa khéo có thể tới thăm thác nước Hoàng Quả!

Sáu người giật giây cương, sáu ngựa hí dài, phóng đi như bay!

Thác nước Hoàng Quả!

Quý Châu vốn là nơi nổi danh núi non trùng điệp, ghềnh thác cheo leo.

Nước sông Bạch Thủy từ trên vách đá dựng đứng cao sáu mươi mét đổ xuống, tiếng vang như sấm, bọt nước tung tóe, nước bắn lên biến thành sương mù mờ mờ, tỏa xuống trấn Hoàng Quả gần đó, được gọi là “Vũ dạ sái kim nhai”(*). Người xưa có thơ tả:

Ngân hà đảo tả hạ kinh hoàn,

Vạn hác lôi oanh châu lạc bàn;

Thất luyện trường huyền quang tự tuyết,

Khinh phi tế vũ bức nhân hàn.

Sáu người phóng nhanh qua thác nước, người ngựa ướt sũng, cảm giác đối với sự nguy nga hiểm trở của thác nước Hoàng Quả lại càng không có chút mực nào tả xiết.

Dòng nước chảy xiết.

Thác nước đầy dòng sông chảy mạnh, càng làm cuộn lên từng vòng xoáy nhỏ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đang đi bên vách đá cheo leo, do đường đi chật hẹp nên ở rất gần dòng nước. Chỉ thấy dưới ánh trăng, thác nước Hoàng Quả không những thanh thế kinh người mà dòng nước xiết còn giống như một bàn tay ma quỷ, không ngừng vặn vẹo, giãy giụa, biến đổi, hình dáng dọa người. Ánh trăng âm ỉ chiếu lên dòng nước lại càng như có một sức mạnh thần bí tồn tại từ thời cổ đại, lần khuất vào bên trong.

Đúng lúc đó, mây đen cuốn tới, ánh trăng lập tức biến mất.

Mà trong khoảnh khắc lúc ánh trăng còn chưa tắt, Tiêu Thu Thủy vụt cảm thấy dự cảm không hay, vội nhìn lướt qua dòng nước, không ngờ lại thấy một thứ đen trắng ra, hơi lóe lên một chút trong ánh trăng.

Kiểm!

Tiêu Thu Thủy quát lớn một tiếng, quay người đánh một chưởng vào vai Đường Phụng.

Chưởng này cực nhanh, Đường Phụng không kịp tránh né, “bịch” một tiếng, ngã xuống khỏi ngựa.

Chỉ nghe Tả Khâu Siêu nhiên phần nộ quát:

- Lão đại, cẩu....!

Lúc này trên lưng ngựa của Đường Phụng bỗng thò ra một thứ:

Kiểm!

Mũi kiếm dính máu!

Mũi kiếm không ngờ lại xuyên qua bụng tuần mã đang phi nước đại, không những thế còn xuyên thủng yên ngựa, chọc thẳng lên. Thanh kiếm giống như mang theo một sức mạnh thần bí.

Thanh kiếm lại “xoẹt” một tiếng, lập tức rút về.

Tuần mã chạy tới mười hai, mười ba trượng nữa mới hí lên thảm thiết, đổ gục xuống đất, roi xuống dưới dầm, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Nếu Đường Phụng còn ở trên lưng ngựa...

Một thanh kiếm bá đạo như vậy, lại dùng thủ đoạn đánh lén, hơn nữa còn dùng góc độ hèn hạ như thế, đâm ra một kiếm như vậy về phía một thiếu nữ như Đường Phụng...

Tiêu Thu Thủy biến sắc. Nước sông rít gào, không ngừng không nghỉ, giống như thiên quân vạn mã, ngựa vàng qua bạc, nhưng uy lực thanh kiếm đó có lớn hơn nữa cũng không ngăn được quyết tâm của Tiêu Thu Thủy.

- Cút ra!

Năm con ngựa đều đã dừng vó.

Năm con ngựa dừng vó trong phần nộ.

Trên năm con ngựa có sáu người đang phần nộ.

Đường Phương ngã xuống, Tiêu Thu Thủy nhanh tay bắt lấy tay nàng.

Tiêu Thu Thủy hất tay trái lên, Đường Phương liền hạ xuống lưng ngựa sau lưng hắn, còn chưa hết kinh hồn, vẻ mặt trắng bệch.

Giữa dòng nước xiết của sông Bạch Thủy, trong dòng chảy từ thượng du của thác nước Hoàng Quả, một thanh kiếm thò ra, tiếp đó là một cái đầu người, rồi lại đến một thân thể, trong bóng tối nước chảy, giống như một con thủy quái. “Vù” một tiếng, người đó đã phi thân lên tảng đá.

Mà kiếm của người này thì sáng ngời như tuyết.

Người này có thể ổn định thân hình giữa dòng nước xiết, xuất kiếm tập kích, xuyên thủng bụng ngựa, sát khí kinh người.

Tiêu Thu Thủy ánh mắt co lại, chậm rãi nói:

- Tam Tuyệt kiếm ma? Không Dương Tàn?

Trong bóng đêm, mặt trăng ẩn sau làn mây, nước sông giống như một mảnh vải trắng kỳ lạ, uốn khúc vụn vụn một cách quái dị. Người đó đứng bên cách đá, tay cầm một thanh kiếm sáng như tuyết, nhếch miệng cười nhạt, nói:

- Kiếm của ta luyện thành dưới đáy nước, gọi là Bạch luyện phân thủy kiếm, đây là một tuyệt trong Tam tuyệt.

Hắn nói xong, kiếm chỉ xéo xuống sông bọt nước lập tức bắn lên tung tóe giữa dòng nước xiết, một mảnh đá rơi xuống khỏi chỗ mũi kiếm chỉ xuống.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Kiếm tốt.

Đặng Ngọc Hàm lạnh lùng tiếp:

- Đáng tiếc.

Không Dương Tàn không nhịn được, hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Tà Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Đáng tiếc người lại là kẻ cực kỳ hèn hạ.

Khâu Nam Cổ lãnh đạm nói:

- Một đại tông sư kiếm thuật mà cũng sử dụng cách đánh lên vô sỉ này, thực là thất kính!

Thiệt Tinh Nguyệt ngạo nghễ:

- Đơn giản là không xứng sử dụng thanh kiếm này.

Không Dương Tàn ngẩn ra, giận giữ đến toàn thân run rẩy, qua một lúc lại ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Hóa ra là như vậy!

Tà Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, hỏi:

- Cái gì như vậy?

Không Dương Tàn cười đáp:

- Mỗi người có một cái miệng, dùng để ăn cũng được, để chửi cũng được, còn để đánh nhau... Trừ phi là chó cắn chó!

Sắc mặt sáu người đều biến đổi, Không Dương Tàn tiếp tục nhon nhon cười cợt:

- Không ngờ phụ nữ có hai cái mồm... Mấy thằng nhãi con các ngươi cũng có!

Mấy thiếu niên vừa nhập giang hồ này lúc đầu còn chưa biết Khổng Dương Tàn nói gì, phải hồi lâu sau mới hiểu đó là lời vô cùng hạ lưu. Đường Phương tức giận quát:

- Khổng Dương Tàn, uống cho ngươi là danh nhân võ lâm, không ngờ lại nói ra được những lời đó, ngươi...!

Khổng Dương Tàn cười đáp:

- Ngươi cái gì! Dù sao thì các ngươi cũng không sống được quá tối nay, lời ta nói còn ai biết được nữa, ha ha ha ha... Tuy nhiên, đối với ngươi, ta cũng có thể nhẹ nhàng một chút...

Hắn còn chưa nói hết câu, năm người đã đồng loạt gầm lên, cùng nhau xông tới!

(*) Mưa đêm tưới phố vàng

银河倒泻下惊湍,

万壑雷轰珠落盘;

匹练长悬光似雪,

轻飞细雨逼人寒.

Bạn đang đọc truyện *Được Mãi Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thiết Kỳ thần ma, Lục phán quan

Vượt núi Kê Túc, qua chùa Chúc Thánh, sẽ tới sông Bắc Bàn, cũng tức là Dạng Kha Thủy, có trấn Mông Giang.

...Ngọc Hàm, cậu chết thật thảm.

... Đường Nhu, tôi phải báo thù cho cậu.

Trời xanh nắng ấm, năm người Tiêu Thu Thủy đã tới sông Bắc Bàn.

Quý Châu nằm ở trung tâm vùng tây nam Trung Quốc, địa thế cao dốc, cách mặt nước biển khoảng một nghìn mét, đại bộ phận là cao nguyên đá vôi. Trong vùng đèo dốc khúc khuỷu, núi non trùng điệp, là một vùng sơn địa điển hình.

Do sự ảnh hưởng của sự chùng chéo, đứt gãy địa tầng cùng gió nước xâm thực mà ở đây có hình thành hiện tượng “địa vô tam lý bình” (mặt đất không có chỗ nào bằng phẳng quá ba dặm)

Trong địa phận Quý Châu nước sông chảy xiết, phần lớn các đoạn sông cắt ngang dãy núi, hình thành một loạt những khe lớn sâu từ năm trăm đến một nghìn mét. Lòng sông cao thấp không đều, chênh lệch rất lớn, vì thế tạo thành nhiều đoạn xiết và thác nước.

Những khu vực nước sông chảy qua, có lúc nước từ trong hang ngầm lộ ra bên ngoài, tạo thành dòng chảy lộ thiên, cũng có lúc lại từ hang ngầm chìm vào trong lòng đất. Do đó, những nhân tố thiên nhiên này cũng tạo nên những cảnh đẹp kỳ vĩ nơi sơn linh, lòng chảo, khe núi, bồn địa ở Quý Châu.

Khác biệt hẳn với nhánh Nam Bàn của sông Hồng Thủy.

Nhưng cho dù cảnh sắc có tươi đẹp đến thế nào...

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vẫn rất đau đớn.

Trời xanh mây trắng, nước ấm gió lành, đâu đâu cũng có hình bóng Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm đã theo họ suốt cả quãng đường, nhưng đến được đây hắn lại ra đi.

Trong trận chiến ở Trường Giang, đối mặt với Thiết Oản thần ma, Đặng Ngọc Hàm cũng tham gia, nhưng bên thác nước Hoàng Quả, hắn đã mất đi.

Đặng Ngọc Hàm ơi Đặng Ngọc Hàm!

Hai mắt Đường Phương sưng mọng, trong gió thổi, ánh mắt sáng sủa như nước đỏ càng thêm mấy phần mê người.

Nàng quen biết mấy người Đặng Ngọc Hàm chưa được bao lâu, nhưng với những người bạn nhiệt thành, đáng yêu này đã có cảm tình sâu sắc.

Tà Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ lại càng đau thương vô hạn, nhớ tới tới Đặng Ngọc Hàm kiêu ngạo sôi nổi lúc trước, hẳn không bao giờ muốn có những lúc trầm lặng, buồn bã.

Đặng Ngọc Hàm không bao giờ muốn anh em, bạn bè phải đau thương, u buồn.

Vì thế họ phải cố gượng vui vẻ.

Nhưng vui vẻ cố gượng lên có thể tồn tại được sao?

Thiên hạ rộng lớn như thế, thế giới mênh mông như thế, nhưng đã thiếu đi mắt Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm, không còn sống nữa.

Thiết Tinh Nguyệt gượng cười nói:

- Phó Thiên Nghĩa, Sa Thiên Đăng, Không Dương Tàn đều chết trong tay chúng ta, Quyền Lực bang cũng nên nghiêm túc nhìn lại sự tồn tại của chúng ta rồi.

Khâu Nam Cổ nói:

- Đầu chỉ biết tới sự tồn tại của chúng ta, còn phải biết, sẽ có một ngày, Quyền Lực bang phải tan vỡ dưới tay chúng ta.

...Bọn họ đều là thanh niên trẻ tuổi, tài cao mật lớn, lòng lại ôm chí lớn, mấy câu này đã hoàn toàn coi thường uy quyền của Quyền Lực bang.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt động.

Nếu Kiếm lục gặp nạn, anh hùng thiên hạ cùng tới cứu thì còn sợ gì Quyền Lực bang?

Thế nhưng những người biết trọng nghĩa giúp người lúc khó khăn, hào hiệp ra tay mà chẳng cần công tích, thật sự quá ít, quá ít.

Ở bất kỳ nơi cần cứu giúp nào, thứ nhận được thông thường đều không phải “tặng than trong tuyết”, mà là “giữa tuyết thêm sương”, thông thường đều không phải trọng nghĩa giúp đỡ mà là “ném đá xuống giếng”.

Khi cần cứu viện, trước nay người ta đều "Các nhân tự tao môn tiền tuyết, mặc quản tha nhân ốc thượng sương" (Mỗi người tự quét tuyết trước cửa nhà mình, đừng lo sương trên mái nhà kẻ khác), cũng chính vì như vậy mà những kẻ cường hào ác bá càng lúc càng nhiều, các loại như Quyền Lực bang lại trở thành quang minh chính đại, hắc đạo biến thành chính phái.

Tiêu Thu Thủy còn trẻ, có chí lớn, lại bị kích thích bởi cái chết của anh em Đường Nhu, Đặng Ngọc Hàm, đột nhiên ý khí bộc phát, nói:

- Được! Tại sao chúng ta không lập một tổ chức quy tụ vì hiệp, thành lập vì nghĩa, chiến đấu vì đạo, tồn tại vì lý, văn võ hợp nhất. Phàm những nơi gặp nạn mà vẫn bảo tồn đạo nghĩa, cho dù có chết chúng ta cũng phải xả thân ứng cứu, giúp đỡ!

- Hay!

Tà Khâu Siêu Nhiên cũng hưng phấn bùng bùng. Mấy ngày hôm nay, chỉ với mấy người “hậu sinh tiểu bối” bọn họ vậy mà lại có thể nhiều lần đánh bại Quyền Lực bang, trong lòng cũng có hào khí:

- Chỉ là với mấy người chúng ta...

- Ha!

Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, tràn ngập hào khí:

- Có chúng ta là đủ rồi! Những người có chung chí hướng tự nhiên sẽ đều tới cùng chúng ta, những kẻ vô chí vô dũng, có thêm nhiều cũng vô dụng!

Tiêu Thu Thủy cũng hào hứng nói:

- Chúng ta không những phải tổ chức mà còn phải mở rộng. Nay Tống Liêu giao chiến, những người có chí giết địch giữ nước, giành lại non sông thì đều tập trung lại, những kẻ muốn lên lút sống trộm, tham sự an nhàn thì cứ mặc cho chúng đi!

- Đúng hợp ý tôi!

Khâu Nam Cổ vỗ mạnh mõng ngựa, tuấn mã lập tức hí dài, hấn hưng phấn nói:

- Chúng ta chỉ cần cầm lá cờ chính nghĩa xuống, nhất định là sẽ có càng lúc càng nhiều người tới, chỉ là... Chỉ là chúng ta lấy tên gì đây? Gọi là cái gì bang, cái gì phái, cái gì môn đều không hay.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Chúng ta kết nghĩa kim lan, vậy thì gọi là Nghĩa Kết Kim Lan đi, sinh tử đồng tâm, cùng chia vui buồn, thề diệt ngoại xâm!

Đường Phương cười nói:

- Tên rất hay! Nhưng Thần Châu hướng bắc, quốc gia sông núi, nên lấy nước làm gốc, nhà lên trên, không bằng gọi là Thần Châu kết nghĩa, bỏ hai chữ Kim Lan đi.

Thiếu Thu Thủy vỗ tay khen:

- Thực là hay.

Lúc này chim chóc tung cánh, mây trắng xa xăm, nhìn nước sông cuộn cuộn đổ về đông, không lo không sầu, Tiêu Thu Thủy thở dài than:

- Lần này kết nghĩa, không biết ngày sau người giang hồ sẽ nói chúng ta như thế nào? Thiếu niên kết nghĩa, không sợ nguy nan? Hay là ngu xuẩn ấu trĩ, cuồng vọng tự đại? Ha ha ha ha!

Thiệt Tinh Nguyệt ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Nhà của ta là chuyện của ta, anh hùng hào hán, ai quan tâm bọn chúng nói thế nào?! Mặt đỏ lòng son tự có đất trời cùng biết!

Khâu Nam Cổ cũng cười lớn:

- Cuồng thì cuồng! Vọng thì vọng! Có cái gì mà phải lo! Muốn thành đại sự, lập đại nghiệp, sao mà tránh được hiểu lầm, công kích!

Đường Phương mỉm cười, lúm đồng tiền như hoa:

- Cũng không nhất định. Không biết chừng các anh là người may mắn, không những ngăn được con sóng dữ mà còn có ngày nắm giữ giang hồ, nâng cao lá cờ chính nghĩa.

Tà Khâu Siêu Nhiên bình thản nói:

- Vậy chúng ta kết nghĩa ngay ở sông này đi.

Tiêu Thu Thủy nhảy xuống ngựa:

- Nếu Ngọc Hàm, Đường Nhu cũng ở đây thì tốt quá.

Tiêu Thu Thủy vô thức buột miệng nói, tâm trạng mọi người đều trầm hẳn xuống,

... Đường Nhu, Đường Nhu, cậu vẫn còn sống ư?

... Đặng Ngọc Hàm, nếu cậu còn sống thì tốt biết bao, võ lâm đang cần thanh kiếm chính nghĩa trong tay cậu.

Bọn họ nhảy xuống ngựa, đắp đất làm bằng, cắt máu làm chứng, trời cao đất dày, họ lập lời thề đơn giản của “Thần Châu kết nghĩa”.

Ngoại trừ Đường Phương, là con gái, không tiện xếp vào hàng kết nghĩa anh em nhưng cũng được đưa vào tổ thức Thần Châu kết nghĩa.

... Đường thẳng mà đi, trượng nghĩa mà chiến, trừ mạnh giúp yếu, cứu nước chống địch, đó là chân lý không thể thay đổi của họ.

Thần Châu kết nghĩa.

Loạn thạch tinh phong, cảnh vật như tranh.

Bên sông Bàn Giang quai thạch lộ nhô, nhưng cũng giống như nét vẽ của Thạch Đào, tự mang vẻ cứng cáp, hùng tráng.

Gió thổi qua, Tiêu Thu Thủy trong lòng vui vẻ, bỗng thấy bên bờ sông có một khoảng rộng rãi, khoát đạt, trên khối đá tròn bóng như vỏ trứng có mọc mấy gốc cây nhỏ.

Lá cây xanh mướt, có chỗ đậm, có chỗ nhạt, một dải lá giống như những ngón tay nhỏ nhỏ, giống như những ngón tay nhỏ bé, xinh đẹp của Đường Phương.

Những ngón tay thật thanh tú.

Gió nhẹ thổi tới, tất cả những ngón tay nhỏ bé xanh non đều rung động.

Tiêu Thu Thủy đi tới, cây nhỏ chỉ cao tới eo hân.

Tiêu Thu Thủy trân trọng nhìn gốc cây vô danh, nhìn tán lá xanh lục, không ngờ lại phát hiện gốc cây đã kết một chùm quả nhỏ, có trái chín hồng như màu quýt, có trái xanh non như màu lá.

Quả cây thật đẹp, nhân sinh ngoài chí hướng cao rộng, anh em bằng hữu, còn có những sinh sơ nhỏ nhỏ mỹ lệ như vậy.

Tiêu Thu Thủy trước nay không thích hái ngắt, hái xuống tuy có thể làm vui thích nhưng cũng là bóp chết sinh cơ.

Nhưng khi gió thổi đến, tâm tứ hân càng thêm trong suốt rõ ràng, giống như một dòng suối nhỏ, không còn như lúc trước, mù mịt như mây, loạn thành một đồng, không thể thu xếp gọn gàng.

Lần này hân không nhịn được, đưa tay hái một quả nhỏ. Giang Nam có thể hái sen, thứ hân hái không phải là sen nhưng trong tâm trong ý đều là Giang Nam.

Hân đặt trái cây mon mơn, có màu hồng quýt rực rỡ, có màu xanh tươi mới đỏ vào bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn như ngọc của Đường Phương, nói:

- Cô xem.

Đường Phương cúi đầu xuống nhìn, chiếc mũi nhỏ khê nhúc nhích, trông thật đáng yêu.

Tiêu Thu Thủy lại nói:

- Tặng cô.

Đường Phương nhận lấy, cũng không nói gì.

Gió bỗng thổi tới, lông mi Đường Phương rất dài, khe khê lay lộng, rất đẹp.

Tiêu Thu Thủy cũng không nói gì thêm nữa.

Kỳ lạ là đám anh em lúc này lại trốn tiết ra xa, nhỏ giọng thì thầm, cao giọng cười đùa, không biết là vì cái gì nữa.

Ô Giang.

Đoạn sông Ô Giang này không phải nơi Tây Sở Bá Vương tự sát.

Đoạn sông này bắt nguồn từ Bát Tiên Hải phía tây huyện Hàm Ninh Quý Châu, chảy vào địa phận Tứ Xuyên từ hướng đông bắc, còn có tên khác là sông Phù Lăng, qua Phù Lăng sang đông nhập vào Trường Giang. Hai bên bờ Ô Giang toàn núi cao, mặt sông không rộng, nước cũng không sâu nhưng lại là nơi hiểm yếu nổi tiếng.

Ở Quý Châu nổi danh nhất có một lầu, một chùa, một sông, một động. Lầu là lầu Giáp Tú, chùa là chùa Hồng Phúc, sông là sông Ông Giang, động là động Tiên Nhân.

Muốn chèo đò trên sông Ô Giang là vô cùng khó khăn, vì thế Thiết Tinh Nguyệt tìm một chỗ nước sông cạn nông, quyết định ruổi ngựa Ô Giang!

Ruổi ngựa Ô Giang!

Những ngày rong ruổi trên lưng ngựa là những ngày son trẻ, là việc của những thanh niên hùng tráng.

Họ rẽ nước vượt Ô Giang, mới đi được một nửa, trong bọt nước bắn tung, sắc mặt Thiết Tinh Nguyệt đột nhiên xanh mét.

Bờ bên kia có bảy con ngựa đang xông tới.

Ngựa to lớn, người cao lớn

Sáu người cường tráng đang giục ngựa rẽ nước, chạy ở đằng trước.

Sáu người trên tay cầm sáu loại vũ khí khác nhau, trường thương, roi da, mâu đồng, yên da, dây thừng, xích sắt, không ngừng vung lên, thanh thế vô cùng kinh người.

Phía sau sáu người còn có một con ngựa ô càng cao lớn hơn, đen bóng như sắt, chậm rãi đập nước mà tới, vừa không ra roi lại cũng không thúc gót.

Trên lưng ngựa là một người cực kỳ cao lớn, dáng hần ngồi trên lưng ngựa đã giống như người bình thường đang đứng trên yên vậy.

Hắn cầm một chiếc roi, đoạn đầu là xích sắt, cài vào cổ tay, đoạn giữa là dây thừng, quấn thành vài vòng, đoạn cuối là roi da, linh hoạt và nhanh nhạy như rắn độc.

Khâu Nam Cổ ghim ngựa, nói với Tiêu Thu Thủy:

- Phía trước là Thiết kỵ Lục phán quan, phía sau là Thiết Kỵ thần ma, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Tà Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ô Giang quả không dễ vượt.

Thiết Tinh Nguyệt kêu lên:

- Xông qua! Còn thế nào nữa?!

Mọi người đều nhìn về phía Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy gật đầu nói:

- Xông qua. Nhưng phải có kế hoạch để xông qua.

Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Lần trước hai người các anh đấu sáu người đối phương thắng bại thế nào?

Khâu Nam Cổ trầm ngâm một thoáng, đáp:

- Tuy không có cơ thắng nhưng cũng không có vẻ bại.

Đường Phương gật đầu:

- Vậy là hai đánh sáu, hòa nhau.

Khâu Nam Cổ đáp:

- Là hòa. Nhưng nếu Diêm Quý Quý tới thì không dễ ứng phó, hai người chúng tôi đánh một mình hẳn vẫn không nắm chắc được quá bốn phần.

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được, hô lên:

- Sợ cái gì? Chúng ta có thể liều...

Tiêu Thu Thủy thấy bảy kỵ mã đã từ từ tới gần, vội quát:

- Đương nhiên không sợ, nhưng cũng phải tránh hy sinh vô ích. Chúng ta vừa kết nghĩa, lập chí quân chuyện thiên hạ, sao có thể liều lĩnh đường đột như vậy, không thành việc lớn!

Nghe thế, Thiết Tinh Nguyệt lập tức cúi đầu. Đường Phương nói:

- Vậy Thiết kỵ Lục phán quan do bốn người các anh ứng phó, Diêm Quý Quý tạm thời giao cho tôi.

Tà Khâu Siêu Nhiên nhíu mày nói:

- Vạn vạn lần không được. Âm khí Đường cô nương tuy hơn chúng tôi một bậc nhưng lấy sức một người chống lại Diêm thiết kỵ thì vẫn chưa đủ, không khỏi quá mạo hiểm.

Đường Phương đáp:

- Đây là đánh bại từng phần, trước tiên dùng binh lực mạnh mẽ áp đảo lực lượng yếu nhược của đối phương, sau đó tập trung toàn lực tiêu diệt chủ lực đối phương.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Tôi hiểu rồi.

Đường Phương đưa mắt nhìn lại, đôi mắt đẹp hướng thẳng vào hắn. Tiêu Thu Thủy nói:

- Thường nghe Đường môn Tử Xuyên người đông thế mạnh, hơn nữa còn nhân tài lớp lớp, âm khí vô song, càng thuần thực binh pháp, hôm nay mới được chứng thực.

Đường Phương cười nhẹ đáp:

- Anh thật là biết nói.

Tiêu Thu Thủy nhìn mọi người nói:

- Đường cô nương muốn trước tiên để cô ấy một mình mạo hiểm, cầm chân Diêm Quỷ Quỷ trong chốc lát, còn chúng ta thì phải trong thoáng chốc đó tiêu diệt Thiết kỵ Lục phán quan rồi toàn lực trợ giúp Đường cô nương. Kế này tuy trăm đường lợi nhưng với Đường cô nương mà nói lại là trăm hại. Có điều đây cũng là biện pháp duy nhất có thể tiến hành, cũng chỉ có cách này mới có thể xuất kỳ chế thắng, giảm bớt hy sinh vô ích. Trong chiến tranh hoàn toàn phải lấy đại cục làm trọng, chúng ta mặc dù không muốn để Đường cô nương mạo hiểm khó khăn nhưng cũng không thể làm việc theo cảm xúc, cái đúng của kẻ thất phu chỉ làm liên lụy tới đại cục.

Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Vậy chúng ta bốn người, đối phương sáu người, nhiều hơn hai người, vẫn phải lấy một đánh hai, tôi...

Tiêu Thu Thủy ngắt lời:

- Tôi và Nam Cổ lấy một đánh hai, cậu và Tả Khâu nhanh chóng diệt địch rồi lập tức hỗ trợ Đường cô nương.

Thiết Tinh Nguyệt đảo mắt một hồi, suy nghĩ chốc lát rồi cũng sáng khoái đáp ứng, cao giọng nói:

- Được! Cứ làm như vậy!

Lúc này sáu ngựa phóng nhanh, mang theo tiếng rít của sáu loại binh khí, khi cự ly còn lại chưa tới năm trượng, Tiêu Thu Thủy vọt sinh hào khí, rút mạnh kiếm, hét lớn:

- Giết!

Đoạn giục ngựa xông lên!

Năm người đồng loạt quát lên, cùng lao nhanh tới. Binh pháp đại kế thương lượng trong thoáng chốc, sinh tử đại sự, tất cả đều phải lập tức tiến hành, quyết định sự tồn vong giữa cánh đất trời tươi đẹp này.

Khi Thiết kỵ Lục phán quan xông tới gần, thấy năm kỵ mã không có phản ứng, tưởng rằng đối phương đã sợ đến ngây ngốc, trong khoảnh khắc lơ lửng khinh địch, năm người đột nhiên giục ngựa phóng nhanh tới, lập tức giật mình một chút.

Vó ngựa dồn dập, bọt nước bắn tung, trong năm người, Thiết Tinh Nguyệt là người đầu tiên xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Thần Châu kết nghĩa - Hết

Khi Diêm Quỷ Quỷ rơi xuống nước cũng chính là lúc Tả Khâu Siêu Nhiên nắm được thời cơ xoay chuyển thế cục!

Ngon thương Tiêu Thu Thủy vội vàng phóng đi lúc trước hóa ra là nhắm vào An Phán Quan.

Yên ngựa của An Phán Quan tuy lợi hại nhưng hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên nặng tựa ngàn cân, hẳn cũng phải dùng hai tay đè xuống mới có thể kiềm chế được.

An Phán Quan nổi hung tính, muốn mượn sức của gai nhọn và móc câu, vặn ngược tay đang bị dính vào của Tả Khâu Siêu Nhiên, trước tiên cứ phẩy đi đôi tay hắn đã rồi hẵng tính.

Phải biết rằng quy tắc trong tình trạng kiềm chế này là thực lực đứng hàng đầu, nhưng hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên bị gai, móc bắt lấy, chỉ có thể cố gắng kéo về hướng ngược lại. An Phán Quan muốn dùng sức kéo về hướng khác, Tả Khâu Siêu Nhiên rất có thể sẽ vì đau đớn mà lỏng tay, hai tay liền lập tức bị phẩy. Tả Khâu Siêu Nhiên kiệt lực chống đỡ, liều mạng nhịn đau, há lại không biết tình thế nghiêm trọng?

Chính vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, Tiêu Thu Thủy đã phóng trường thương tới!

Nếu vào lúc thường, An Phán Quan muốn tránh mũi thương này thật dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ đang đúng lúc toàn lực tranh giành với Tả Khâu Siêu Nhiên, không cách nào phân tâm, lại thấy trường thương thế tới hung hiểm, không thể không tiếp!

An Phán Quan hoảng hốt sinh trí, tuy không thể ra tay nhưng lại mượn lực bề sang, kéo theo cả hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên, cố sức cản lại. “Bình” một tiếng, yên ngựa đánh bay trường thương.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đột nhiên gãy thoát ra được.

An Phán Quan ngẩn người, trước khi hấn kịp có bất kỳ hành động nào khác, đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã khóa chặt cổ tay hấn.

Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho không những là cao thủ cầm nã hạng nhất mà đồng thời cũng là hảo thủ thoát khỏi cầm nã, hoặc “phản cầm nã cầm nã” hạng nhất.

Tả Khâu Siêu Nhiên từ nhỏ đã được ông ta chỉ dạy, có thể bắt được cá đang bơi trong nước, lại cũng có thể như cá bơi, thoát ra khỏi thế khóa của tám người cao lớn.

Vì bị gai, móc trên yên ngựa khổng chế, Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn mãi không thoát ra nổi, bây giờ An Phán Quan vừa phân tâm, hai tay hấn liền lập tức thoát được. Biết sự lợi hại của An Phán Quan, vừa có thời cơ, Tả Khâu Siêu Nhiên liền nhanh chóng dùng Tất xuất cầm nã, khóa chặt hai cổ tay An Phán Quan!

An Phán Quan hai cổ tay bị bắt, tức thời cảm thấy tê dại, yên ngựa rơi xuống đất.

Tiếp đó hấn liền nghe thấy tiếng cổ tay mình bị tháo khớp.

Hấn muốn gãy ra nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên đã nhanh như chớp chế trụ khớp xương trên hai tay hấn.

Lúc này, cảm giác đau giác đau đón từ khớp cổ tay mới truyền tới thần kinh não, An Phán Quan gào lên một tiếng, nhưng hấn lại lập tức nghe thấy tiếng hai cánh tay trật khớp.

An Phán Quan sợ hãi đến cực điểm, kêu lên thảm thiết:

- Không...

Hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã chạm tới hai vai hấn, cùng lúc bắt tới, An Phán Quan chỉ cảm thấy xương tì bà hai bên kêu “rắc” lên một tiếng, hai tay xụi xuống hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa.

Tả Khâu Siêu Nhiên liền tiếp tháo rời mấy điểm gân cốt trên người An Phán Quan rồi lộn người lùi lại, thở dốc nói:

- Võ công ngươi rất cao, tuy giờ trò trên yên ngựa nhưng ta thắng cũng không công bằng.

An Phán Quan cố nhịn đau, mồ hôi to bằng hạt đậu nhỏ xuống tong tong.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Ngươi đi đi. Ta không giết ngươi.

An Phán Quan cảm hận nhìn trừng trừng vào Tả Khâu Siêu Nhiên, khi hai người giao đấu toàn là Tả Khâu Siêu Nhiên xông tới gần An Phán Quan mà chiến, đến bây giờ An Phán Quan vẫn còn ở trên lưng ngựa, hai chân hấn thúc lại, con ngựa hí dài, rồ nước chạy đi.

An Phán Quan vừa đi, Tả Khâu Siêu Nhiên liền lão đảo muốn ngã, vội bắt lấy tuấn mã ở bên cạnh, đứng thờ hồng hộc.

Hóa ra gai móc trên yên ngựa đều có tẩm độc, hiện tại trên tay Tả Khâu Siêu Nhiên có mười mấy lỗ nhỏ, đang chảy ra máu đen, nếu đổi thành người khác thì đã sớm bị độc phát tác lấy mạng rồi.

Chỉ có Tả Khâu Siêu Nhiên được Ung trảo vương Lô Phong chỉ dạy, Ung trảo vương đến giai đoạn cuối cùng, đối tượng cầm nã đều là ngũ độc, rèn luyện đến mức có thể bắt rắn mà tay không bị thương, giữ bộ cạp mà không bị tổn hại, vì thế đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn có thể miễn cưỡng ép trụ được độc trên yên ngựa của An Phán Quan, không cho phát tác.

Sau này trong võ lâm, ngoài Ung trảo vương Lô Phong ra, người có thể thực sự luyện đôi tay đến mức vô kiên bất tồi, bách độc bất xâm cũng chỉ có một mình Thiết Thủ trong Tứ đại danh bộ mà thôi.

Diêm Quý Quý rơi xuống nước, hét lớn, vung roi!

Diêm Quý Quý dù sao cũng là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, tuy đã rơi vào thế bại nhưng lâm nguy không loạn.

Lúc này Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt cũng phát động công kích!

Đường Phương vừa ra tay đã bắn ba mũi thiết tạt lên, ép Diêm Quý Quý phải thu roi về quét ngang, đánh văng ba mũi ám khí!

Thiết Tinh Nguyệt thừa cơ xông tới gần, chém xuống một đao!!

Đao này vốn nặng năm mươi sáu cân, lực đao một đao này của Thiết Tinh Nguyệt lại nặng tới một trăm mòi hai cân, hợp lại thành đại đao nặng tới một trăm sáu mươi tám cân, bổ thẳng xuống!

Roi ba khúc của Diêm Quỷ Quỷ do từng gai, xích sắt, roi da hợp thành, vừa có thể quét ngã định thủ, vừa có thể đánh roi ám khí của Đường Phương, nhưng nếu muốn đấu cứng với một đao này thì vẫn không thể được.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng “choang” cực lớn, hoa lửa bắn khắp nơi, không biết từ lúc nào, Diêm Quỷ Quỷ đã rút ra một thanh quý đầu đồng hoàn đại đao, đỡ lấy một đao của Thiết Tinh Nguyệt!

Hai bên va chạm nhau, Thiết Tinh Nguyệt hai chân đang ở trong nước vẫn lùi liên tiếp bảy tám bước, Diêm Quỷ Quỷ thì ngã ngồi xuống nước. Hai người đều là loại sức cánh tay cực lớn, bình thường khi ở trên lưng ngựa, Diêm Quỷ Quỷ tay trái roi dài, tay phải đao lớn, đánh đầu thẳng đó, cũng không biết đã chém giết bao nhiêu địch thủ.

Cả hai cùng đẩy lùi đối phương, Thiết Tinh Nguyệt chưa kịp định thần lại, Đường Phương không ngờ Diêm Quỷ Quỷ vẫn còn một đao, nhất thời không kịp phóng ám khí, thoáng chậm mắt một nhịp. Diêm Quỷ Quỷ hồi khí lại đứng lên, dùng roi dài đao lớn, găm thét quét ngang chém dọc, Tiêu Thu Thủy vùng kiếm tấn công, hai người nhất thời đánh giết khó phân thắng bại.

Tình thế Khâu Nam Cổ ở phía khác vẫn luôn cân bằng nhất.

Đối thủ của hắn có hai người, ngay từ lúc bắt đầu đánh hắn đã tìm hai người bọn chúng, bọn chúng của vừa khai chiến đã xông tới chỗ hắn.

Trách nhiệm của Thiết kị Lục phán quan vốn là kiểm chế hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ.

Hai tên “phán quan” này một dùng xích sắt, một dùng trường mâu, đều là binh khí dài.

Kẻ dùng xích sắt gọi là Âm ty thỏa thác Thiết Phán Quan, dùng trường mâu gọi là Nhất mâu xuyên tâm Mao Phán Quan.

Hai người đấu với Khâu Nam Cổ, Khâu Nam Cổ nổi danh nhờ thân pháp mau lẹ, chiêu thức xảo quyết, hai người cũng không làm gì được hắn, đánh đến hơn mười hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc này chính là khi Thiết Tinh Nguyệt giết Thạch Phán Quan, cứu viện Đường Phương.

Xích sắt của Thiết Phán Quan vùng lên vù vù, Khâu Nam Cổ di động tránh né, vẫn có phở ứng phó, nhưng Mao Phán Quan thì thật sự đáng sợ.

Trường mâu của Mao Phán Quan không chỉ có một cây, mỗi lần trường mâu của hắn nắm ra, Khâu Nam Cổ lại gần như dạo qua một vòng trước điện Diêm La, suýt chút nữa thì không còn mạng mà về nữa.

Mao Phán Quan ném ra mâu thứ ba, Khâu Nam Cổ phải cố sức tránh né, không cẩn thận lại bị Thiết Phán Quan quét trúng một roi vào hông, đau đến mức kêu loạn cả lên.

Lúc này chính là lúc Tả Khâu Siêu Nhiên giết Tác Phán Quan, tới giải nguy cho Tiêu Thu Thủy.

“Cứ tiếp tục đánh thế này cũng không phải là cách!”

Khâu Nam Cổ trầm nghĩ.

Bấy giờ Mao Phán Quan đang chuẩn bị ném ra mâu thứ tư.

Khâu Nam Cổ lộn người một vòng, gào lên:

- Này, dùng tay, các ngươi có biết ta là ai không?

Câu này liền khiến hai phán quan đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu gì hết.

Khâu Nam Cổ dương dương tự đắc hạ xuống, ngao nghé nói:

- Ta là người của nhà Mộ Dung, nếu quyết ý giết các ngươi thì các ngươi không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi.

Sắc mặt hai phán quan Thiết, Mao đều biến đổi, phải biết rằng tứ đại thế gia trong võ lâm đường thời không phải là “Đông bảo, Nam trại, Tây trấn, Bắc thành” như trong “Tứ đại danh độ hội kinh sư” mà là bốn nhà “Mộ dung, Mặc, Nam Cung, Đường”.

Trong bộ truyện này, đệ tử đời sau của Đường môn xuất hiện ba người, võ công, học thức của họ đều cực kỳ bất phàm. Nam Cung thế gia chỉ có được một đệ tử xấu xa: Nam Cung Tùng Hoàng, nhưng võ công cũng rất liêu đắc.

Người họ Mặc là con cháu trực hệ của Mặc Dịch. Mặc Dịch là vị đại hiệp đầu tiên của Trung Hoa, cứu người gặp nguy, giúp người gặp khó, hi sinh vì

nghĩa, chết không chối từ. Mộ Dung thế gia còn được xếp ở trên họ Mặc, nổi danh với dịch dung, thủy tính, kiếm pháp, mà càng đáng sợ hơn là một loại tuyệt học thần bí, “lấy đạo của người, trả lại cho người”, quả thực là thế gian không ai địch nổi.

Cái gọi là “lấy đạo của người, trả lại cho người”, đó là không cần biết đối phương dùng binh khí, chiêu thức, tuyệt học, võ kỹ gì, người của Mộ Dung thế gia đều có thể dùng binh khí, chiêu thức đó để lấy mạng đối phương. Người trong giang hồ vừa nghe tới Mộ Dung thế gia, bất kỳ vũ khí bí mật, tuyệt chiêu bất truyền nào, đều trở thành đòn trí mạng với chính mình, thì không ai không tránh xa ba bước.

Mà nay Khâu Nam Cổ tự xưng là đời sau của Mộ Dung thế gia, hai phán quan Thiết, Mao vốn tự cho rằng roi sắt trường mâu trong tay mình là kỳ kỹ thế gian, nếu như gặp phải người của Mộ Dung thế gia chẳng phải là tự chuốc quả đắng sao? Vì thế nhất thời đều dừng tay lại.

Khâu Nam Cổ chỉ dùng lời lẽ làm loạn tâm trí hai người, không ngờ là những lời xằng bậy hôm nay ngày sau lại làm nổi lên một trường đại họa, chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa.

Ở bên này hai phán quan Thiết, Mao lại đưa mắt nhìn nhau, ngậy ra một thoáng. Mao Phán Quan cúi kính nói:

- Nói láo! Nếu ngươi là người của Mộ Dung thế gia thì sao lại không biết “lấy đạo của người, trả lại cho người”?!

Khâu Nam Cổ vừa nghe lập tức biết hai người trong lòng đã tin được vài phần, liền nói:

- Đây là ta đã ra tay nương tình! Được! Bây giờ ta không nương tay nữa! Các ngươi xuất tuyệt chiêu ra đi! Để cho các ngươi biết thế nào là “lấy mâu của người đâm thuẫn của người”!

Câu này Khâu Nam Cổ nói với Mao Phán Quan. Mao Phán Quan và Thiết Phán Quan đưa mắt trao đổi rồi lại phát động công kích. Khâu Nam Cổ lấy một địch hai, không thể dốc toàn lực, có điều hai người Thiết, Mao trong lòng cũng có cổ kỵ, thà tin rằng có, đừng ngờ là không, để tránh bị người ta dùng tuyệt kỹ không chế tuyệt chiêu của mình, mất đi tính mạng, hai người lập tức không dám ra tay quá tuyệt nữa.

Lần này, xích sắt không còn mãnh liệt như trước nữa, trường mâu mất hồi lâu mới ném ra được một mũi, Khâu Nam Cổ liền dễ thở hơn nhiều.

Lúc này chính là khi Tà Khâu Siêu Nhiên ẻo trự An Phán Quan, Tiêu Thu Thủy đẩy ngã Diêm thiết kỵ.

Đúng lúc Mao Phán Quan lại ném ra một mâu!

Mâu này ném ra trong khi đang chột dạ, Khâu Nam Cổ lộn người vung tay, không ngờ lại bắt được giữa mâu.

Khâu Nam Cổ bắt mâu, vung ngang đỡ lấy một roi, đoạn lấy mâu chống xuống đất, phóng qua đầu Mao Phán Quan, hạ xuống sau ngựa.

Mao Phán Quan có tổng cộng chín mũi trường mâu, đã ném ra bốn mũi, một thanh cầm trên tay, hai bên lưng ngựa còn cấm bốn thanh. Mao Phán Quan trước nay đều rút mâu ném người, đã sớm thuộc lòng phương vị, do vậy căn bản không cần phải quay lại.

Bây giờ Khâu Nam Cổ hạ xuống sau ngựa hấn, hấn liền buộc phải quay ngựa lại.

Trong chớp mắt lúc hấn quay ngựa, Khâu Nam Cổ đã làm một chuyện.

Nhanh như chớp dùng trường mâu trong tay đâm ngược vào túi da đeo bên hông ngựa Mao Phán Quan.

Mao Phán Quan đang quay ngựa, không nhìn thấy động tác này.

Thiết Phán Quan không hiểu gì cả, nhưng lại nghĩ rằng Khâu Nam Cổ tập kích không chuẩn, còn làm mất mâu, lập tức vung xích quật thẳng xuống!

Mao Phán Quan vừa quay ngựa liền phóng ngay ra một mâu!

Khâu Nam Cổ vất vả đủ đường, dùng lời kiềm chế hai phán quan, phóng người vượt được ra nhau, nhưng lại chỉ cầm ngược mũi mâu đã đoạt được vào trong túi da của đối phương, thế là có ý gì? Chẳng lẽ lại thật sự là vội vàng mà đâm không chuẩn?

Lúc này chính là lúc Diêm Quỷ Quỷ phản kích, dùng roi dài đao lớn chiến đấu với ba người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt.

Khâu Nam Cổ ở bên này bắt được xích sắt trong đường tơ ké tóc, buộc vào một nút, không ngờ lại chặn được mũi mâu.

Hai tay hấn bắt lấy xích sắt, đang muốn tháo mâu xuống, chính là thời cơ tốt nhất để kẻ địch tấn công.

Mao Phán Quan lập tức phát hiện ra điểm này, tức khắc rút mâu, phóng ra!

Trong khoảnh khắc rút mâu ra, hấn không khỏi giật mình, bởi vì hấn nhớ kỹ, mình chỉ còn lại bốn cây mâu, sao bây giờ lại có cây thứ năm?

Nhưng thời cơ chỉ thoáng lóe lên rồi mất, hấn không kịp suy nghĩ nhiều, rút mâu ném đi!

Khi mâu chưa phóng đi, hấn đã cảm giác thấy mâu tuy là mâu nhưng lại không vừa tay, có điều cũng không có thời gian xem xét cẩn thận, lập tức ném ra!

Một lượt hai lần liên tiếp thoáng ngừng lại, Khâu Nam Cổ đã một tay nắm xích sắt, một tay phóng ngược mũi mâu vừa đoạt được lại!

Biến đổi diễn ra cực nhanh, Khâu Nam Cổ đoạt mâu ném mâu, Mao Phán Quan rút mâu phát mâu, gần như xảy ra cùng một lúc. Ở cự ly ngắn như thế này gần như không cách nào tránh né nên hai bên cũng gần như đồng thời trúng mâu.

Nhưng kết quả hai người trúng mâu lại hoàn toàn khác biệt.

Mao Phán Quan bị mũi mâu xuyên thủng bụng, máu tươi Ồ Giang.

Khâu Nam Cổ bị cán mâu đập trúng, cổ họng khê ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Thiết Phán Quan thấy vậy cả kinh, phát lực kéo mạnh, muốn đoạt xích sắt về.

Cú kéo này đúng là thu được xích sắt về, nhưng Khâu Nam Cổ đã như một cánh lá rụng, bắt chặt khoen xích, cũng phóng tới chỗ hấn!

Thiết Phán Quan vô cùng kinh hãi, thả tay bỏ xích, Khâu Nam Cổ ở giữa không trung phóng xích ra, nhưng lại không đánh Thiết Phán Quan mà đánh vào ngựa cưỡi của hấn. Con ngựa bị đau hí lên một tiếng, tung vó chạy đi, mang theo Thiết Phán Quan ba hồn đã bay mất bảy phách lao về phía thượng ngàn, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Nhìn Thiết Phán Quan ngựa đau người chạy, Khâu Nam Cổ miễn cưỡng cười nói:

- Không phải sao? Ta đã nói ta là Khâu Nam Cổ con cháu nhà Mộ Dung rồi, không phải sao? Bây giờ không phải ta đã lấy đạo của ngươi trả lại cho ngươi sao?

Khi đang ở trên lưng ngựa phóng đi, Thiết Phán Quan vốn cũng có ý quay lại quyết chiến, nhưng thấy tại trường Diêm Quỷ Quỷ đã ngã ngựa khổ chiến, Thạch Phán Quan, Mao Phán Quan, Tác Phán Quan, Hướng Phán Quan đã chết, An Phán Quan hoảng hốt chạy trốn, bản thân mình sao có sức xoay chuyển tình thế nữa, nào dám ở lại, vội vã thúc ngựa bỏ chạy, vừa đi vừa nghĩ thầm:

Khâu Nam Cổ đúng là dùng mâu giết Mao Phán Quan, dùng xích đánh lui mình, chẳng lẽ thật sự là người của Mộ Dung thế gia?

Thiết Phán Quan nghĩ lần này bại dưới tay người họ Mộ Dung, nhà Mộ Dung trong võ lâm tiếng tăm vang dội, tính lại cũng không oan. Vì thế hấn liền nhận định là Mộ Dung thế gia ra tay, làm giang hồ sau này nổi lên một trường sóng gió khác.

Khâu Nam Cổ ở bên này nghiêng nghiêng ngã ngã, dựa vào bên ngựa, thoáng cười khò. Một nhát xích trên tay của Thiết Phán Quan, một phát mâu trước ngực của Mao Phán Quan, cả hai đều mang theo mười phần lực lượng.

May mà Khâu Nam Cổ dù sao cũng là Khâu Nam Cổ, hấn còn chịu được.

Diêm Quỷ Quỷ biết mình sắp sửa phải đi gặp quỷ rồi.

Đại đao của hấn liên tục bị Thiết Tinh Nguyệt áp chế, roi dài không cách nào bắt được khinh công của Đường Phương cùng Tiên nhân chỉ và Phi như chường của Tiêu Thu Thủy.

Cầm Giang tứ huynh đệ từng dùng sức của ba người Tiêu Thu Thủy, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, mạo hiểm chiến đấu, giết chết Thiết Oản thân ma Phó Thiên Nghĩa.

Càng hướng hồ hiện tại có Thiết Tinh Nguyệt, võ công chi có cao hơn Đặng Ngọc Hàm chứ tuyệt đối không kém, cùng với Đường Phương ám khí và khinh công đều cao hơn Tà Khâu Siêu Nhiên một bậc.

Còn võ công của Diêm Quỷ Quỷ thì chưa chắc đã cao hơn Phó Thiên Nghĩa.

Lại cộng thêm hấn đã mất ngựa cưỡi, binh bại tốt đào, thù hạ Thiết kỵ Lục phán quan có bốn tên đã xuống địa phủ gặp phán quan rồi, hai tên còn lại cũng đang chạy trốn chết.

Những chuyện đó đều ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý tác chiến của hấn.

Đúng lúc này, lại có một chuyện xảy ra.

Hấn vốn muốn thừa cơ bỏ chạy giữ mạng, nhưng chuyện đó cuối cùng cũng khiến hấn không sống được nữa.

Roi của hấn đứt rồi.

Roi của hấn đương nhiên là không dễ đứt, nhưng vừa rồi hấn quán lấy kiếm của Tiêu Thu Thủy phát lực kéo mạnh.

Tiêu Thu Thủy đã mất kiếm.

Nhưng thanh kiếm chẳng chút nổi bật của Tiêu Thu Thủy lại là Cổ Tùng tàn khuyết.

Cú kéo đó đã làm cây roi bị tổn hại nặng, Diêm Quỷ Quỷ không hề phát hiện ra, liền tiếp vung mạnh, cây roi cuối cùng cũng “bục” một tiếng, đứt thành hai đoạn, một nửa văng lên không trung.

Trong chớp mắt đó, Thiết Tinh Nguyệt, Tiêu Thu Thủy, Đường Phuong đều phát động toàn lực.

Đao của Thiết Tinh Nguyệt áp chế đại đao của hắn.

Chỉ, chừng Tiêu Thu Thủy kiểm chế roi đứt của hắn.

Đường Phuong liền hạ sát thủ.

Bụi độc cùng năm cây phi kiếm mà nàng cầm ban đầu, bây giờ đều được bắn ra!

Diêm Quỷ Quỷ không nhìn thấy gì cả, bởi vì bụi độc che kín mắt hắn.

Khi Đường Phuong lấy bụi độc ra thì đã đeo găng tay sợi bạc, bụi độc này tuy chỉ có một lượng nhỏ chất độc nhưng cũng là một trong những loại ám khí có độc tính nặng nhất trên người Đường Phuong.

Bản thân Đường Phuong đã rất ghét ám khí tầm độc.

Năm cây phi kiếm nàng phóng ra mới là trí mạng.

Khi Diêm Quỷ Quỷ ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ một phần nước Ô Giang.

Mọi người đều thở phào một hơi, Đường Phuong nhẹ giọng nói:

- May mà hắn ngã rồi, ám khí trên người tôi cũng sắp dùng hết, nếu không...

Nếu không, thật khó mà tưởng tượng được.

Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Tà Khâu Siêu Nhiên, Đường Phuong tung người lên ngựa. Quần áo mọi người đều ướt đầm, lại thêm ở giữa dòng sông, gió thổi lồng lộng, mọi người bỗng đều nổi lên hào tình tráng chí.

Thiết Tinh Nguyệt sáng khoái cười, nói:

- Quyền Lực bang danh chấn thiên hạ, Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ, Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tàn, Phi Đao thần ma Sa Thiên Đăng trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma hoành hành vô lâm, cùng với thủ hạ đệ tử của bọn chúng, Tam Tài kiếm khách, Song Động nhị ma, Thiết kỵ Lục phán quan đều hoặc chết hoặc bại dưới tay chúng ta. Tội Thấy Quyền Lực bang tuy danh chấn thiên hạ, Lý Trầm Chu tuy quán tuyệt giang hồ nhưng cũng chẳng có gì mà không thể trêu vào được cả.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Chỉ cần mấy người chúng ta tồn tại, cho dù chỉ còn lại một hơi thở cũng phải quét sạch bọn chúng.. Có điều chúng ta cũng phải tăng cường bản thân, võ công phải luyện cho tốt, học thức phải đầy đủ mới có thể hoàn thành chí hướng thanh tẩy thiên hạ.

Tà Khâu Siêu Nhiên nói:

- Vậy thì một loạt trận đấu vừa rồi chỉ là tiền đề cho đại chí bình thiên hạ sau này mà thôi. Hôm nay ruổi ngựa Ô Giang, thật chẳng thống khoái!

Tiêu Thu Thủy cười lớn:

- Đoạn sông này tuy không phải nơi Sở Bá Vương vạn nhân chi địch tự sát năm xưa nhưng cũng là thiên hiểm tuyệt địa, Hôm nay chúng ta vượt sông ở đây, là phải thay giang hồ khai sáng nên một thế cục mới! Bây giờ ruổi ngựa Ô Giang, ngày sau quét sạch thiên hạ, đương uy Trung Nguyên, sẽ cùng nắm tay nhau phóng ngựa Hoàng Hà!

Khâu Nam Cổ cười ha hả, hói:

- Năm xưa Hán cao tổ chém rắn mờ đường, chúng ta giờ trừ yêu dưới thác, chém địch Ô Giang.. Đó là chiến công đầu tiên của Thần châu kết nghĩa chúng ta!

Tiêu Thu Thủy ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Tuyệt vời, tuyệt vời! Sáng khoái, sáng khoái! Tiền đồ hiểm trở nhưng lá cờ Thần Châu kết nghĩa sẽ luôn phát cao, tung bay theo gió!

Đường Phuong thắt mọi người trên lưng ngựa, giữa gió lớn, vui vẻ hào hứng, liền hé miệng cười nói:

- Kiếm Lư cấp bách, chúng ta hãy nhanh tới Quế Lâm rồi hăng bàn đại chí.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy lập tức tỉnh ra, nhìn Đường Phương cười nói:

- Đúng. Giờ chúng ta phải vượt Ô Giang đã.

Đường Phương mỉm cười, rạng rỡ như hoa, ôn nhu vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Dược Mã Hoàng Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.